

SLC

BOTANICAL GARDEN

SAINT LOUIS SCHOOL CHACHOENGSAO

สวนพฤกษศาสตร์

โรงเรียนเซนต์หลุยส์ ฉะเชิงเทรา

สวนพฤกษศาสตร์

SLC

Botanical Garden

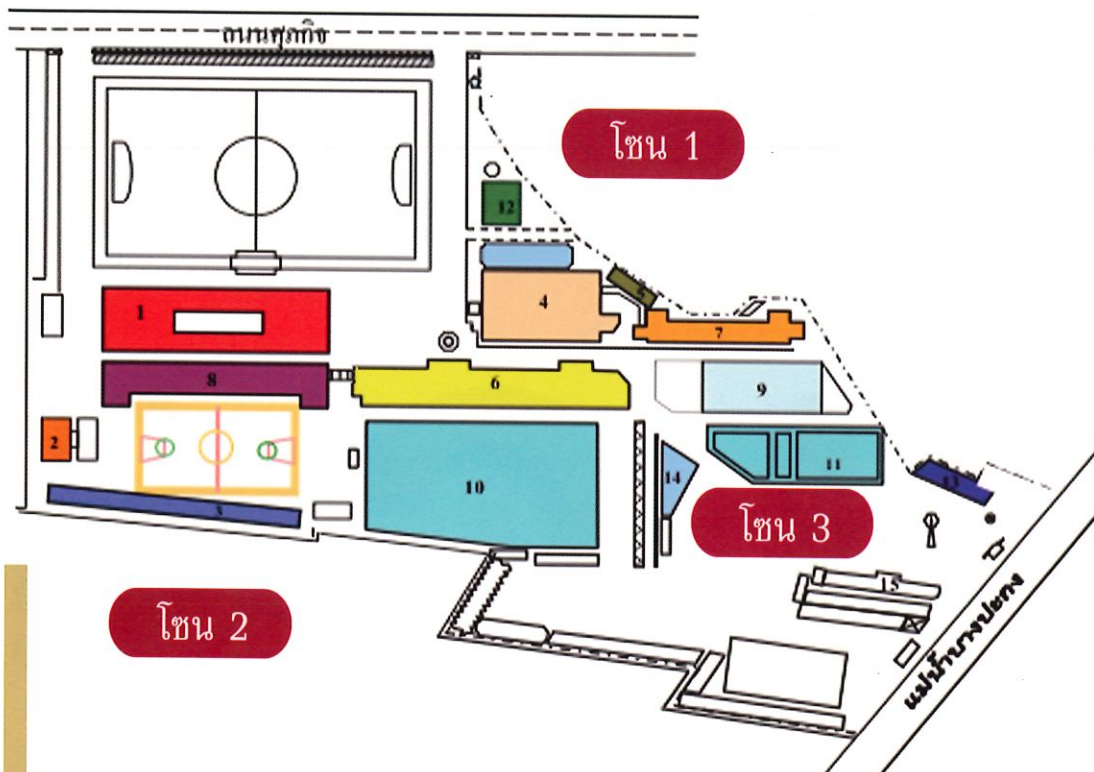

โรงเรียนเซนต์หลุยส์ อะเซิงเกรา

แผนผัง

แสดงที่ตั้งโรงเรียน และบริเวณโรงเรียน

โรงเรียนเซนต์หลุยส์ ฉะเชิงเทรา 128 ถนนศุภกิจ ตำบลหน้าเมือง อำเภอเมือง จังหวัดฉะเชิงเทรา

1. อาคารเซนต์หลุยส์วิทยาการ	9. อาคารเซราฟิน
2. อาคารหอสมุด	10. อาคารศูนย์การเรียนรู้ฮัน แมรี่
3. อาคารมงฟอร์ต	11. สระว่ายน้ำ
4. อาคารสัฎฐายามหาราชนี	12. อาคารราฟาแอล
5. อาคารเรียนอนุบาล	13. บ้านเซนต์โยเซฟ
6. อาคารเฉลิมพระเกียรติ	14. สนามเด็กเล่น
7. อาคารวันทามารี	15. บ้านพักเซนต์คาเบรียล
8. อาคารสิรินธร	

คำนำ

เป็นที่น่าภูมิใจและยินดีเป็นอย่างยิ่ง ที่คณะกรรมการจัดทำหนังสือพฤกษศาสตร์
เซนต์หลุยส์ ฉะเชิงเทรา (SLC Botanical Garden) เล่มนี้ได้ดำเนินการจนประสบความสำเร็จ
จัดพิมพ์หนังสือที่ท่านถืออยู่นี้เป็นรูปเล่มเพื่อเป็นประโยชน์ต่อนักเรียน ครู และสังคม และ
ส่งเสริมให้ทุกคนรู้จักต้นไม้ชนิดต่างๆ ที่มีอยู่ในโรงเรียน รวมถึงคุณสมบัติของต้นไม้เหล่านี้

ขอขอบคุณคณะกรรมการตรวจประเมินโรงเรียนหลายๆ คณะ หลายๆ กลุ่มที่ได้
ให้ข้อเสนอแนะพร้อมทั้งกระตุ้นให้เกิดหนังสือเล่มนี้ขึ้นมา ขอขอบคุณคณะครูและ
นักเรียนที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับต้นไม้ต่างๆ ในโรงเรียนที่มีอยู่ทั้งหมด
ในปัจจุบันนี้

ทางคณะกรรมการบริหารโรงเรียน และคณะผู้จัดทำหวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือ
เล่มนี้จะเป็นประโยชน์ต่อครู นักเรียน และสังคมตลอดไป

ด้วยความปรารถนาดี

ภราดา ดร.อาจิณ เต่งตระกูล

ผู้อำนวยการ

สารบัญ

ประวัติความเป็นมา	6	ดาดตะกั่ว	52
กก	7	เดปกระดุม	53
กระเจี๊ยบแดง	8	ด้อยตึงไทย	54
กระดังงา	9	ด้อยตึงฝรั่ง	55
กระถินไทย	10	ตะโก	56
กระถินณรงค์	11	ตะเคียน	57
กระป๋องเจ็ดตัว	12	ตะแบก	58
กระสัง	13	ตาล	59
กล้วย	14	เตยหอม	60
กล้วยพัด	15	เตาร้าง	61
กล้วยไม้	16	ทองกวาว	62
กะเพรา	17	ทองพันชั่ง	63
การะเกดหนู/เตยหนู	18	ทองหลางลาย / ปาริชาติ	64
เกล็ดมังกร / ช้องแมง	19	เทียนหยด	65
แก่นตะวัน	20	ไทรเกาหลี	66
แก้ว	21	ไทรยอดทอง	67
โกสน	22	ไทรย้อยใบแหลม	68
ขนุน	23	นนทรี	69
ขานาง	24	นางกวัก	70
ชิงต่าง / วานพญามือเหล็ก	25	น้ำเต้า	71
ชี้เหล็ก	26	บวบหอม	72
เข็ม	27	บอน	73
เข็มแดง	28	บัว	74
เข็มปัตตาเวีย	29	บัวดิน	75
เข็มสามสี	30	บัวสวรรค์	76
คริสติน่า	31	ใบเงิน	77
คริสต์มาส	32	ใบทอง	78
คอร์เดีย	33	ใบนาค	79
แคนา	34	ปรง	80
เงินไหลมา	35	ประดู่	81
จิ้งไทย	36	ประทัดจีน	82
จิ้งญี่ปุ่น	37	ปีกษาสวรรค์ (Bird of paradise)	83
จันผา	38	ปาล์มขวด	84
จาก	39	ปาล์มแซมเปญ	85
จิกทะเล	40	ปาล์มน้ำมัน	86
จิงจูฉ่าย	41	ปาล์มสิบสองปันนา	87
ชงโค	42	ปาล์มหางกระรอก	88
ชบาต่าง	43	ปีบ / กาสะลอง	89
ชมพูพันธุ์ทิพย์	44	แปลงลำขวด	90
ชมพู	45	ไผ่ฟิลิปปินส์ต่าง	91
ชวนชม	46	ไผ่น้ำเต้า	92
ชะพลู	47	ไผ่ลวกเล็ก	93
ชาฮกเกี้ยน	48	พญาสัตบรรณ (ตีนเป็ด)	94
ชอง ออฟ จาไมก้า	49	พริกชี้หนู	95
ชอง ออฟ อินเดีย	50	พริกชี้ฟ้า	96
ดอนญาควินสิริกิติ์	51	พลับพลึง	97

พลูด่าง	98	เศรษฐีวินสัน	144
พิกุล	99	ส้มจี๊ด	145
พุดซ้อน	100	ส้มป่อย	146
พุดพิชญา	101	สะเดา	147
โพธิ์	102	สัก	148
โพทะเล	103	สับปะรด	149
พิกข้าว	104	สับปะรดสี	150
ฟีโลเดนดรอน	105	สาละ	151
เฟิร์นข้าหลวงหลังลาย	106	สาธิตาลันทอง / ไทรไข่มุก	152
เฟิร์นใบมะขาม	107	สาวเชียงใหม่	153
เฟิร์นฮาวาย	108	สาวน้อยประแป้ง	154
เฟื่องฟ้า	109	เสลดพังพอนตัวผู้	155
มะกรูด	110	เสลดพังพอนตัวเมีย	156
มะกอก	111	เสลา	157
มะขาม	112	แสงจันทร์	158
มะขามป้อม	113	เสยง	159
มะเขือพวง	114	โสมไทย	160
มะพร้าว	115	หนวดปลาหมึก	161
มะม่วง	116	หนวดปลาหมึกใบต่าง	162
มะม่วงไม่รู้หาว มะนาวไม่รู้โห่	117	หม่อน	163
มะยม	118	หมากเขียว	164
มะรุ้ม	119	หมากแดง	165
มะละกอ	120	หมากนวล	166
มะฮอกกานี	121	หมากผู้หมากเมีย	167
มิกกี้เมาส์	122	หมากเหลือง	168
โมก	123	หัวใจล้านดวง	169
ยอ	124	หางนกยูงไทย	170
ยางนา	125	หางนกยูงฝรั่ง	171
ยี่เข่ง	126	หิรัญญิก	172
ยี่โถ	127	หูกวาง	173
รสสุคนธ์	128	หูกระจง	174
รางจืด	129	เหลืองปรีดียาธร	175
ราชพฤกษ์ / คุณ	130	อโกลนีมา / แก้วกาญจนา	176
ลีลาวดี	131	อากาศ / ลั่นมั่งกร	177
เล็บครุฑ	132	อินทนิล	178
เล็บครุฑต่าง	133	อโศกน้ำ	179
เล็บมือนาง	134	อโศกสบัน	180
ลำพู	135	อโศกอินเดีย / อโศกเซนต์คาเบรียล	181
ลำแพน	136	เอื้องหมายนา	182
ว่านกาบหอย	137	เฮลิโคเนีย / ธรรมรักษา	183
ว่านงาช้าง	138	แฮปปี้เนส	184
ว่านมหาลาภ	139	บรรณานุกรม	185
ว่านเสน่ห์จันทร์แดง	140	คณะกรรมการสวนพฤกษศาสตร์ SLC	186
ว่านหางจระเข้	141	คณะผู้จัดทำ SLC Botanical Garden	187
วาสนา	142		
เศรษฐีเรือนนอก	143		

ประวัติความเป็นมา

SLC Botanical Garden หรือ สวนพฤกษศาสตร์โรงเรียนเซนต์หลุยส์ ฉะเชิงเทรา มีมาก่อนที่จะถูกรวบรวมเป็นหนังสือที่อยู่ในมือท่าน ก่อนอื่นต้องขอขอบคุณ ภราดา ดร.อาจิม เต้ตระกูล ที่ให้การสนับสนุนในการจัดทำเป็นอย่างดี รวมทั้งความร่วมมือของนักเรียน ผู้ปกครอง และคณะกรรมการการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ที่ช่วยกันรวบรวมข้อมูลรายละเอียดของพรรณไม้แต่ละโซนของโรงเรียน อันจะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อกระบวนการเรียนรู้ของนักเรียน และเป็นความรู้ให้กับบุคคลทั่วไปภายในโรงเรียน ชุมชน ตลอดจนผู้ที่มีความสนใจต่างๆ

สวนพฤกษศาสตร์ คือ แหล่งที่รวบรวมพันธุ์พืชชนิดต่างๆ ที่มีชีวิต จัดปลูกตามความเหมาะสมกับสภาพถิ่นอาศัยเดิม มีห้องสมุด สถานที่เก็บรวบรวมตัวอย่างพรรณไม้รักษาสภาพ อาจเป็นตัวอย่างแห้ง ตัวอย่างดอง หรือเก็บรักษาโดยวิธีอื่นๆ พันธุ์พืชที่ทำการเก็บรวบรวมไว้นั้น จะเป็นแหล่งข้อมูลและเผยแพร่ความรู้ นอกจากนี้สามารถใช้เป็นแหล่งพักผ่อนหย่อนใจ

สวนพฤกษศาสตร์โรงเรียน คือ ทุกสิ่งทุกอย่างที่มีอยู่ในโรงเรียน ที่ใช้เพื่อการเรียนรู้โดยมีพืชเป็นปัจจัยหลักชีวภาพอื่นเป็นปัจจัยรอง กายภาพเป็นปัจจัยเสริม และวัสดุอุปกรณ์เป็นปัจจัยประกอบ

งานสวนพฤกษศาสตร์โรงเรียน คือ งานสร้างจิตสำนึกในการอนุรักษ์พันธุ์กรรมพืช ทรัพยากรชีวภาพ และกายภาพ โดยมีการสัมผัส การเรียนรู้ การสร้างและปลูกฝังคุณธรรม การเสริมสร้างปัญญาและภูมิปัญญา

วัตถุประสงค์ของการดำเนินงานสวนพฤกษศาสตร์โรงเรียน เพื่อสร้างจิตสำนึกในการอนุรักษ์พันธุ์กรรมพืชและทรัพยากร เป็นแหล่งเรียนรู้ของโรงเรียนและชุมชน

ผลของการดำเนินงานสวนพฤกษศาสตร์โรงเรียน

1. เกิดจิตสำนึกในการอนุรักษ์พันธุ์กรรมพืช และทรัพยากร
2. มีข้อมูลการเรียนรู้ทรัพยากรที่สามารถสื่อกันได้ทั่วประเทศ
3. มีคุณธรรมจริยธรรมเป็นฐานของวิทยาการและปัญญา
4. เกิดนักอนุรักษ์ พัฒนาบนฐานคุณธรรม
5. เสริมสร้างการเรียนรู้บนฐาน ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

โรงเรียนเซนต์หลุยส์ ฉะเชิงเทรา เป็นที่สถานศึกษาที่ให้ความสำคัญกับแหล่งเรียนรู้อันจะก่อประโยชน์สูงสุดกับนักเรียน ได้จัดสภาพแวดล้อมให้มีความร่มรื่น และมีพรรณไม้อยู่อย่างหลากหลาย รวมทั้งยังเป็นแหล่งพักผ่อนหย่อนใจของ นักเรียน ครู ผู้ปกครอง และชุมชนอีกด้วย

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. เกิดความร่วมมือระหว่างโรงเรียนกับชุมชน ครู นักเรียน ผู้ปกครอง
2. ใช้ประโยชน์ในการจัดการเรียนการสอนทุกรายวิชา
3. เป็นแหล่งข้อมูลพรรณไม้ และภูมิปัญญาท้องถิ่น
4. นักเรียนรู้จักใช้สื่อธรรมชาติที่มีอยู่รอบตัวรู้จักตั้งคำถาม หาคำถาม ช่างสังเกต และค้นคว้า
5. นักเรียนมีจิตใจที่อ่อนโยน เห็นประโยชน์และคุณค่า ทำให้เกิดความรักในพืชพรรณไม้ ไม่ทำลาย และมีแนวคิดที่อนุรักษ์สืบไป

คณะผู้จัดทำ

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 1, 2

กก

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Cyperus alternifolius</i> Linn.
ชื่อวงศ์	: CYPERACEAE
ชื่อสามัญ	: Umbrella plant, Flatsedge
ชื่อท้องถิ่น	: กกต้นกลม, กกขนาก, หญ้าลังกา, กกดอกแดง
ถิ่นกำเนิด	: เอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : ลำต้นออกเป็นกอมีหัวอยู่ใต้ดิน คล้ายจำพวกขิงหรือเร่ว ลำต้นมีความสูงประมาณ 100-150 เซนติเมตร ลักษณะของลำต้นตั้งตรงไม่มีกิ่งก้าน ลำต้นกลมมีสีเขียว
- ใบ** : ใบจะออกแผ่ซ้อนๆ กัน อยู่ปลายยอดของลำต้น ลักษณะของใบเป็นรูปยาว ปลายใบแหลม กว้างประมาณ 1 เซนติเมตร ยาวประมาณ 18-19 เซนติเมตร ใบมีสีเขียว ริมขอบ ใบเรียบได้ท้องใบสาก
- ดอก** : ดอกออกเป็นกระจุก อยู่รวมกันเป็นใบ ดอกมีขนาดเล็ก เป็นสีขาวแกมเขียว ดอกไม่สมบูรณ์เพศ หรือมีเพศแยกกัน อยู่คนละดอก แต่อยู่ในช่อดอกเดียวกันและเกสรเพศผู้มี 3 อันก้านดอกเป็นเส้นเล็กๆ สีเขียว ยาวประมาณ 6-7 เซนติเมตร ดอกเมื่อแก่จะเปลี่ยนเป็นสีน้ำตาลอ่อน
- ผล** : ผล (Fruit) ผลแห้ง รูปรีหรือรูปไข่ กว้าง 0.4-0.5 มิลลิเมตร ยาว 0.9-1 มิลลิเมตร สีน้ำตาล เปลือกแข็ง
- เมล็ด** : มีเมล็ดเดียว
- การขยายพันธุ์** : ขยายพันธุ์ด้วยการแยกหน่อ

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

กระเจี๊ยบแดง

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Hibiscus sabdariffa</i> L.
ชื่อวงศ์	: MALVACEAE
ชื่อสามัญ	: Jamaican Sorel, Roselle
ชื่อท้องถิ่น	: กระเจี๊ยบ กระเจี๊ยบเปรี้ยว ผักแก้งเค็ง ส้มแก้งเค็ง ส้มตะเลงเครง

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น : ไม้พุ่ม สูง 50-180 เซนติเมตร มีหลายพันธุ์ ลำต้นสีม่วงแดง
- ใบ : ใบเดี่ยว รูปฝ่ามือ 3 หรือ 5 แฉก กว้างและยาวใกล้เคียงกัน 8-15 เซนติเมตร
- ดอก : ดอกเดี่ยว ออกที่ซอกใบ กลีบดอกสีชมพูหรือเหลือง บริเวณกลางดอกสีม่วงแดง เกสรตัวผู้เชื่อมกันเป็นหลอด
- ผล : เป็นผลแห้ง แตกได้ มีกลีบเลี้ยงสีแดงฉ่ำน้ำหุ้มไว้
- ประโยชน์ : เป็นยาลดไขมันในเส้นเลือด และช่วยลดน้ำหนักด้วย ลดความดันโลหิตได้โดยไม่มีผลร้ายแต่อย่างใด น้ำกระเจี๊ยบ
ทำให้ความเหนียวข้นของเลือดลดลง ช่วยรักษาโรคเส้นโลหิตแข็งเปราะได้ดี น้ำกระเจี๊ยบยังมีฤทธิ์ขับปัสสาวะ
เป็นการช่วยลดความดันอีกทางหนึ่ง ช่วยย่อยอาหาร เพราะไม่เพิ่มการหลั่งของกรดในกระเพาะ เพิ่มการหลั่งน้ำดี
จากตับ เป็นเครื่องดื่มที่ช่วยให้ร่างกายสดชื่น เพราะมีกรดซิตริกอยู่ด้วย

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

กระถินณรงค์

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Acacia auriculiformis* Cunn.

ชื่อวงศ์ : LEGUMINOSAE-MIMOSOIDEAE

ชื่อสามัญ : Black wattle, Wattle

ถิ่นกำเนิด : ประเทศปาปัวนิวกินี ไปจนถึงพื้นที่ทางตอนเหนือ
ของประเทศออสเตรเลีย

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น : ลักษณะไม้ต้นขนาดเล็กถึงขนาดกลาง ไม่ผลัดใบ เรือนยอดทรงกลมทึบ กิ่งห้อยย้อย เปลือกสีน้ำตาลถึงสีน้ำตาลเข้ม
แตกเป็นร่องตามยาว ไม่เป็นระเบียบ

ใบ : ใบประกอบแบบขนนกสองชั้น เมื่อยังเป็นกล้าอยู่และร่วงไปเมื่อโตขึ้นเหลือเพียงก้านใบแล้วเปลี่ยนรูปเป็นคล้ายแผ่นใบ
เรียงสลับถี่และห่างเป็นระยะ ใบรูปขอบขนาน กว้าง 1-6 เซนติเมตร ยาว 8-20 เซนติเมตร ปลายและโคนใบเรียวแหลม
โค้งเป็นรูปเคียวแผ่นใบหนา สีเขียว

ดอก : ดอกสีเหลือง มีกลิ่นหอม ออกเป็นช่อแบบช่อแยกแขนงเป็นคู่ๆ ที่ซอกใบและปลายกิ่งยาว 4-10 เซนติเมตร มีดอกย่อย
ขนาดเล็กจำนวนมาก โคนกลีบเลี้ยงติดกันปลายแยกเป็น 5 แฉก โคนกลีบดอกติดกันปลายแยกเป็น 5 แฉก โค้งกลับลง
เกสรเพศผู้สีเหลืองจำนวนมาก

ผล : ผลแห้งแตก เป็นฝักแบน สีเขียว ม้วนบิดเป็นวง 1-3 วง เมื่อแก่มีสีน้ำตาล และแตกออกทั้งสองด้าน เมล็ดสีน้ำตาลดำ
เป็นมัน 5-12 เมล็ด

ประโยชน์ : ใช้เป็นพืชเบิกนำในการปลูกป่าในพื้นที่ดินเสื่อมโทรม ใช้ตัดฟืนเป็นไม้ฟืนเชื้อเพลิง เฝ้าน ทำเฟอร์นิเจอร์ และ
เป็นวัตถุดิบสำหรับอุตสาหกรรมเยื่อกระดาษ

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

กระป๋องเจ็ดตัว

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Excoecaria cochinchinensis* Lour.

ชื่อวงศ์ : EUPHORBIACEAE

ชื่อสามัญ : Picara

ชื่อท้องถิ่น : กระเบือ (ราชบุรี), ใบทองแดง (จันทบุรี), บัว บัวลา
กระทุ้ กระทุ้เจ็ดแบก (ภาคเหนือ), กระป๋องเจ็ดตัว
กำลังกระป๋อง ลั่นกระป๋อง (ภาคกลาง), ต้นลิ้นควาย,
ตาตุ่มไก่, ตาตุ่มนก, ลั่นกระป๋องขาว

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : จัดเป็นพรรณไม้พุ่มขนาดย่อม แตกกิ่งก้านมาก มีรูอากาศตามผิวกิ่ง ตามกิ่งก้านมีน้ำยางสีขาวข้นคล้ายน้ำมัน ขยายพันธุ์ด้วยวิธีการเพาะเมล็ด ปักชำกิ่ง ตอนกิ่ง เจริญเติบโตได้เร็ว ขึ้นได้ในดินทั่วไป ชอบดินร่วน ความชื้นในระดับปานกลางถึงสูง และแสงแดดแบบเต็มวันถึงรำไร เป็นพืชที่มีเขตการกระจายพันธุ์ในแถบอินโดจีน รวมทั้งบ้านเราด้วย
- ใบ** : ใบเป็นใบเดี่ยว ออกเรียงสลับเวียนรอบกิ่งหรือออกตรงข้ามกัน ลักษณะของใบเป็นรูปไข่กลับ รูปใบหอก หรือรูปใบหอกแกมรูปไข่ ปลายใบเป็นติ่งแหลม โคนใบสอบ ส่วนขอบใบหยักเป็นฟันเลื่อยตื้นๆ หลังใบเรียบเป็นสีเขียวเข้มเป็นมัน ส่วนท้องใบเรียบเป็นสีม่วงแดง
- ดอก** : ออกดอกเป็นช่อกระจุก โดยจะออกตามซอกใบและที่ปลายกิ่ง ดอกมีขนาดเล็กเป็นสีเหลืองอมเขียว ดอกเป็นแบบแยกเพศ อยู่คนละต้นกัน ช่อดอกเพศเมียจะอยู่ส่วนล่าง ส่วนปลายด้านบนจะเป็นช่อดอกเพศผู้ โดยช่อดอกเพศผู้จะเป็นแบบช่อ มีดอกย่อยอยู่จำนวนมาก โคนก้านดอกมีใบประดับขนาดเล็กลักษณะเป็นรูปไข่เรียงซ้อนกัน ก้านดอกยาว กลีบเลี้ยงดอกมี 3 กลีบ ลักษณะกลีบเลี้ยงเป็นรูปหอก ปลายจักเป็นฟันเลื่อยถี่ เกสรเพศผู้มีขนาดเล็กมากมี 3 อัน อับเรณูเป็นรูปกลม สั้นกว่าก้านชูอับเรณูเล็กน้อย ส่วนช่อดอกเพศเมียจะสั้นกว่าดอกเพศผู้ มีดอกประมาณ 2-3 ดอก ก้านดอกโคนก้านดอกมีใบประดับขนาดเล็ก ๆ และมีต่อมเล็ก ๆ สีเหลือง กลีบเลี้ยงมีขนาดเล็กเป็นรูปไข่ มี 3 กลีบ ติดกันที่ฐานเล็กน้อย รังไข่เล็กเป็นสีเขียวอมชมพู กลม เกือบมีช่อง 3 ช่อง ก้านเกสรเพศเมียมี 3 อัน
- ผล** : ผลมีขนาดเล็กลักษณะเป็นรูปค่อนข้างกลม มีขนาดกว้างประมาณ 8 มิลลิเมตร ฐานตัด ปลายผลเว้าเข้า ผลมีพู 3 พู เป็นผลแห้ง เมื่อแก่จะแตกออกได้เป็น 3 ส่วน

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

กระสัง

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Peperomia pellucida* L. Kunth

ชื่อวงศ์ : PIPERACEAE

ชื่อสามัญ : Peperomia, Shiny leave

ชื่อท้องถิ่น : ผักราซวงค์ (แม่ฮ่องสอน), ผักกูด (เพชรบุรี), ผักสังเข (สุราษฎร์ธานี), ผักฮากกล้วย (ภาคเหนือ), ผักกระสัง (ภาคกลาง), ซากูต (ภาคใต้), ตาฉีโพ (กะเหรี่ยง-แม่ฮ่องสอน)

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น : จัดเป็นพรรณไม้ล้มลุก ลำต้นเปราะหักง่าย มีความสูงวัดได้ประมาณ 15-30 เซนติเมตร ลำต้นและใบเป็นสีเขียวและอวบน้ำ ขยายพันธุ์โดยใช้เมล็ด พบขึ้นทั่วไปในเขตร้อนทั่วโลก ในประเทศไทยพบได้ทั่วทุกภาคของประเทศ โดยมักขึ้นในแปลงผัก ตามสวน และตามสนามหญ้าทั่วไป จัดเป็นวัชพืชชนิดหนึ่ง

ใบ : ใบเป็นใบเดี่ยว ออกเรียงสลับ โดยจะออกจากลำต้นในลักษณะตรงข้าม ลักษณะของใบเป็นรูปหัวใจ ปลายใบแหลม โคนใบเว้าตื้น ส่วนขอบใบเรียบ มีต่อมโปร่งแสง แผ่นใบหนาเป็นคลื่นเล็กน้อย ผิวใบด้านบนเป็นมัน ด้านล่างขุ่นและมีสีอ่อนกว่า ใบมีขนาดกว้างประมาณ 1-3 เซนติเมตร และยาวประมาณ 1-4 เซนติเมตร

ดอก : ออกดอกเป็นช่อตามซอกและที่ปลายกิ่ง ช่อดอกเป็นสีเขียวอ่อนหรือสีครีม ช่อดอกจะออกบริเวณข้อตรงข้ามกับใบเรียงโค้งขึ้น ประกอบไปด้วยดอกเล็กๆ ที่ไม่มีก้าน มีดอกย่อยจำนวนมากเวียนรอบแกน ดอกเป็นแบบสมบูรณ์เพศ ไม่มีทั้งกลีบดอกและกลีบเลี้ยง มีใบประดับดอกละ 1 ใบ ดอกมีเกสรเพศผู้ 2 อัน อยู่ข้างๆ รังไข่ อับเรณูเป็นสีขาว ก้านชูอับเรณูสั้น เกสรเพศเมียมี 1 อัน รังไข่มีลักษณะกลม อยู่เหนือฐานดอก

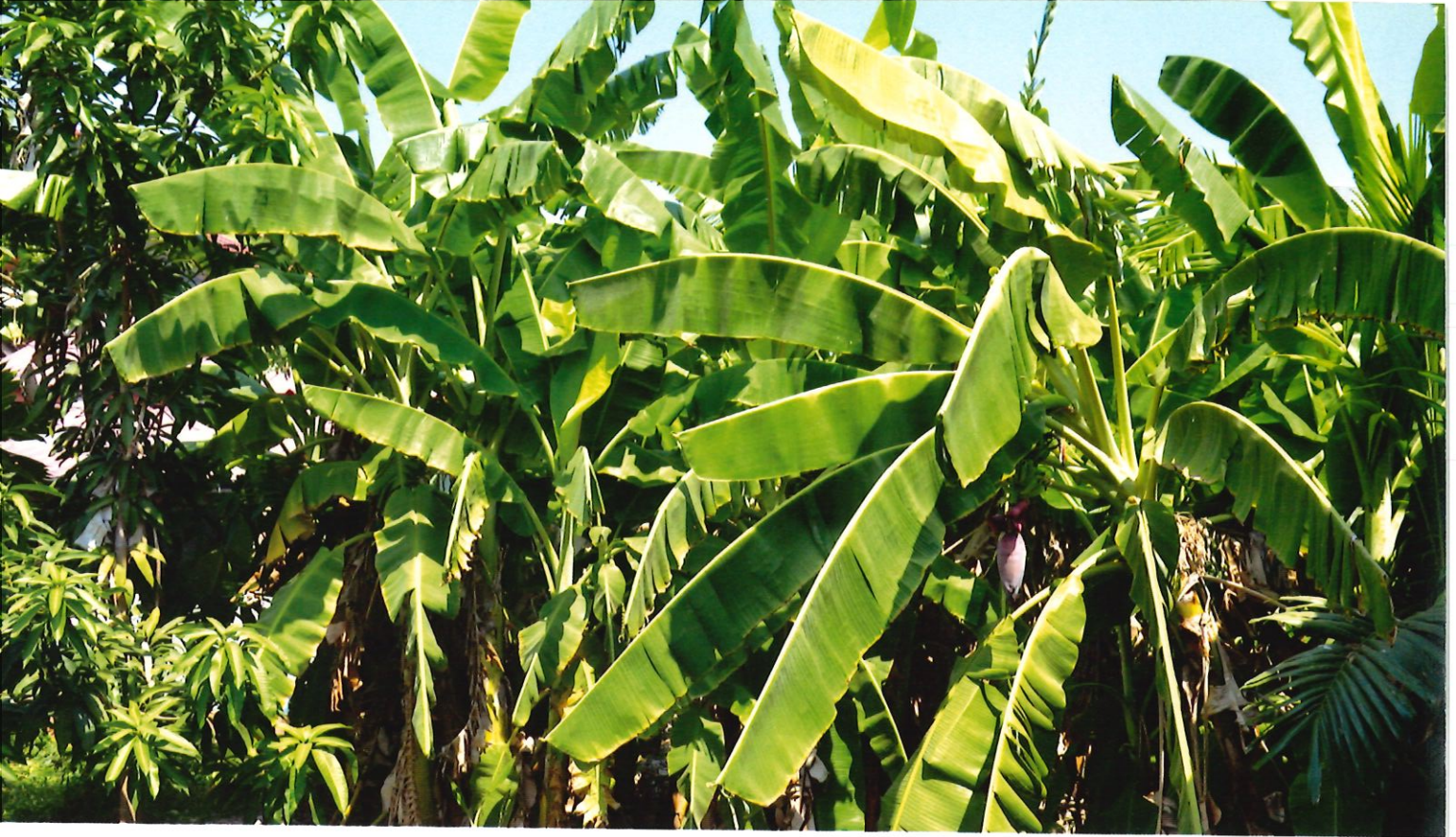
ผล : ผลเป็นผลสดมีลักษณะกลม ภายในผลมีเมล็ด 1 เมล็ด เมล็ดเป็นสีดำทรงกลมและมีขนาดเล็ก

ประโยชน์ของกระสัง

1. ผักชนิดนี้มีสารต้านอนุมูลอิสระสูงและถูกจัดว่าเป็นผักต้านมะเร็งชนิดหนึ่ง
2. น้ำคั้นจากใบใช้ทารักษาสิว ทำให้สิวยุบเร็วขึ้น
3. น้ำคั้นจากใบ บำรุงผิว และทำให้ผิวหน้าสดใส
4. นอกจากนี้ยังมีการใช้ผักกระสังเป็นยาสระผม มีความเป็นกรดอ่อนๆ มีฤทธิ์ด้านการอักเสบ ด้านอนุมูลอิสระ ด้านเชื้อรา และเชื้อแบคทีเรีย

ข้อควรระวัง : สำหรับผู้ที่แพ้พืชที่มีกลิ่นฉุนประเภท Mustard (พืชเครื่องเทศทั้งหลาย) ไม่ควรรับประทานผักชนิดนี้

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

กล้วย

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Musa sapientum* L.

ชื่อวงศ์ : MUSACEAE

ชื่อสามัญ : Banana

ถิ่นกำเนิด : เอเชียใต้ และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

กล้วยในประเทศไทยมีวิวัฒนาการมาจากกล้วยป่า ซึ่งทำให้เกิดสายพันธุ์มากมายถึง 42 สายพันธุ์ แต่ที่คนไทยนิยมบริโภค ได้แก่ กล้วยหอม กล้วยไข่ และกล้วยน้ำว้า กล้วยแบ่งออกตามส่วนที่นำมาใช้เป็น 2 กลุ่ม คือ กล้วยใช้ใบ เช่น กล้วยตานี กล้วยกินผล มีทั้งกล้วยมีเมล็ดและไม่มีเมล็ด มีทั้งสุกปอกกินได้เลย เช่น กล้วยน้ำว้า กล้วยไข่ และที่พอสุกต้องปิ้ง หรือต้มให้สุก เช่น กล้วยหักมุก

ต้น : พืชล้มลุก มีลำต้นใต้ดิน (rhizome) อายุได้หลายปี ลำต้นบนดินรูปทรงกระบอก สูง 2-9 เมตร เป็นลำต้นปลอม เกิดจากกาบใบห่อหุ้มซ้อนกัน

ใบ : ใบออกเรียงเวียนสลับกัน รูปขอบขนาน ห่อ (lower epidermis) สีขาวนวล ขนาดใหญ่กว้าง 0.7 - 1.0 เมตร ปลายตัด ขอบเรียบ เส้นกลางใบ (midrib) แข็ง เส้นใบมีจำนวนมาก แยกออกจากเส้นกลางใบทั้งสองข้าง ขนานกันไปจดขอบใบ ก้านใบ ยาว 1 - 2 เมตร ด้านกลางกลม ด้านบนเป็นร่อง ส่วนโคนแผ่ออกเป็นกาบ (sheath)

ดอก : ออกเป็นช่อห้อยลง เรียกหัวปลี ยาว 30 - 150 เซนติเมตร ก้านดอกช่อ (peduncle) แข็ง ดอกย่อยแยกเป็นดอกเพศผู้ (staminate flower) และเพศเมีย (pistillate flower) ดอกเพศเมียมักอยู่ตอนล่างของช่อดอกย่อยเป็นกลุ่มๆ เป็นช่อดอกย่อย แต่ละกลุ่มรองรับด้วยใบประดับ (bract) ขนาดใหญ่สีม่วงแดง ซึ่งติดบนแกนกลางช่อ ดอกแบบเรียงเวียนสลับกัน ดอกย่อยมีขนาดใหญ่ รูปทรงกระบอก กลีบดอกแยกออกเป็น 3-5 แฉก เกสรตัวผู้ที่สมบูรณ์มี 5 อัน ก้าน เกสรตัวผู้ (filament) แข็ง อับเรณูรูปขอบขนาน มี 2 พู รังไข่ติดอยู่ได้ กลีบดอกมี 3 ช่อง แต่ละช่องมีไข่อ่อนจำนวนมากติดรอยเชื่อมของแต่ละช่อง เกสรตัวเมียเป็นเส้นด้าย ยอดเกสรตัวเมียบ่อยครั้งข้างกลม มี 6 พู ผลสดยาวเกินกว่า 10 เซนติเมตร รูปทรงกระบอกหรือเป็นสี่เหลี่ยมอยู่ติดกันคล้ายหวี เปลือกหนา

ผล : อ่อนมีสีเขียว เมื่อสุกมีสีเหลือง มีสีเหลือง เนื้อในสีขาวหรือขาวอมเหลือง รับประทานได้ เมล็ด ไม่มี หรือ มีแต่น้อยค่อนข้างกลม ทั้งช่อดอกที่เจริญเป็นผลเรียกเครือ

เมล็ด : มีทั้งกล้วยมีเมล็ดและไม่มีเมล็ด

การขยายพันธุ์ : การใช้เมล็ด การใช้หน่อ วิธีการเพาะเลี้ยงเนื้อเยื่อกล้วย

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

กล้วยพัด

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Ravenala madagascariensis* J.F. Gmel.

ชื่อวงศ์ : STRELITZIACEAE

ชื่อสามัญ : Traveller's tree

ชื่อท้องถิ่น : กล้วยฝรั่ง กล้วยลังกา กล้วยศาสนา กล้วยพัด
(กรุงเทพมหานคร)

ถิ่นกำเนิด : เกาะมาดากัสการ์

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น : ลำต้นคล้ายปาล์ม ลำต้นตรงไม่แตกสาขา

ใบ : คล้ายใบกล้วย การเรียงของใบต่างจากต้นกล้วยคือ เรียงสลับชิดกัน 2 ข้างของลำต้น และแผ่ออกเป็นรูปคล้ายพัด แผ่นใบรูปขอบขนาน โคนก้านขยายออกเป็นกาบหุ้มลำต้น ระหว่างกามีน้ำขังอยู่

ดอก : ออกตามซอกกาบใบระหว่างใบที่ 1-4 นับจากใบล่าง มีกาบใหญ่ 10-12 กาบ มีดอกที่ไม่มีก้าน กลีบดอกสีเหลือง แต่ละดอกมีใบประดับปลายแหลม

ผล : รูปร่างคล้ายกล้วย เปลือกแข็งมาก กินไม่ได้

การขยายพันธุ์ : หน่อหรือเมล็ด

ประโยชน์ : นิยมปลูกเป็นไม้ประดับทั่วไป กาบดอกแข็ง ใช้ทำเครื่องประดับและหัตถกรรมได้หลายชนิด

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 1, 2, 3

กล้วยไม้

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Orchidaceae</i> spp.
ชื่อวงศ์	: ORCHIDACEAE
ชื่อสามัญ	: Orchid
ชื่อท้องถิ่น	: เอื้อง (ภาคเหนือ)
ถิ่นกำเนิด	: ลาตินอเมริกา, เอเชียแปซิฟิก

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น : กล้วยไม้เป็นพืชวงศ์ใหญ่ มีความแตกต่างกันภายในวงศ์อย่างเห็นได้ชัด โดยทั่วไปลำต้นของกล้วยไม้ไม่มีแก่นและเปลือก ลำต้นมี 2 ลักษณะ คือ ลำต้นแท้ มีข้อและปล้องเหมือนพืชใบเลี้ยงเดี่ยวทั่วไป ลำต้นเทียมหรือลำลูกกล้วย ไว้สะสมอาหาร มีข้อและปล้องถี่ รากกลมอวบเป็นเส้นเล็กแข็งหรือแบนราบ

ใบ : ใบเป็นใบเลี้ยงเดี่ยว แผ่นใบบางคล้ายใบหมาก หนาอวบน้ำ หรือเป็นแท่งกลม สีของใบเป็นสีเขียวสด บางชนิดเป็นสีม่วงคล้ำ บางชนิดก็มีลวดลาย

ดอก : ดอกออกที่ปลายลำต้น ดอกเป็นดอกเดี่ยวหรือเป็นช่อ

การขยายพันธุ์ : เพาะเมล็ด เพาะเลี้ยงเนื้อเยื่อ แยกหน่อ

การใช้ประโยชน์ : ไม้ประดับสถานที่ เป็นสินค้าส่งออกที่สำคัญ โดยเฉพาะกล้วยไม้ตระกูลหวาย

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

กะเพรา

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Ocimum tenuiflorum</i> L.
ชื่อวงศ์	: LAMIACEAE-LABIATAE
ชื่อสามัญ	: Holy basil, Sacred basil
ชื่อท้องถิ่น	: กอมก้อ กอมก้อดง (เชียงใหม่), ห่อขาวชู ห่อตูปลู อิมคิมหล่า (แม่ฮ่องสอน), กะเพราชน กะเพราขาว กะเพราแดง (ภาคกลาง), อีตุไทย (ภาคตะวันออกเฉียง

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : เป็นไม้ล้มลุกที่มีความสูงของต้นประมาณ 30-60 เซนติเมตร โคนต้นออกแข็ง กะเพราแดงจะมีลำต้นสีแดงอมเขียว กะเพราขาวมีลำต้นสีเขียวอมขาว และยอดอ่อนมีขนสีขาว
- ใบ** : มีใบเป็นใบเดี่ยวสีเขียวรูปรีออกตรงข้ามกัน ปลายใบมนหรือแหลม โคนใบแหลม ขอบใบเป็นจักฟันเลื่อยและเป็นคลื่น แผ่นใบมีขนสีขาว
- ดอก** : ดอกกะเพราจะออกเป็นช่อที่ปลายยอด มีดอกสีขาวแกมม่วงแดงมีจำนวนมาก กลีบเลี้ยงโคนจะเชื่อมติดกัน ปลายเรียวแหลม ด้านนอกมีขน กลีบดอกแบ่งเป็น 2 ปาก ปากบน 4 แฉก และปากล่าง 1 แฉกและยาวกว่าปากบน มีขนประปราย เกสรตัวผู้มี 4 อัน
- ผล** : เป็นผลแห้ง เล็ก เมื่อแตกออกจะมีเมล็ดสีดำถึงน้ำตาลคล้ายรูปไข่

กะเพราจัดเป็นสมุนไพรชนิดหนึ่ง ที่มีสรรพคุณทางยาช่วยรักษาโรคได้หลายชนิด ทั้งตำรับยาไทยและต่างประเทศก็ระบุว่า กะเพราเป็นสมุนไพรที่มีสรรพคุณหลายด้าน อย่างตำราสมุนไพรไทยบ้านเราก็บรรยายสรรพคุณของกะเพราเอาไว้ว่า รสอุ่น ร้อน ช่วยขับลมแก้胀 แก้ท้องขึ้น จุกเสียดแน่นท้อง ปวดท้อง ช่วยในการย่อยอาหาร และช่วยบำรุงธาตุ เป็นต้น และในต่างประเทศก็มีการใช้กะเพราในการรักษาโรคกันอย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะประเทศอินเดีย ถือว่ากะเพราเป็นยารักษาโรคได้ทุกโรค และยังจัดเป็นราชินีแห่งสมุนไพร (The Queen of herbs) หรือเป็นยาอายุวัฒนะ (The Elixir of life) เลยก็ว่าได้

ประโยชน์ของกะเพรา

1. ช่วยแก้ลมพิษ
2. รักษากลากเกลื้อน
3. ช่วยลดระดับไขมันในร่างกายและช่วยลดระดับน้ำตาลในเลือดช่วยป้องกันโรคเบาหวานได้

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 1, 2, 3

การเกิดหนู / เตยหนู

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Pandanus sp.</i>
ชื่อวงศ์	: PANDANACEAE
ชื่อสามัญ	: Golden Pygmy
ชื่อท้องถิ่น	: ลำเจียกหนูด่าง

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : ไม้คลุมดิน ลำต้นเป็นเหง้าอยู่ใต้ดิน ก้านใบแผ่ออกเป็นกาบโอบหุ้มลำต้นแบบสลับโดยรอบ มีรากค้ำยัน
- ใบ** : ใบเดี่ยว เรียงเวียนสลับแน่น ใบรูปขอบขนานแคบ กว้าง 0.6-1.3 เซนติเมตร ยาว 30-50 เซนติเมตร ปลายใบค่อยๆ เรียวแหลม โคนใบแผ่ออกเป็นกาบใบ ตรงกลางแผ่นใบมีแถบสีเขียว ขอบใบสีเหลืองนวล ตามขอบใบและเส้นกลางใบด้านล่างของแผ่นใบมีหนามแหลมเล็กๆ บางครั้งพบหนามด้านบนใบเล็กๆ ปลายใบ
- ดอก** : สีขาวนวล มีกลิ่นหอม ออกเป็นช่อแบบช่อเชิงลดจากกอก ดอกมีขนาดเล็กไม่มีกลีบเลี้ยงและกลีบดอก ดอกแยกเพศ อยู่คนละต้น ดอกเพศผู้เป็นช่อสั้นๆ มีกาบหุ้ม ดอกเพศเมียเป็นช่อตั้งตรง 4-6 ดอก กาบเป็นรูปท้องเรือ
- ผล** : ผลสด รูปไข่กลับถึงรูปรีภายในมีโพรงอากาศ ขนาดประมาณ 1.5 เซนติเมตร มีเมล็ดเดียว
- การใช้งานด้านภูมิทัศน์** : ปลุกคลุมดินในสวนร่วมกับไม้ชนิดอื่นๆ ที่ชอบแสงแดดจัด การระบายน้ำดีและทนเค็ม เช่น จันทน์ผา เตย การเกิดหนามีหนามไม่ควรปลูกใกล้สนามเด็กเล่น ถนนแล่งได้ดี

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 1

เกล็ดมังกร / ช้องแมว

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Gmelina philippensis* Charm.

ชื่อวงศ์ : LAMIACEAE (LABIATAE)

ชื่อสามัญ : Wild Sage

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น : ไม้พุ่มรอเลื้อย

ใบ : ใบเรียงตรงข้าม ใบเดี่ยว รูปไข่ยาว 4-5 เซนติเมตร ปลายใบมน

ดอก : ดอกช่อห้อยลงออกตามกิ่งข้าง ดอกออกจากซอกของใบประดับซึ่งเรียงซ้อนกัน ใบประดับมีสีเขียวอมเหลือง ประจุดแดง กลีบดอกย่อยสีเหลือง โคนกลีบติดกันเป็นหลอด ดอกตะแคงและโค้งมีกลีบแยกกันที่ปลายหลอดดอก

ผล : ผลรูปรี

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 1, 2, 3

แก่นตะวัน

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Helianthus tuberosus* L

ชื่อวงศ์ : ASTERACEAE

ชื่อสามัญ : Jerusalem Artichoke, sunchoke, Sunroot, Earth Apple, Topinambour

ชื่อท้องถิ่น : ทานตะวันหัว, หัวบัวตอง

ถิ่นกำเนิด : อเมริกาเหนือ

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น : จัดเป็นพืชล้มลุก มีหัวสะสมอาหาร ลักษณะเป็นตะปุ่มตะป่ำ ผิวไม่เรียบ คล้ายหัวขิงอบและหัวข่า แต่มีหลากหลายสี เช่น สีเหลือง สีขาว สีแดง และสีม่วง แต่โดยทั่วไปแล้วเปลือกจะมีสีน้ำตาลอ่อน เนื้อในมีสีขาว เนื้อกรอบคล้ายหัวดิบ การเจริญเติบโตของแก่นตะวันจะมีอยู่ 2 ช่วง ช่วงแรกนับตั้งแต่ตอนปลูกจนถึงออกดอกครั้งแรก แก่นตะวันจะสะสมอาหารในใบและลำต้น หรือที่เรียกว่า หัวแก่นตะวัน หรือ วุ้นแก่นตะวัน และช่วงที่สองหลังจากดอกแรกบานจนถึงระยะเก็บเกี่ยว ใบจะหลุดร่วง อาหารสะสมที่ใบก็จะถูกส่งไปที่หัว ซึ่งหัวสามารถนำมารับประทานได้

ใบ : ลักษณะของใบเป็นรูปไข่ ผิวใบสาก มีขนตามกึ่งและใบ แต่บางพันธุ์ชอบใบจะหยัก ต้นมีความสูงราว 1.5-2 เมตร

ดอก : ลักษณะเป็นทรงกลมแบน ออกดอกเป็นช่อ ดอกสีเหลือง คล้ายกับดอกทานตะวันหรือบัวตอง

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 1, 2, 3

แก้ว

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Murraya paniculata*

ชื่อวงศ์ : RUTACEAE

ชื่อสามัญ : Andaman satinwood, Chanese box tree, Cosmetic bark tree, Orange jasmine, Orange jessamine, Satin wood

ชื่อท้องถิ่น : จ้าพริก (ลำปาง), แก้วลาย (สระบุรี), แก้วซี่ไก่ (ยะลา), แก้วพริก ตะไทรแก้ว (ภาคเหนือ), แก้วขาว (ภาคกลาง), กะมูนิง (มลายู-ปัตตานี), จั้วหลี่เซียง (จันทบุรี)

ถิ่นกำเนิด : เอเชียใต้ เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ประเทศจีน และในออสเตรเลีย ในประเทศไทยสามารถพบได้ทั่วทุกภาคในป่าดิบแล้ง

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น : ไม้พุ่มกึ่งไม้ยืนต้นไม่ผลัดใบขนาดเล็ก มีความสูงของต้นประมาณ 5-10 เมตร ต้นแตกกิ่งก้านเป็นพุ่มกลมแน่นทึบ เปลือกลำต้นเป็นสีเทาแตกเป็นร่องๆ เนื้อไม้สีขาวนวล

ใบ : แก้ว ใบเป็นใบประกอบแบบขนนกปลายใบคี่ ออกเรียงสลับ มีใบย่อยประมาณ 5-9 ใบ ลักษณะของใบเป็นรูปไข่ ปลายและโคนใบแหลม ขอบใบเป็นคลื่นหรือหยักมนเล็กน้อย ใบมีขนาดกว้างประมาณ 1-3 เซนติเมตร และยาวประมาณ 2-7 เซนติเมตร แผ่นใบคล้ายแผ่นหนังบางๆ หลังใบเป็นสีเขียวเข้มเป็นมัน ส่วนท้องใบเรียบมีสีอ่อนกว่า ใบมีต่อมน้ำมัน เมื่อขยี้จะมีกลิ่นฉุนคล้ายผิวส้มเป็นน้ำมันติดมือ

ดอก : ออกดอกเป็นช่อสั้นๆ ตามซอกใบ ดอกย่อยเป็นสีขาวและมีกลิ่นหอมจัด กลีบดอกมี 5 กลีบ หลุดร่วงได้ง่าย กลีบดอกมีลักษณะเป็นรูปกลมรี ยาวประมาณ 2-2.5 เซนติเมตร และกว้างประมาณ 7-9 มิลลิเมตร โคนกลีบดอกติดกัน ดอกมีเกสรเพศผู้จำนวน 10 อัน ส่วนกลีบเลี้ยงดอกมี 5 กลีบ สามารถออกดอกได้ตลอดทั้งปี

ผล : ลักษณะของผลเป็นกลมรีหรือเป็นรูปไข่ ปลายสอบเล็กน้อย ผลมีขนาดกว้างประมาณ 5-8 มิลลิเมตร และยาวประมาณ 1 เซนติเมตร ผลอ่อนเป็นสีเขียว เมื่อสุกเป็นสีแดงอมส้ม ผิวผลมีต่อมน้ำมันเห็นได้ชัดเจน ภายในผลมีเมล็ดประมาณ 1-2 เมล็ด เมล็ดมีลักษณะรีหรือเป็นรูปไข่ ปลายสอบ มีขนหนาและเหนียวหุ้มโดยรอบเมล็ด สีขาวนวล เมล็ดมีขนาดกว้างประมาณ 4-6 มิลลิเมตร และยาวประมาณ 6-9 มิลลิเมตร

เมล็ด : 1 เมล็ด

การขยายพันธุ์ : การเพาะเมล็ดและการตอน

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 1, 2, 3

โกสน

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Codiaeum variegatum</i>
ชื่อวงศ์	: EUPHORBIACEAE
ชื่อสามัญ	: Croton
ชื่อท้องถิ่น	: โกสน

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : โกสนเป็นพรรณไม้ยืนต้นประเภทไม้พุ่มขนาดย่อม ผิวลำต้นเรียบสีน้ำตาลปนเทา ลำต้นตั้งตรง แตกกิ่งก้านเป็นพุ่มตรงกลม ใบแตกออกจากต้นและปลายกิ่ง ลักษณะใบมีรูปร่าง สีสันและขนาดที่แตกต่างกันออกไปแล้วแต่ชนิดของพันธุ์ ดอกออกเป็นพวงห้อยลงมาด้านล่าง ซึ่งออกมาจากปลายกิ่งพวงหนึ่ง ดอกมีสีขาวขนาดของดอกเล็กมาก ดอกมี 5 กลีบ ดอกบานเต็มที่จะเห็นเกสรตัวผู้เป็นเส้นฝอย การบานของดอกเป็นรูปทรงกลม
- ใบ** : ใบเดี่ยว เรียงสลับ ใบรูปขอบขนานแกมรูปไข่กลับแกมรูปขอบขนาน นอกจากนี้ยังมีอีกหลาย เช่น กลม แคบยาว บิดเป็นเกลียว ปลายแหลม มีติ่ง โคนสอบ ขอบเรียบหรือหยักเว้า บางพันธุ์เว้าลึกถึงเส้นกลางใบและเว้าห่างเป็นสองตอน ลักษณะและขนาดใบแปรไปตามพันธุ์ แผ่นใบมีสีต่างๆ เช่น ขาว เหลือง ชมพู แดง ม่วงดำ
- ดอก** : สีขาว ออกดอกเป็นช่อแบบช่อกระเจาตามซอกใบและปลายกิ่ง ดอกแยกเพศอยู่ร่วมต้นเป็นช่อ ดอกเพศผู้โค้งลง ก้านยาว ดอกกลม มีดอก 30-60 ดอก กลีบเลี้ยงขนาดเล็ก มี 3-6 กลีบ กลีบดอกมี 5-6 กลีบ ช่อดอกเพศเมียตั้งตรง ก้านช่อยาว มีดอก 10 -20 ดอก กลีบเลี้ยงแนบรังไข่ ไม่มีกลีบดอก
- ผล** : ผลแห้ง ทรงค่อนข้างกลม เมื่อแก่แตกเป็น 2 ซีก มีเมล็ดสีน้ำตาลเป็นกระ 2 เมล็ด
- ประโยชน์** : ใบแก่โกสนจะมีรสเผื่อน โขลกพอกท้องเด็ก แก้โรคระบบทางเดินปัสสาวะผิดปกติ โดยใช้ใบสด 10-15 ใบ นำมาโขลกให้ละเอียดอาจผสมเหล้าโรงเล็กน้อย แล้วใช้พอกและทาบริเวณท้องเด็ก นอกจากนี้ยอดอ่อนยังมีสรรพคุณแก้ร้อนในด้วย

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

ขนุน

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Artocarpus heterophyllus* Lam.

ชื่อวงศ์ : MORACEAE

ชื่อสามัญ : Jackfruit Tree

ชื่อท้องถิ่น : มะหนูน หมักหมี่ หมากกลาง

ถิ่นกำเนิด : ประเทศอินเดีย

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น : ขนาดใหญ่ สูง 15 - 30 เมตร ลำต้นและกิ่งเมื่อมีบาดแผลจะมีน้ำยางสีขาวข้นคล้ายน้ำมันไหล

ใบ : เป็นใบเดี่ยว เรียงสลับ แผ่นใบรูปรี ขนาดกว้าง 5-8 เซนติเมตร ยาว 10 - 15 เซนติเมตร ปลายใบหยาบ โคนใบมน ผิวในด้านบนสีเขียวเข้มเป็นมัน เนื้อใบหนาผิวใบด้านล่างจะสากมือ

ดอก : เป็นช่อแบบช่อเชิงสัดแยกเพศอยู่รวมกัน ดอกเพศผู้เรียกว่า “สำ” มักออกตามปลายกิ่ง ดอกเพศเมียจะออกตามกิ่งใหญ่ และตามลำต้นยอดเกสรเพศเมีย เป็นหนามแหลม ส่วนของเนื้อที่รับประทานเจริญมาจากกลีบดอก ส่วนซึ่งคือกลีบเลี้ยง

ผล : เป็นผลรวมมีขนาดใหญ่

ขยายพันธุ์ : โดยการเพาะเมล็ด ติดตา และทาบกิ่ง

ประโยชน์ : ผลอ่อนใช้ปรุงอาหารผลสุกเอือหุ้มเมล็ดมีรสหวาน เมล็ดปรุงอาหาร เนื้อไม้ใช้ทำพื้นเรือนและสิ่งก่อสร้าง ครก สากกระเดื่อง หวี โทน รำมะนา ระนาด รากและแก่นให้สีเหลือง ถึงเหลืองอมน้ำตาล ใช้ย้อมผ้าและแพรไหม รากนำมาปรุงเป็นยาแก้ท้องร่วง แก้ไข้ ใบเผาไฟกับขี้เถ้าให้ดำเป็นถ่าน แล้วใส่รวมกับก้นกะลามะพร้าวขูด รอยรักษาบาดแผล

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

ขานาง หรือ คenang (ต้นสาละกัลยาณี)

ต้นไม้ประจำจังหวัดกาญจนบุรี

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Homalium tomentosum* Benth.

ชื่อวงศ์ : FLACOURTIACEAE

ชื่อสามัญ : Moulmain Lancewood

ชื่อท้องถิ่น : ต้นขานาง กenang, คenang, ค่านาง, ช้างเผือก (เชียงใหม่), ปะหัง-เซพู้ (กะเหรี่ยง-กาญจนบุรี), เปื่อยคenang, เปื่อยค่างให้ - เปื่อย (กาญจนบุรี), ลิงจ้อ (โคราช)

ถิ่นกำเนิด : ป่าเบญจพรรณขึ้น พบมากในจังหวัดกาญจนบุรี และราชบุรี

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น : เป็นไม้ยืนต้นขนาดกลางถึงใหญ่ ลำต้นกลมตรง เปลือกบาง เรียบ สีขาวหรือเทาอ่อน ที่โคนต้นมีพูพอน เป็นไม้ผลัดใบที่มีความสูงประมาณ 15-30 เมตร

ใบ : ใบเดี่ยวออกเวียนสลับกันตอนปลายๆ กิ่ง ใบเป็นรูปไข่กลับถึงรูปไข่กลับแกมขอบขนาน กว้าง 4-7 เซนติเมตร ยาว 10-15 เซนติเมตร ปลายใบกลมมน หรือ เป็นติ่งแหลม โคนสอบแคบ โคนสุดมน ขอบใบจักมนตื้นและห่างๆ ด้านล่างมีขนสากหนาแน่น เส้นใบมี ประมาณ 12 คู่ เกือบขนานกัน ก้านใบอ้วนสั้น ยาว 1-3 เซนติเมตร

ดอก : ออกเป็นช่อยาว ตามง่ามใบ ช่อดอกยาว 10-35 เซนติเมตร ห้อยลง ไม่มีก้านดอก ติดเป็นกระจุกๆ เวียนกันบนแกนดอก กระจุกละ 2-3 ดอก เป็นดอกสมบูรณ์เพศ กลีบเลี้ยงเชื่อมกันเป็นรูปกรวย มีขน ปลายแยกเป็น 5-6 แฉก กลีบดอกติดอยู่ในทอกลีบเลี้ยง กลีบดอกแต่ละกลีบจะมีเกสรเพศผู้ติดอยู่ ก้านเกสรยาว ประมาณ 2 มิลลิเมตร รังไข่มี 1 ช่อง ผนังรังไข่ติดกับผนังด้านในของทอกลีบเลี้ยง ก้านเกสรเพศเมียมี 2-3 อัน แยกจากกัน หรือ ติดกันเพียงเล็กน้อยที่โคนก้าน

ผล : มีขนาดเล็ก ยาวประมาณ 3 มิลลิเมตร เป็นชนิดผลแห้งแก่ไม่แตก ภายในมีเพียง 1 เมล็ด

เมล็ด : 1 เมล็ด

การขยายพันธุ์ : เมล็ด

ประโยชน์ : รากของขานางเมื่อนำไปต้มน้ำ แล้วกรองน้ำนำไปดื่ม จะมีสรรพคุณเป็นยาฟาดสมาน

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

ขิงดำ / ว่านพญามือเหล็ก

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Alpinia sandrerae</i>
ชื่อวงศ์	: ZINGIBERACEAE
ชื่อสามัญ	: Variegated Ginger
ชื่อท้องถิ่น	: ว่านพญามือเหล็ก

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น : มีลำต้นเป็นหัวอยู่ใต้ดินมีลักษณะคล้ายหัวข่ามีรสเผ็ด มีกลิ่นฉุนกว่าขิง
- ใบ : เป็นใบเดี่ยว ใบยาวคล้ายกับใบ ปลายใบแหลมขอบใบเป็นคลื่น และมีลายสีขาวบนแผ่นใบและขอบใบ ส่วนที่เห็นเป็นลำต้นเหนือดิน คือส่วนของกาบใบที่เรียงตัวซ้อนกันอยู่ กาบใบจะมีสีเขียว โคนกาบใบสีแดงเข้ม
- ดอก : สีขาว ออกเป็นช่อแบบช่อแยกแขนงที่ปลายกิ่ง ช่อตั้ง ยาว 10-30 เซนติเมตร กาบรองดอกสีแดงเป็นมัน ช่อเกยกัน ขึ้นไปปลายช่อดอก ดอกรูปกรวย ออกจากซอกกาบรองดอก
- ผล : ผลแห้งแตก รูปทรงกลมถึงรูปไข่
- การขยายพันธุ์ : โดยการแยกหน่อหรือแยกแง่งของว่านมาปลูกใหม่

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

ชี่เหล็ก

ต้นไม้ประจำจังหวัดชัยภูมิ

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Senna siamea* (Lam.)

ชื่อวงศ์ : FABACEAE

ชื่อสามัญ : Cassod tree, Siamese senna, Thai copperpod, Siamese cassia

ชื่อท้องถิ่น : ชี่เหล็กแก่น, ชี่เหล็กบ้าน, ชี่เหล็กหลวง, ชี่เหล็กใหญ่, ผักจี้ลี้, แมะชี่เหละพะโตะ, ยะหา

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น : เป็นไม้ยืนต้นขนาดเล็กถึงปานกลาง ผลัดใบ สูงประมาณ 8-15 เมตร ลำต้นมักคดงอเป็นปุ่มเป็ลือกสีเทาถึงสีน้ำตาลดำ ยอดอ่อนสีแดงเรื่อๆ

ใบ : ใบประกอบเป็นแบบขนนก เรียงสลับกัน มีใบย่อย 5-12 คู่ ปลายสุดมีใบเดี่ยว ใบย่อยรูปขอบขนานด้านบนเก้เลี้ยง

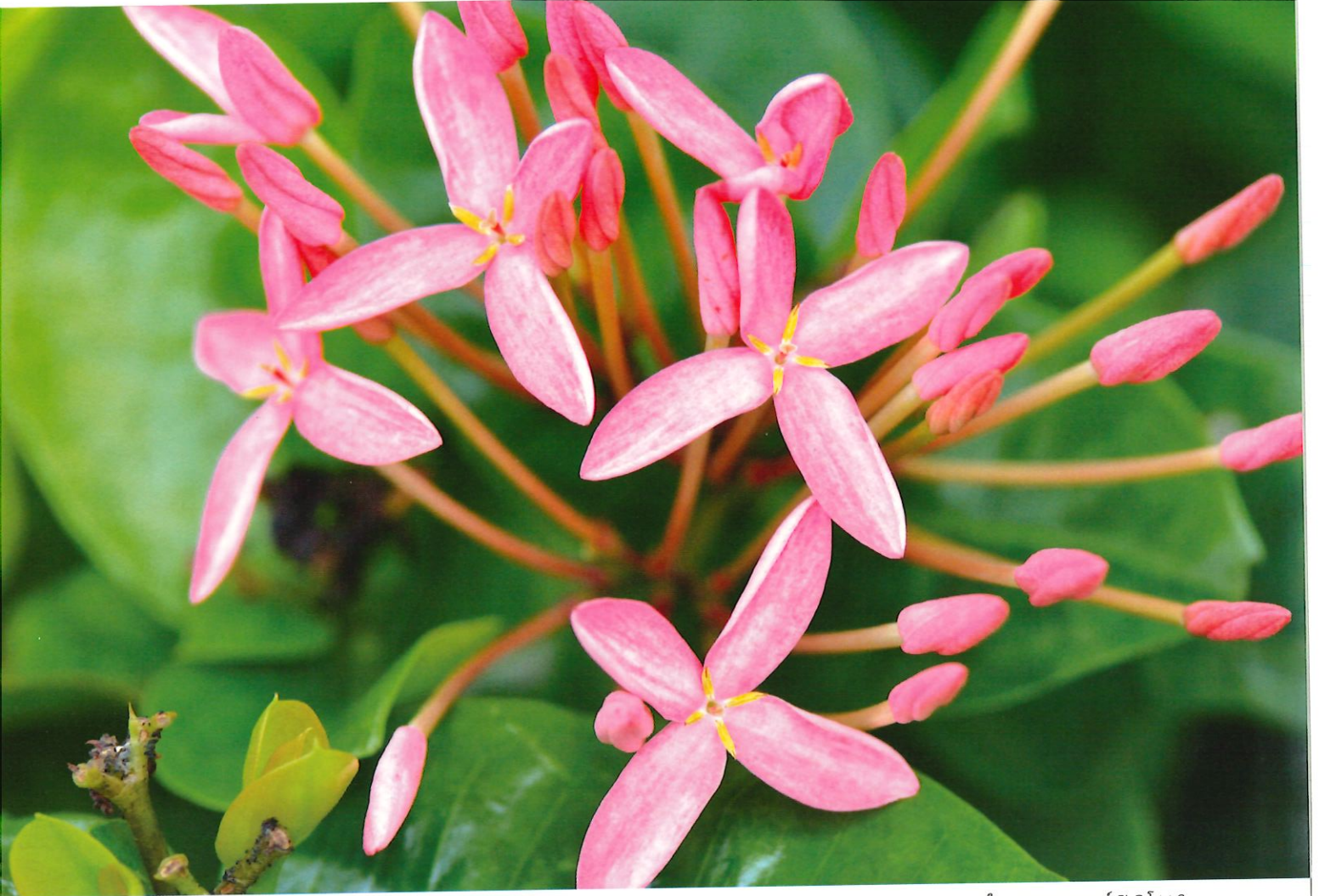
ดอก : ดอกช่อสีเหลืองอยู่ตามปลายกิ่ง ดอกจะบานจากโคนช่อไปยังปลายช่อ กลีบเลี้ยงมี 3-4 กลีบ กลีบดอกมี 5 กลีบ เกสรตัวผู้ 10 อัน

ผล : เป็นฝักแบนยาวมีสีคล้ำ เมล็ดรูปไข่ยาวแบนสีน้ำตาลอ่อนเรียงตามขวางมี 20-30 เมล็ด

เนื้อไม้ : เนื้อไม้มีสีน้ำตาลแก่เกือบดำ

ประโยชน์ : ส่วนของดอกและใบชี่เหล็กใช้เป็นอาหารในหลายประเทศ เช่น ไทย พม่า อินเดีย และมาเลเซีย เป็นต้น

สรรพคุณทางยา : ในตำราการแพทย์แผนไทยได้มีการบันทึกประโยชน์ของชี่เหล็กในหลายด้าน เช่น ใช้แก้อาการท้องผูก ใช้แก้อาการนอนไม่หลับ ใช้ทำความสะอาดเส้นผม ทำให้ผมชุ่มชื้นเป็นเงางาม ไม่มีรังแค ช่วยเจริญอาหาร บำรุงน้ำดี และบำรุงโลหิต เป็นต้น

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 2

เข็ม

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Ascocentrum Minatum</i> (Lindl.)
ชื่อวงศ์	: RUBIACEAE
ชื่อสามัญ	: Ixora Hybrid
ชื่อท้องถิ่น	: เข็มแสด, พุ่มสุวรรณ, เข็มชมพู
ถิ่นกำเนิด	: เอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น : เป็นพรรณไม้พุ่มแต่เล็กกว่าเข็มขาว
- ใบ : ใบนั้นจะเป็นรูปไข่ ริมขอบใบจะเรียบ ส่วนตรงปลายใบมน
- ดอก : ดอกนั้นจะอยู่รวมกันเป็นช่อมีหลายสี แต่ไม่มีกลิ่นหอม
- ผล : เป็นผลกลม ผลอ่อนสีเขียว ผลแก่สีดำ
- เมล็ด : กลมสีน้ำตาลอ่อนจำนวน 1 เมล็ด
- การขยายพันธุ์ : ปักชำกิ่ง เพาะเมล็ด ตอนกิ่ง
- ประโยชน์ : ปลูกเป็นไม้ประดับ ให้ร่มเงา ตกแต่งสวน ราก ใช้ปรุงเป็นยารักษาฝีภาพักหัวใจ

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 2, 3

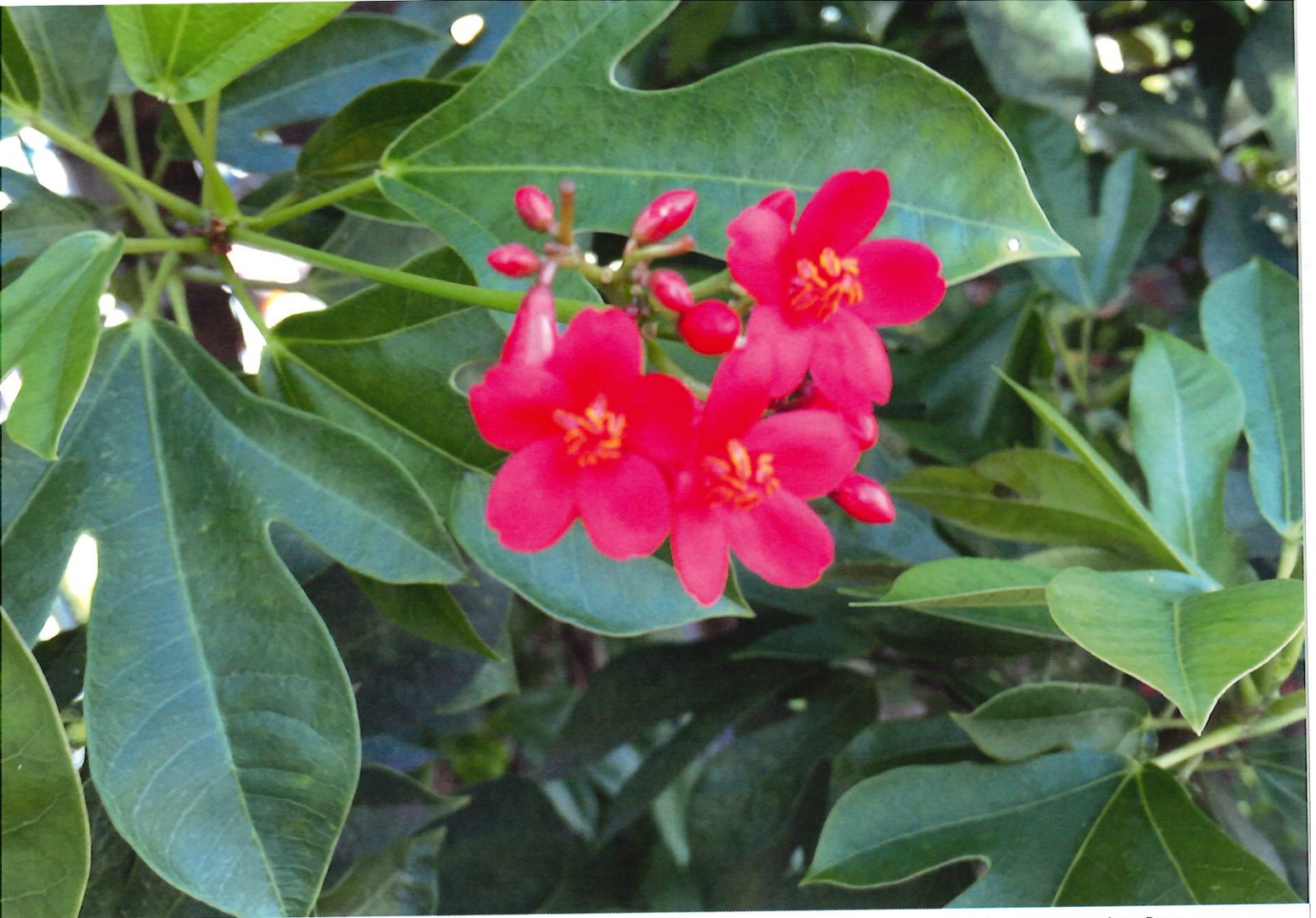

เข็มแดง

- ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Ixora lobbii* Loudon
 ชื่อวงศ์ : RUBIACEAE
 ชื่อสามัญ : West Indian Jasmine
 ชื่อท้องถิ่น : เงาะ (สุราษฎร์ธานี), จะนุโย (มลายู-นราธิวาส),
 ตูโดบุญญูเก๊ะ (มลายู), เข็มดอกแดง
 ถิ่นกำเนิด : จังหวัดสระบุรี และมีขึ้นประปรายในจังหวัดต่างๆ

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น : จัดเป็นพรรณไม้พุ่มขนาดเล็กถึงขนาดกลาง ลักษณะต้นนั้นจะคล้ายกับเข็มขาว ถ้ามีอายุหลายปีอาจมีขนาดของต้นเท่ากับต้นมะม่วงได้ เป็นพรรณไม้พุ่มขนาดเล็กถึงขนาดกลาง มีความสูงประมาณ 3-5 เมตร ลำต้นเป็นต้นเดี่ยวหรือแตกกอแผ่สาขาออกไปเป็นต้น ต้นเล็กกลมขนาดเส้นรอบวงประมาณ 4-10 เซนติเมตร ลำต้นเรียบสีน้ำตาลกิ่งยอดมีสีเขียวแตกกิ่งตรงขึ้น
- ใบ : ใบมีลักษณะหนายาวและแข็งเป็นสีเขียวสด ปลายใบแหลม
- ดอก : ออกดอกรวมกันเป็นช่อใหญ่มีสีแดงเข้ม ดอกจะขนาดใหญ่กว่าดอกเข็มขาวมาก แต่จะไม่มีการกลีบหอม
- ผล : ผลมีลักษณะกลม ผลอ่อนเป็นสีเขียว เมื่อสุกแล้วจะเปลี่ยนเป็นสีม่วงดำ
- เมล็ด : 1 เมล็ด
- การขยายพันธุ์ : วิธีการตอนกิ่ง ทาบกิ่ง หรือปักชำ
- ประโยชน์ : รากใช้ปรุงเป็นยาบำรุงไฟธาตุ ยารักษาตาพิการ ยาแก้เสมหะและกำเืด ยาบรรเทาอาการบวม

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 1

เข็มปัตตาเวีย

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Jatropha integrerrima</i> Jacq.
ชื่อวงศ์	: EUPHORBIACEAE
ชื่อสามัญ	: Peregrina, Spicy jatropha
ชื่อท้องถิ่น	: ดอกปัตตาเวีย, เข็มปัตตาเวีย

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : เป็นไม้พุ่มยืนต้น เปลือกต้นสีน้ำตาลเทา กิ่งอ่อนสีน้ำตาลแดง มีจุดหายใจสีน้ำตาลประทั่วไปที่ลำต้นและกิ่ง แตกกิ่งก้านมาก และมักโค้งลงสู่พื้นดิน
- ใบ** : ใบเดี่ยวทรงรีถึงรีแกมไข่กลับ ปลายใบโค้งมนมีติ่งหาง โคนใบสอบเรียวมีหนามอ่อนเกาะติดอยู่ประมาณ 4 - 6 อัน ก้านใบยาว การเกาะติดของใบบนกิ่งแบบเวียน
- ดอก** : ดอกออกเป็นช่อที่บริเวณปลายกิ่ง ก้านช่อยาว ดอกทยอยบาน ดอกย่อยบานเต็มที่ขนาดประมาณ 1.5 เซนติเมตร ดอกมีหลายสี เช่น แดง ชมพู ชมพูม่วง เป็นต้น
- ผล** : ผลมีสามพู เมื่อแก่แห้งแล้วแตกติดเมล็ดออกจากผล เมล็ดขนาดเล็กสีน้ำตาล

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

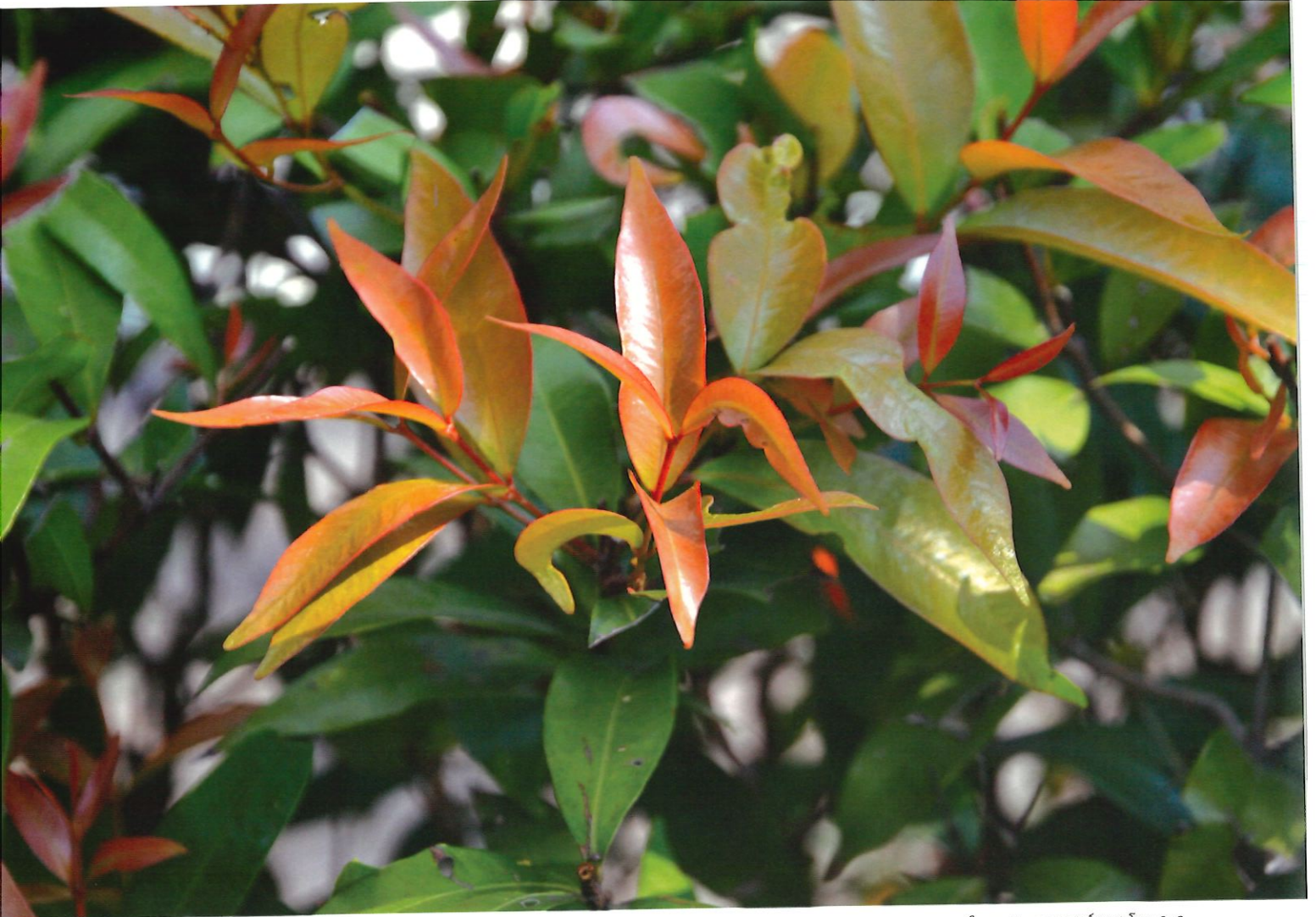
เข็มสามสี

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Draceana cincta</i> Bak. Cv. Tricolor
ชื่อวงศ์	: AGAVACEAE
ชื่อสามัญ	: Tricolor
ชื่อท้องถิ่น	: เข็มสี
ถิ่นกำเนิด	: แอฟริกาตะวันตก

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : ไม้พุ่มขนาดกลางแตกกอ สูง 1-2 เมตร ลำต้นขนาดเล็กตั้งตรง
- ใบ** : ใบเดี่ยว เรียงเวียนสลับรอบกึ่ง รูปแถบแคบยาวปลายแหลม แตกใบถี่ตรงส่วนยอดของลำต้น แผ่นใบมีสามสีเป็นแถบไปตามความยาวของใบ เมื่อใบแก่หลุดร่วงทำให้โคนต้นเปลือย
- ดอก** : ช่อดอกเป็นช่อแยกแขนงออกที่ปลายกิ่ง สีขาวอมเขียว บานตอนกลางคืน มีกลิ่นหอมอ่อนๆ มักออกดอกในช่วงเดือนเมษายน
- ผล** : ผลสดรูปทรงกลมถึงรี สีเหลือง ส้ม หรือแดง เม็ดสีขาวถึงน้ำตาล 1 ผลมี 1-3 เมล็ด
- การขยายพันธุ์** : ถักรดน้ำมากเกินไป ใบจะเป็นสีน้ำตาล หากปลูกในที่ที่มีแสงแดดครึ่งวัน ใบจะมีสีสดใสสวยงาม นิยมปลูกเป็นกลุ่ม และไม่ควรถูกลูกไม้หน้าต่าง เพราะต้องตัดแต่ง ทำให้ไม่สวยงาม

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 2, 3

คริสตินา

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Syzygium australe</i> (J.C. Wendl. Ex Link) B.Hyland
ชื่อวงศ์	: MYRTACEAE
ชื่อสามัญ	: Australian Rose Apple, Brush Cherry, Creek Lily pilly, Creek Satinash
ชื่อท้องถิ่น	: -
ถิ่นกำเนิด	: แถบป่าดิบชื้นของออสเตรเลีย

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น : ไม้พุ่มขนาดกลางถึงใหญ่ สูง 2-5 เมตร ลำต้นสีน้ำตาลอ่อน
- ใบ : ใบเดี่ยว ออกตรงข้าม รูปใบหอก ปลายใบเรียวแหลม โคนใบสอบ กิ่งอ่อนเป็นเหลี่ยม ใบอ่อนสีแดงเป็นมัน
- ดอก : ช่อดอกเป็นช่อกระจุกออกที่ปลายยอด ดอกสีขาว ออกดอกในเดือนมกราคมถึงมีนาคม รังไข่อยู่ใต้วงกลีบเกสรตัวผู้จำนวนมาก
- ผล : ผลยาวรีสีแดงคล้ายชมพู ยาว 2 เซนติเมตร
- เมล็ด : ลูกสีม่วงเข้ม จนกลายเป็นผลแห้ง ๆ สีดำ
- การขยายพันธุ์ : การเพาะเมล็ด หรือปักชำ
- ประโยชน์ : ปลูกเป็นไม้ประดับ ตกแต่งสวน

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

คริสต์มาส (POINSETTIA)

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Euphorbia pulcherrima</i> Wild.
ชื่อวงศ์	: EUPHORBIACEAE
ชื่อสามัญ	: Poinsettia
ชื่อท้องถิ่น	: บานใบ (เหนือ), โพนัน สองระดู (กรุงเทพฯ)

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น : ไม้พุ่มสูง 1-3 เมตร

ใบ : ใบคล้ายรูปไข่ปลายแหลม ขอบใบหยัก 2-3 หยัก

ดอก : ดอกสีเหลืองออกเป็นช่อที่ยอด โดยมีดอกเพศผู้ และ เพศเมียอยู่บนช่อเดียวกัน และมีใบประดับสีแดงอยู่โดยรอบช่อเกสรตัวผู้จำนวนมาก

ส่วนที่เป็นพิษ : น้ำยางขาว ใบ ลำต้น

สารพิษและสารเคมีอื่นๆ : resin การเกิดพิษน้ำยางเมื่อถูกผิวหนัง จะระคายเคืองมาก ถ้ารับประทานเข้าไปจะทำให้กระเพาะอักเสบได้

ความเป็นมาของต้นคริสต์มาส

ในฤดูกาลแห่งความรื่นเริงหนาว วันประสูติแห่งพระเยซูเจ้ามาถึงแล้ว สาวกและผู้คนที่ทั้งหลายล้วนมอบของขวัญที่วิเศษที่สุดให้กับพระเยซู แต่ Pepita เด็กหญิงชาวเม็กซิกันผู้ยากไร้หาได้มีของขวัญใดแม้เพียงสักชิ้นเดียวในมือ แต่ด้วยดวงใจที่เปี่ยมล้นด้วยศรัทธา แม่ของที่ด้อยราคา อาจจะมีค่าในสายตาพระเยซูเจ้าได้ เธอจึงก้มลงเก็บวัชพืชริมทางเพื่อนำไปมอบให้พระคริสต์ด้วยศรัทธาอันยิ่งใหญ่ของเธอ วัชพืชนั้นกลับงอกงาม กลายเป็นช่อดอกไม้สีแดงสดสวยงาม นับแต่นั้นเป็นต้นมา

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

คอर्डเดียม

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Cordia sebestena</i> L.
ชื่อวงศ์	: BORAGINACEAE
ชื่อสามัญ	: Cordia, Geiger tree
ชื่อท้องถิ่น	: หมั่นแดง
ถิ่นกำเนิด	: อเมริกาเขตร้อน

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : ไม้พุ่มขนาดใหญ่หรือไม้ต้นขนาดเล็ก ไม้ผลัดใบ เรือนยอดรูปไข่ค่อนข้างโปร่ง ตั้งตรง แตกกิ่งก้านต่ำ เปลือกต้นเป็นสีน้ำตาลเทาถึงเข้ม
- ใบ** : ใบเดี่ยว เรียงสลับ ใบรูปไข่ กว้าง 10-12 เซนติเมตร ยาว 15-20 เซนติเมตร ปลายใบแหลม โคนใบมนหรือเว้าเป็นรูปหัวใจ ขอบใบเรียบหรือเป็นคลื่นเล็กน้อย ผิวใบด้านบนมีขนสาก ผิวใบด้านล่างเกลี้ยง ก้านใบยาว 3-4.5 เซนติเมตร
- ดอก** : แสดแดง หรือสีส้ม ออกเป็นช่อแบบช่อกระจุกที่ปลายกิ่ง ช่อละ 10-40 ดอก กลีบเลี้ยงเป็นรูปกรวยยาว 1-1.5 เซนติเมตร ปลายจักเป็น 3-5 ซี่ มีขน โคนกลีบดอกเชื่อมติดกันเป็นหลอด ปลายแยก 5-7 แฉก คล้ายรูปกรวย ดอกบานเต็มที่กว้าง 2.5-5 เซนติเมตร
- ผล** : ผลสด รูปไข่ถึงกลม สีเขียวเมื่อแก่มีสีขาว ผลมีเนื้อนุ่มกินได้
- เมล็ด** : 1 เมล็ด
- การขยายพันธุ์** : เมล็ด ปักชำ ตอนกิ่ง
- สรรพคุณทางสมุนไพร**

ทุกส่วนของต้น คอร์ดเดียม ใช้เป็นยาแก้โรคเกี่ยวกับลำไส้ โรคกระเพาะอาหารและหลอดลม โดยตำรายาแผนไทย ใช้ต้มน้ำดื่ม เมล็ดมีคุณสมบัติลดอาการระคายเคืองและลดไข้ได้ดีมาก

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 1

แคนา

- ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Dolichandrone Serrulata* (DC) Seem.
 ชื่อวงศ์ : BIGNONIACEAE
 ชื่อท้องถิ่น : แค้เก็ด, แคขาว, แคทราย, แคแน, แคป่า, แคฝอย,
 แคพู่ฮ้อ, แคยกด้า, แคยาย, แคขาว

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น : ไม้ต้นขนาดเล็ก ถึง ขนาดกลาง สูง 10-20 เมตร ผลัดใบ เรือนยอดเป็นพุ่มทึบรูปไข่ ลำต้นเปล่าตรงมักแตกกิ่งต่ำ เปลือกสีน้ำตาลอมเทาเรียบ
- ใบ : ใบประกอบแบบขนนก ติดเป็นคู่ตรงข้ามกัน
- ดอก : ดอกสีขาว มีกลิ่นหอมอ่อนในเวลากลางวัน ออกดอกเป็นช่อ ช่อหนึ่งๆ มีดอกตั้งแต่ 2-8 ดอก มี 5 กลีบ ขอบขยุกขยิก ก้านดอกยาว
- ผล : เป็นฝักกลมยาว มีข้อละ 3-4 ฝัก ยาว 12-40 เซนติเมตร
- ประโยชน์ : แคนา นิยมนำดอกและยอดอ่อน มาลวกจิ้มน้ำพริก รสหวานเย็น แก้ไข้ ใบ ตำพอกบาดแผล ตันเอาน้ำบ้วนปาก รักษาแผลในปาก เปลือก รสหวานเย็น แก้ท้องอืดเฟ้อ ราก แก้ไข้ ขับเสมหะและช่วยบำรุงโลหิต

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 1, 2, 3

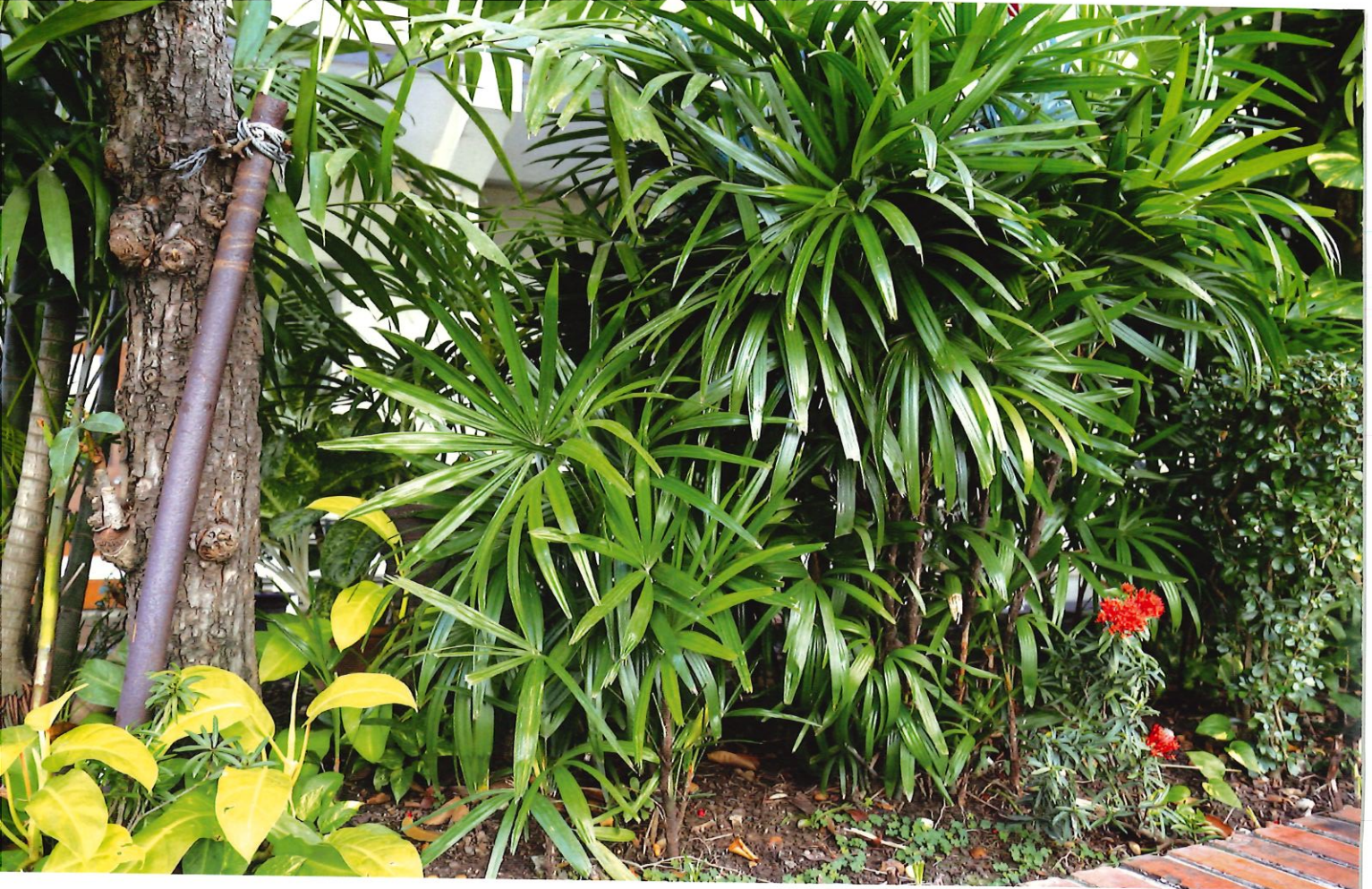
เงินไหลมา

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Syngonium podophyllum</i>
ชื่อวงศ์	: ARACEAE
ชื่อสามัญ	: Tricolor Nephthytis
ชื่อท้องถิ่น	: ว่านเงินไหลมา

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : เป็นพรรณไม้เลื้อยที่มีเถายาว ลำต้นมีความยาวประมาณ 10-20 เมตร มีลำต้นกลมสีเขียว ผิวลำต้นเกลี้ยงเป็นข้อห่างๆ และมีรากออกตามข้อลำต้นแต่ละข้อจะมีกาบใบหุ้มอยู่ใบเดี่ยวออกตามข้อสลับกันซึ่งมีก้านใบยาวประมาณ 10-15 เซนติเมตร
- ใบ** : ใบเป็นแถบประมาณ 5 แถบ ขนาดใบกว้างประมาณ 3-5 เซนติเมตร ยาวประมาณ 10-15 เซนติเมตร ใบเป็นแถบลึกเข้าหาโคนใบ ส่วนปลายใบเรียวแหลม พื้นใบมีสีเขียว และมีสีเหลืองปนอยู่ที่บริเวณเส้นใบเล็กน้อย
- ดอก** : หากมีอายุมาก จะออกดอกตรงส่วนยอดลักษณะดอกคล้ายกับดอกของบอน
- ผล** : -
- การขยายพันธุ์** : การปักชำ

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 1, 2, 3

จิ้งไทย

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Rhapis subtilis</i>
ชื่อวงศ์	: PALMAE
ชื่อสามัญ	: Lady palm
ชื่อท้องถิ่น	: จิ้งไทย
ถิ่นกำเนิด	: ไทย จีน ญี่ปุ่น มาเลเซีย

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น : มีขนาดเล็กกว่าจิ้งจีน คือ 1-2 เซนติเมตร และสูงเพียง 2 เมตร ถ้าต้นเล็กและสูงมากขึ้นแล้วลำต้นจะทอดเอียง มีแผ่นใบบางๆ คลุมลำต้นสีน้ำตาล ขนาดของลำต้น ใบ และจำนวนใบย่อยมีความหลากหลาย
- ใบ : แผ่นใบเล็กและมีจักใบย่อยเพียง 6-12 ใบ จักเว้าลึกถึงสะดือ
- ดอก : สีขาวครีม ออกเป็นช่อแบบช่อแยกแขนงระหว่างกาบใบ ดอกแยกเพศอยู่ต่างต้น ก้านช่อดอกมีขนปกคลุม
- ผล : ผลสดแบบมีเนื้อเมล็ดเดียว สีเขียวอ่อนอมเหลืองมีขนาดเล็ก แต่มักไม่ติดผล
- เมล็ด : 1 เมล็ด

การขยายพันธุ์ : การเพาะเมล็ดและแยกหน่อ (การเพาะเมล็ดจะได้รูปทรงที่สวยงามกว่า)

ประโยชน์ : จิ้งเป็นพืชที่มีการเจริญเติบโตค่อนข้างช้า แต่เป็นพืชที่เลี้ยงง่าย ทนแล้งได้ดี เจริญเติบโตได้แม้ในที่ที่มีอากาศแห้งแล้งหรือขาดน้ำเป็นเวลาหลายๆ วัน ทนต่อโรคและแมลงได้ดี แต่ต้องการแสงแดดพอสมควร จิ้งเป็นไม้ประดับที่เป็นที่นิยมมากชนิดหนึ่ง เพราะความโดดเด่นของใบ แต่ต้องไม่ควรมองข้ามคุณสมบัติในการดูดสารพิษในอากาศของจิ้ง เพราะจิ้งมีความสามารถในการดูดสารพิษในอากาศได้ดีมากชนิดหนึ่งเลยทีเดียว

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 1, 2, 3

จิ้งญี่ปุ่น

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Rhapsis excelsa</i>
ชื่อวงศ์	: PALMAE
ชื่อสามัญ	: Reed rhapsis, Slender lady palm
ชื่อท้องถิ่น	: จิ้งเชียงใหม่
ถิ่นกำเนิด	: จีนและญี่ปุ่น

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : ปาล์มแตกกอ ลำต้นมีแผ่นใยละเอียด สีน้ำตาลเข้มหรือดำคลุมอยู่หนาแน่น จิ้งจิ้นคล้ายจิ้งญี่ปุ่น ต่างกันที่ จิ้งจิ้นมีเส้นรยางค์ตามลำต้นหนาแน่น ปลายใบย่อยเรียวแหลมและลู่ลงมากกว่า
- ใบ** : ใบประกอบรูปพัด เรียงสลับ กว้างประมาณ 40 เซนติเมตร มีใบย่อย 10-20 ใบ ขอบใบหยักเว้าถึงสะดือ ใบย่อยเรียวยาว กว้างประมาณ 2 เซนติเมตร ยาว 15-18 เซนติเมตร ปลายใบแหลมอ่อนลู่ลง โคนใบรูปลิ้น แผ่นใบสีเขียวเข้มเป็นมัน
- ดอก** : สีขาวครีม ออกเป็นช่อแบบช่อแยกแขนงระหว่างกาบใบ ดอกแยกเพศอยู่ต่างต้น ก้านช่อดอกมีขน ปกคลุม
- ผล** : ผลสดแบบมีเนื้อเมล็ดเดียว สีเขียวอ่อนอมเหลืองมีขนาดเล็ก แต่มักไม่ติดผล
- เมล็ด** : -
- การขยายพันธุ์** : ขยายพันธุ์โดยการใช้น้ำอ่อนไปปลูก
- ประโยชน์** : ทรงพุ่มสวย ปลูกเป็นประธานสวนหย่อม ไม้กระถาง มุมอาคาร ปลูกเพื่อบังกำแพง บังสายตา ริมทะเล ริมน้ำตก ลำธาร สระว่ายน้ำ

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

จันผา

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Dracaena loureiri</i> Gagnep.
ชื่อวงศ์	: AGAVACEAE
ชื่อสามัญ	: จันผา
ชื่อท้องถิ่น	: จันทน์แดง ลักกะจันทน์
ถิ่นกำเนิด	: ประเทศไทย

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : ไม้พุ่มขนาดใหญ่หรือไม้ต้นขนาดเล็ก ไม้ผลัดใบ เรือนยอดรูปทรงไข่ เมื่อต้นโตจะแผ่กว้าง เปลือกต้นสีน้ำตาลหรือน้ำตาลอมเทา แตกเป็นร่องตามยาว
- ใบ** : ใบเดี่ยว เรียงเวียนสลับถี่ๆ ที่ปลายกิ่ง ใบรูปแถบยาวแคบ กว้าง 4-5 เซนติเมตร ยาว 45-60 เซนติเมตร ปลายใบแหลม โคนใบแผ่เป็นกาบหุ้มลำต้น ผิวใบด้านบนสีเขียวเข้ม ก้านใบเป็นกาบหุ้มซ้อนทับ กันรอบลำต้น
- ดอก** : สีขาวนวลตรงกลางดอกมีจุดสีแดง มีกลิ่นหอม ออกเป็นช่อแบบช่อแยกแขนงขนาดใหญ่ตามซอกใบที่ปลายกิ่ง มีดอกจำนวนมาก กลีบดอก 6 กลีบ
- ผล** : ผลสด ทรงกลมขนาดเล็กอยู่รวมกันเป็นพวง ผลอ่อนสีเขียว ผลแก่สีแดงคล้ำ
- เมล็ด** : มี 1 เมล็ด
- การขยายพันธุ์** : เพาะเมล็ดหรือปักชำ
- ประโยชน์** : แก่นมีสรรพคุณบำรุงหัวใจ แก่เลือดออกตามไรฟัน

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โชน 3

จาก

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Nypa fruticans* Wurmb

ชื่อวงศ์ : ARECACEAE

ชื่อสามัญ : Nypa, Atap palm, Nipa palm, Mangrove palm

ชื่อท้องถิ่น : อัดติ๊ะ

ถิ่นกำเนิด : ชายฝั่งทะเลของประเทศไทย

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : จัดเป็นปาล์มแตกกอจากลำต้นใต้ดินหรือลำต้นที่เลื้อยไปบนดิน โดยโผล่ก้านใบและตัวใบขึ้นมาอยู่เหนือดิน ลำต้นจะแตกแขนงอยู่ใต้ดินทำให้ขึ้นเป็นกอๆ และทลายทอด ต้นจากมีความสูงประมาณ 3 เมตร เจริญเติบโตได้ดีในดินเหนียว มีอินทรีย์วัตถุสูง และมีน้ำท่วมขัง ชอบแสงแดดจัด
- ใบ** : ใบเป็นใบประกอบแบบขนนก เรียงตรงข้ามกัน มีใบย่อยเป็นรูปขอบขนาน มีความกว้างประมาณ 5-6 เซนติเมตร และยาวประมาณ 90-120 เซนติเมตร แผ่นใบหนา ปลายใบลักษณะเรียวแหลม โคนใบเป็นรูปลิ้ม และเป็นรูปร่างน้ำคว่ำ ที่ผิวใบด้านบนมีสีเขียวเข้มเป็นมัน ส่วนผิวใบด้านล่างมีสีนวล ส่วนกาบใบใหญ่ห่อโคนต้น ก้านใบที่แตกใหม่จะเป็นสีม่วงแดง ส่วนโคนใบจะมีกเปาะอากาศ เป็นตัวช่วยพยุงให้ใบชูขึ้นเหมือนชูชีพ ส่วนกาบใบนี้บางครั้งจะเรียกว่า “พอนใบ” ส่วนช่อดอกที่แทงออกมาเรียกว่า “นกจาก”
- ดอก** : ดอกมีสีเหลือง ออกดอกเป็นช่อแบบกระจุกแน่นระหว่างกาบใบ ดอกเป็นรูปกลม ดอกเป็นแบบแยกเพศอยู่ในต้นเดียวกัน ช่อดอกจะชูตั้งขึ้นและโค้งลง มีความยาวประมาณ 25-65 เซนติเมตร ออกดอกได้ตลอดทั้งปี
- ผล** : ผลอยู่รวมกันเป็นช่อ มีผลย่อยอยู่เป็นจำนวนมากเป็นกระจุกเรียกว่า “โหม่งจาก” ลักษณะของผลเป็นรูปทรงไข่กลับ (คล้ายกับผลระกำ แต่ไม่มีหนาม) แบนและนูนตรงกลาง ผลมีสีน้ำตาลเรียบเป็นมัน มีความกว้างประมาณ 3-10 เซนติเมตร และยาวประมาณ 6.5-7.5 เซนติเมตร ผลมีสันแหลมหรือมีร่องผลประมาณ 9-10 ร่อง ข้างในมีเนื้อเมล็ดสีขาว มีปริมาณของเนื้อไม่มากนัก และใช้รับประทานได้ มีรสชาติคล้ายกับลูกตาลสด ภายในผลมีเมล็ดมีลักษณะเป็นรูปไข่ มีสีขาว

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 1, 3

จิกทะเล

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Barringtonia asiatica</i> (L.) Kurz
ชื่อวงศ์	: LECYTHIDACEAE - BARRINGTONIACEAE
ชื่อสามัญ	: จิกทะเล
ชื่อท้องถิ่น	: จิกเล โคนเล (ภาคใต้), อามุง (มาเล-นราธิวาส)
ถิ่นกำเนิด	: หาดทรายชายทะเลทั่วไป

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : จัดเป็นพรรณไม้ยืนต้นขนาดใหญ่ไม่ผลัดใบ มีความสูงได้ประมาณ 7-20 เมตร แตกกิ่งก้านสาขาออกที่เรือนยอดของลำต้น เรือนยอดเป็นพุ่มกลมทึบแตกกิ่งต่ำ ซึ่งเป็นกิ่งที่มีขนาดใหญ่จะมีรอยแผลอยู่ทั่วไป ซึ่งเป็นรอยแผลที่เกิดจากใบที่ร่วงหล่นไป
- ใบ** : ใบเป็นใบเดี่ยว ออกเรียงเวียนสลับกันไปตามข้อต้น ลักษณะของใบเป็นรูปมนรี รูปไข่กลับ หรือรูปไข่แกมรูปขอบขนาน ปลายใบมนเว้า โคนใบสอบเข้าหาก้านใบ ส่วนขอบใบเรียบ ใบมีขนาดกว้างประมาณ 10-18 เซนติเมตร และยาวประมาณ 20-38 เซนติเมตร แผ่นใบเป็นสีเขียว เนื้อใบหนาเกลี้ยงเป็นมันวาวด้านบน เส้นแขนงใบมีข้างละ 12-14 เส้น นูนทั้งสองด้าน ก้านใบมีหรือก้านใบสั้น ยาวได้ประมาณ 5 มิลลิเมตร
- ดอก** : ออกดอกเป็นช่อแบบช่อกระจุกตามส่วนยอดของลำต้น ตั้งตรง ช่อหนึ่งจะมีดอกอยู่ประมาณ 7-8 ดอก ช่อดอกยาวประมาณ 2-15 เซนติเมตร แกนช่อหนา ดอกเป็นสีขาวและมีกลิ่นหอม เกสรตัวผู้ยอกเป็นรูปไข่ ยาวประมาณ 1.5-3 เซนติเมตร
- ผล** : ผลเป็นผลแห้งไม่แตก ลักษณะของผลเป็นรูปพีระมิดสี่เหลี่ยม ตรงโคนผลจะเว้า ผลเป็นสีเขียวและเป็นมัน
- เมล็ด** : มี 1 เมล็ด
- การขยายพันธุ์** : เพาะเมล็ด
- ประโยชน์** : ต้นจิกทะเลมีทรงพุ่มใบเป็นมันสวยงาม ดอกมีกลิ่นหอม ใช้ปลูกเพื่อปรับภูมิทัศน์ ปลูกให้ร่มเงาได้โดยนิยมนำมาปลูกในพื้นที่กว้าง เช่น สวนสาธารณะ ปลูกเป็นกลุ่ม ปลูกเป็นฉากหลัง ปลูกตามริมทะเล หนน้ำท่วมได้ดี เปลือกผลหรือเนื้อของผลใช้เป็นยาเบื่อปลาได้บางท้องถิ่นจะนำมาผลแห้งของจิกทะเลมาจุดเป็นยาไล่ยุง

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

จิงจูฉ่าย

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Artemisia vulgaris* L. var. *indica* Maxim.

ชื่อวงศ์ : Compositae (Asteraceae)

ชื่อท้องถิ่น : เหวเงิน (ไทใหญ่) จิงจูฉ่าย, โศศจุฬาลำพาจัน

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น : เป็นพรรณไม้ล้มลุกโคนต้นจะมีราก เป็นเหง้าติดพื้นดินหรืออยู่ใต้ดิน กิ่งก้านแตกสาขาออกมา

ใบ : ใบออกเรียงสลับกัน ลักษณะของใบหยักเป็นซี่ 2 – 3 ซี่, ปลายใบแหลม พื้นผิวใบเรียบเกลี้ยง

ดอก : ดอกออกเป็นช่อตั้งตรงที่ปลายยอดหรือตามง่ามใบของมัน ลักษณะของดอกเป็นดอกขนาดเล็ก กลีบดอกมีต่อมโคนดอกเชื่อมติดกันเป็นท่อปลายหยักแฉก 2 – 3 แฉก ดอกวงใน โคนดอกจะเชื่อมติดกันเป็นรูปประฆัง ปลายกลีบดอกหยักเป็นแฉก 4 – 5 แฉก ปลายแหลม กลางดอกมีเกสรโผล่พ้นกลีบดอกออกมา

ผล : มีลักษณะเป็นรูปไข่ พื้นผิวเกลี้ยง

ประโยชน์ : ใบ ใช้เป็นยาขับถ่ายน้ำเหลืองเสีย แก้ท้องร่วง ถ่ายพยาธิ ขับปัสสาวะ ขับเหงื่อ ขับลมในลำไส้ แก้ไขข้ออักเสบ ระวังอาการเกร็งของกล้ามเนื้อ ทำให้ประจำเดือนมาปกติบำรุงมดลูก ระวังอาการปวดท้องและอาการเจ็บท้องคลอดลูก โดยการใช้ใบตำเอาน้ำดื่ม ใช้ภายนอกนำใบสดมาตำให้ละเอียดแล้วนำมาพอกแก้โรคปวดศีรษะ รักษาบาดแผลเรื้อรัง แก้อาการเคล็ดขัดยอก ใช้สูบควันแก้โรคหืด ใบและช่อดอก ใช้ตำเอาน้ำดื่ม เป็นยาแก้ขับเสมหะ, แก้หืด อาหารไม่ย่อย เป็นต้น

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

ชงโค

- ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Bauhinia purpurea* L.
 ชื่อวงศ์ : LEGUMINOSAE-CAESALPINIOIDEAE
 ชื่อสามัญ : Purple Orchid Tree, Hong Kong Orchid Tree, Purple Bauhinia
 ชื่อท้องถิ่น : เลี้ยวดอกแดง (ภาคเหนือ), เลี้ยวหวาน (แม่ฮ่องสอน)

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น : ไม้ต้น สูงได้ถึง 10 เมตร ผลัดใบช่วงสั้นๆ
 ใบ : ใบเรียงสลับ ใบเดี่ยว รูปมนเกือบกลม กว้าง 8-10 เซนติเมตร ยาว 10-14 เซนติเมตร ปลายใบแยกเป็น 2 พู โคนใบมนหรือเว้า ขอบใบเรียบ สีเขียว
 ดอก : ดอกช่อออกตามซอกใบและปลายกิ่ง กลีบดอก 5 กลีบ สีชมพูถึงม่วงเข้ม รูปรีกว้างตรงส่วนกลาง เมื่อบานวัดเส้นผ่านศูนย์กลางได้ 6-8 เซนติเมตร เกสรเพศผู้ 5 อัน เกสรเพศเมีย 1 อันอยู่ตรงกลางดอก รังไข่มีขน ดอกมีกลิ่นหอมอ่อนๆ ออกดอกเป็นช่วงๆ ตลอดปี
 ผล : เป็นฝักแบน กว้าง 1.5-2.5 เซนติเมตร ยาว 20-25 เซนติเมตร เมื่อแก่แตกเป็นสองซีก
 เมล็ด : เมล็ดกลม มี 10 เมล็ด

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

ชบาด่าง

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Hibiscus rosa sinensis</i> Linn.
ชื่อวงศ์	: MALVACEAE
ชื่อสามัญ	: Chinese Rose, Shoe Flower
ชื่อท้องถิ่น	: ชุมเบา (ปัตตานี), บา (ภาคใต้), ใหม่ ใหม่แดง (ภาคเหนือ)

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น : ไม้พุ่ม พืชบก กลางแจ้ง สูง 0.7 เมตร รูปไข่ ลำต้นเหนือดินตั้งตรงได้เอง ผิวลำต้นหยาบ เห็นข้อปล้องไม่ชัดเจน ต้นอ่อนสีน้ำตาลต้นแก่สีเทา

ใบ : ใบเดี่ยว ใบอ่อนสีเขียวอ่อน ใบแก่สีเขียวปนชมพู กว้าง 4.5 เซนติเมตร ส่วนใหญ่ใบเป็น 2 สี ใบเรียบรูปไข่ปลายใบแหลมขอบใบหยักซี่ฟัน

ดอก : ดอกเดี่ยวสีแดง กลางดอกสีแดงเข้ม ออกตามซอกใบใกล้ปลายกิ่ง รังประดับที่โคนดอก 5-8 แฉกโคนเชื่อมกันเล็กน้อย กลีบเลี้ยงเชื่อมกันเป็นรูปประฆัง ปลายแยกเป็น 5 แฉก กลีบดอก 5 กลีบ รูปไข่กลับ กว้าง 3-4 เซนติเมตร ยาว 6-8 เซนติเมตร เกสรตัวผู้จำนวนมาก ก้านเกสรเชื่อมกันเป็นหลอด ยาวประมาณ 9 เซนติเมตร ล้อมรอบเกสรตัวเมีย อับเรณูติดบริเวณปลายหลอด เกสรตัวเมีย ปลายแยกเป็น 5 แฉก โผล่พ้นหลอดเกสรตัวผู้ ไม่ติดผล ในไทยชบาพันธุ์ลูกผสมมีหลายสี เช่น แดง ชมพู ขาว เหลือง ส้ม กลีบดอกชั้นเดียว หรือซ้อนกันหลายชั้น

ผล : -

เมล็ด : -

การขยายพันธุ์ : ตอนกิ่ง

ประโยชน์ : ใช้ในการจัดสวน เป็นไม้กระถาง ดอกเป็นไม้ดอกประดับ บางคนใช้ทำอาหาร และอุตสาหกรรม, ยารักษาโรค, การประยุกต์ใช้ในเชิงวิทยาศาสตร์

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 2

ชมพูปันธุ์ทิพย์

ชื่อวิทยาศาสตร์ : ***Tabebuia rosea* (Bertol.) DC.**

ชื่อวงศ์ : BIGNONIACEAE

ชื่อสามัญ : Pink Trumpet shrub, Pink Trumpet Tree,
Pink Tecoma

ชื่อท้องถิ่น : ชมพูอินเดีย ธรรมบูชา ตาเบบูย่าพันธุ์ทิพย์ แตรชมพู

ถิ่นกำเนิด : อยู่ในเขตร้อนของทวีปอเมริกาใต้ ต่อมาได้ถูกนำไปปลูก
ในเขตร้อนทวีปต่างๆ

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น : ไม้ต้นขนาดกลางถึงขนาดใหญ่ ผลัดใบ เรือนยอดรูปไข่ หรือทรงกลม แผ่กว้างเป็นชั้นๆ เปลือกต้นเรียบสีเทาหรือสีน้ำตาล เมื่ออายุมากเปลือกแตกเป็นร่อง กิ่งเปราะหักง่าย

ใบ : ใบประกอบรูปนิ้วมือ ใบย่อย 5 ใบ ก้านใบรวมยาว 5-30 เซนติเมตร ก้านใบย่อยยาว 0.5-2.5 เซนติเมตร ใบรูปขอบขนานหรือรูปไข่แกมรูปรี กว้าง 3-7 เซนติเมตร ยาว 7.5-16 เซนติเมตร ปลายใบแหลมหรือเรียวแหลม โคนใบมนหรือสอบ ขอบใบเรียบ แผ่นใบหนาสีเขียวเข้ม

ดอก : สีชมพูอ่อน ชมพูสดและขาว กลางดอกสีเหลือง ออกเป็นช่อแบบช่อกระจุกที่ปลายกิ่ง มีดอกย่อยจำนวนมาก โคนกลีบดอกเชื่อมติดกันเป็นหลอดปลายแยกเป็น 5 แฉก คล้ายรูปแตร ยาว 5-7 เซนติเมตร มักบานพร้อมกัน ร่วงง่าย ดอกบานเต็มที่กว้าง 5-8 เซนติเมตร

ผล : ผลแห้งแตก เป็นฝักกลม ยาว 15-30 เซนติเมตร เมื่อแก่แตกเป็น 2 ซีก เมล็ดแบน สีน้ำตาล มีปีก

ประโยชน์ : ไม้ดอก

การใช้งานด้านภูมิทัศน์ : ทรงพุ่มสวย ดอกสวยมีสีส้ม ให้ร่มเงา ปลูกริมถนน ลานจอดรถปลูกเป็นกลุ่มในสนามโล่ง ทนน้ำท่วมขัง แต่กิ่งเปราะไม่เหมาะปลูกใกล้สนามเด็กเล่น ดอกร่วงมาก

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

ชมพู่

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Eugenia javanica* Lam.

ชื่อวงศ์ : MYRTACEAE

ชื่อสามัญ : Java apple

ชื่อท้องถิ่น : ฝรั่งน้ำ ชมพู่ฝรั่ง (ใต้), ชมพู่ฝรั่งดอกไม้ (ไทย), มะชมพู่
มะน้ำหอม มะขามุต (น่าน), ยามูปะนาวา
(มลายู-ยะลา)

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น : ไม้ยืนต้นขนาดกลาง ลำต้นสูงประมาณ 10-15 เมตร ทรงพุ่มกลมทึบ เปลือกลำต้นสีน้ำตาล อมดำ

ใบ : เป็นใบเดี่ยว สีเขียวเข้มเป็นมันแผ่นใบหนาเป็นมัน ใบเรียวยาว ขอบใบเรียบและปลายใบแหลม

ดอก : ดอกออกตามซอกใบ มีกลีบเลี้ยงรูปถ้วยแผ่เป็น 4 กลีบ กลีบดอกสีขาว 4 กลีบ ร่วงง่าย มี เกสรตัวผู้จำนวนมาก
ยาวฝอยฟู มีสีขาว สีเขียวใบไม้ สีชมพูอ่อนๆ ผสมผสานกันอยู่ มีเกสร ตัวเมีย 1 อัน

ผล : ผลทรงกลมเป็นสีเขียว ผลทางซ้ายขนาดเล็ก แล้วเรียวยาวมาบานออกคล้ายหยดน้ำ มีเนื้อนิ่ม รสหวาน และมีความกรอบ
ภายในมีความเป็นกรดเล็กน้อย เมล็ดในสีน้ำตาลอ่อน มีเยื่อพูนีมหุ้มอยู่ภายนอกเมล็ด

การขยายพันธุ์ : โดยการเพาะเมล็ดหรือตอนกิ่ง

การกระจายพันธุ์ : เป็นไม้ผลที่มีถิ่นกำเนิดอยู่ในประเทศไทยและประเทศใกล้เคียง มีปลูกอยู่ทั่วประเทศ

ฤดูกาลที่ออกผล : ระหว่างเดือน มิถุนายน และเดือนกันยายน

ประโยชน์ : ชมพูมีส่วนที่ใช้เป็นยา รสและสรรพคุณยาไทยเอาเนื้อของชมพู่มาทำเป็นยาบำรุงกำลัง ทำให้เกิดความสดชื่นหอม
โดยการเอาเนื้อชมพู่แห้งมาบดหรือรับประทานสดก็ได้จะเกิดความสดชื่นขึ้นมาทันทีที่สามารถนำมาบำรุงหัวใจ
ได้มาก เพราะชมพู่มีกลิ่นหอมอ่อนๆ

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

ชวนชม

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Adenium obesum</i> Balf
ชื่อวงศ์	: APOCYNACEAE
ชื่อสามัญ	: Impala Lily, Pink Bignonia, Mock Azalea, Desert Rose
ชื่อท้องถิ่น	: ลั่นทมแดง, ลั่นทมยะวา (กรุงเทพฯ)
ถิ่นกำเนิด	: ภาคตะวันออกของทวีปแอฟริกา แถบประเทศ แทนซาเนีย และเคนยา

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : เป็นพืชอวบน้ำ ไม้เนื้ออ่อน ลักษณะของกิ่งเป็นลำกลม ผิวเรียบสีเขียวอมเทา มียางใส อยู่ด้วย โขด มีหน้าที่ใช้สะสมอาหาร มีลักษณะบวมอยู่ใต้ดินหรือเหนือดิน
- ใบ** : เป็นใบแบบเดี่ยว ที่ออกตามรอบกิ่ง มีลักษณะของใบต่างกันตามลักษณะพันธุ์ เช่น ใบรูปไข่ รูปดอก เป็นต้น
- ดอก** : จะออกตามซอกปลายกิ่ง ประมาณ 10-20 ดอกต่อซอก
- ผล** : จะมีลักษณะคล้ายบวมเมอแรง สองฝักติดกัน ยาวประมาณ 10-30 เซนติเมตร โดยที่ปลายโคนจะเรียวแหลม
- เมล็ด** : 10-15 เมล็ด
- การขยายพันธุ์** : ทำได้โดยการเพาะเมล็ดการเสียบยอด ซึ่งเป็นวิธีที่ได้ผลดีที่สุด
- ประโยชน์** : ดอกชวนชมมีสาร abobioside, echubioside ตรงน้ำยางสีขาว ถ้าน้ำยางถูกผิวหนังจะทำให้ผิวหนังอักเสบเป็นผื่นแดง ถ้าเข้าตา ตาจะอักเสบ กินเข้าไปจะเป็นพิษ แต่น้ำยางมีรสขมมาก โอกาสกินมีน้อย ถ้ากินจะมีผลต่อหัวใจ อาการเบื้องต้นจะทำให้ปวดศีรษะ คลื่นไส้ อาเจียน ท้องเสีย ตาพร่า หัวใจเต้นอ่อน ความดันลดลงอาจตายได้

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

ชะพลู

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Piper sarmentosum</i> Roxb.
ชื่อวงศ์	: PIPERACEAE
ชื่อสามัญ	: Wildbetal Leafbush
ชื่อท้องถิ่น	: ผักพลูนก พูลึง ปูลึง ปูลึงนก ผักปูลูนา (ภาคเหนือ), ผักอีเล็ด ผักนางเล็ด (ภาคอีสาน), ข้าวพลู (ภาคกลาง), นมวา (ภาคใต้)

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : ชะพลูเป็นพืชล้มลุกขนาดเล็ก มักขึ้นทั่วไปตามที่เปียกชื้น ปลูกขึ้นง่าย เจริญเติบโตได้ดี มี ลักษณะเป็นเถาเลื้อย อยู่รวมกันเป็นกลุ่ม ลำต้นแบ่งเป็นข้อโดยตามข้อจะมีรากช่วยในการยึดเกาะ มีกลิ่นเฉพาะตัว
- ใบ** : ใบมีสีเขียวสดเป็นมัน คล้ายกันกับใบ พลูที่ใช้เคี้ยวกินกับหมาก ฐานใบกว้าง ปลายใบแหลมคล้ายรูปหัวใจหรือใบโพธิ์ เล็กน้อย เห็นเส้นใบชัดเจน ใบมีกลิ่นฉุน มีรสเผ็ดเล็กน้อย
- ดอก** : ดอกสีขาวมีขนาดเล็กจะออกเป็นช่อ
- สรรพคุณ** : ที่สำคัญนั้นก็ได้แก่ช่วยบำรุงธาตุ ขับลม แก้อาการท้องอืดท้องเฟ้อ และช่วยในการขับเสมหะ เป็นต้น และ ประโยชน์ของชะพลูในด้านของเรื่องสุขภาพนั้นก็คือ วิตามินเอ และ ธาตุแคลเซียม ในปริมาณสูงเป็นพิเศษ และยัง ธาตุเหล็ก ธาตุฟอสฟอรัส คลอโรฟิลล์ เส้นใย อีกด้วย
- ข้อควรระวัง** : หากรับประทานในปริมาณมากหรือติดต่อกันเป็นเวลานาน แคลเซียมที่มีอยู่ในใบชะพลูจะเปลี่ยนเป็นแคลเซียม ออกซาเลต (Oxalate) ซึ่งสารชนิดนี้เป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดโรคนิ่วในไตได้

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

ชาฮกเกี้ยน

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Carmona retusa</i> (Vahl) Masam
ชื่อวงศ์	: BORAGINACEAE
ชื่อสามัญ	: Fukien tea, Philippine tea
ชื่อท้องถิ่น	: ชาดัดใบมัน, ช่อยจีน, ชาญวน
ถิ่นกำเนิด	: ประเทศจีน และแอฟริกาเหนือ

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น : ไม้พุ่มขนาดเล็ก ลำต้นแตกกิ่งก้านจำนวนมากเป็นพุ่มแน่นทึบ
- ใบ : ใบเดี่ยว เรียงสลับ มักออกเป็นกระจุกสั้นๆ ตามกิ่ง รูปไข่กลับแคบ กว้าง 0.5-2 เซนติเมตร ยาว 1-4 เซนติเมตร ปลายแยกเป็นพูแหลมมักเป็นติ่งหนามอ่อน โคนใบรูปลิ้น ขอบใบหยักผิวใบด้านบนสีเขียวเข้มเป็นมันค่อนข้างหนา ด้านหลังใบสีเขียวอ่อน
- ดอก : สีขาว ออกเป็นช่อแบบช่อกระจุกตามซอกใบ มีดอกย่อย 2-5 ดอก กลีบเลี้ยง 5 กลีบ รูปแถบสีเขียวอ่อน ด้านนอกมีขนยาวประปราย โคนกลีบดอกเชื่อมติดกันเล็กน้อยเป็นรูปกรวย ปลายแยกเป็น 5 แฉก ดอกบานเต็มที่กว้าง 0.8 มิลลิเมตร
- ผล : ผลสด รูปกลมขนาด 6 มิลลิเมตร สีส้มแดง
- เมล็ด : มี 4 เมล็ด
- การขยายพันธุ์ : เพาะเมล็ด และปักชำกิ่ง
- ประโยชน์ : ปลูกเป็นแปลง ทำเป็นแนวรั้ว ตัดแต่งทำไม้ตัด บอนไซได้ ปลูกริมทางเดิน ริมน้ำตก ลำธาร ริมทะเล หนองน้ำท่วมขัง

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

ซอง ออฟ จาไมก้า

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Dracaena reflexa</i> (Decne.) Lam.
ชื่อวงศ์	: AGAVACEAE
ชื่อสามัญ	: Song of Jamaica
ชื่อท้องถิ่น	: ซองออฟจาไมก้า

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : ไม้พุ่มขนาดกลาง ลำต้นกลม ทรงพุ่มทึบบริเวณยอดกว้างประมาณ 2 เมตร แตกกิ่งตามข้อ แตกหนีจากโคนต้น กิ่งอ่อนโน้มลงเล็กน้อย เปลือกสีน้ำตาลอมเทา
- ใบ** : ใบเดี่ยว เรียงเวียนสลับถี่ๆ ที่ปลายกิ่ง ใบรูปใบหอกกว้าง 1.5-2 เซนติเมตร ยาว 5-8 เซนติเมตร ปลายใบแหลม โคนใบเป็นกาบหุ้มลำต้น ขอบใบเรียบ ผิวใบด้านบนสีเขียว กลางใบมีแถบสีเขียวอ่อนตามแนว ยาวของใบ
- ดอก** : สีขาวนวล ออกเป็นช่อแบบช่อกระจะที่ปลายกิ่ง โคนกลีบดอกเชื่อมติดกันเป็นหลอด ยาว ประมาณ 0.5 เซนติเมตร ไม่พบว่ามีดอกในประเทศไทย
- ผล** : ผลสด ค่อนข้างกลมสีแดงอมส้ม มีหลายเมล็ด

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

ซอ ออฟ อินเดีย

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Dracaena reflexa* "variegata"

ชื่อวงศ์ : AGAVACEAE

ชื่อสามัญ : Song of india

ถิ่นกำเนิด : ตอนใต้ของอินเดีย และศรีลังกา

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น : ซอออฟอินเดีย เป็นไม้พุ่ม ขนาดประมาณ 1-5 เมตร ลำต้นกลม ทรงพุ่มที่บริเวณยอด แตกกิ่งตามข้อ แตกหน่อจากโคนต้น กิ่งอ่อนโน้มลงเล็กน้อย เปลือกสีน้ำตาลอมเทา ซอออฟอินเดียเป็นพันธุ์ที่มีความสวยงามมาก

ใบ : ใบเดี่ยว เรียงสลับกันถี่ๆ ใบเป็นรูปหอกกว้าง 1.5-2 เซนติเมตร ยาว 5-8 เซนติเมตร ปลายใบแหลม โคนใบเป็นกาบ หุ้มลำต้น ขอบใบเรียบผิวใบด้านบนสีเขียว ขอบใบเป็นสีเหลือง ใบแข็งและหนา ปลายใบแหลม เจริญเติบโตได้ช้ามาก เพราะพื้นที่ส่วนใหญ่ของใบไม่ค่อยมีคลอโรฟิลล์

การขยายพันธุ์ : โดยการปักชำหรือการตอน

ประโยชน์ : นิยมปลูกเป็นไม้ประดับกลางแจ้งตกแต่งสวน

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

ดอนญาควินสิริกิติ์

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Mussaenda philippica</i> 'Queen Sirikit'
ชื่อวงศ์	: RUBIACEAE
ชื่อสามัญ	: Dona Queen Sirikit
ถิ่นกำเนิด	: ประเทศฟิลิปปินส์

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น : ดอนญา “ควินสิริกิติ์” เป็นไม้พุ่มประดับ ออกดอกเกือบตลอดทั้งปี สูงประมาณ 1-3 เมตร

ใบ : ใบเดี่ยว ออกตรงข้าม รูปรี ปลายแหลม ขนาดกว้าง 4-6 เซนติเมตร

ดอก : ลักษณะเด่นคือ กลีบดอกทั้ง 5 มีขนาดใหญ่ทั้งหมด สีชมพูอ่อน ขอบสีชมพูเข้ม ออกเป็นช่อที่ปลายยอด และมีดอกย่อยสีเหลือง ขนาดเล็ก มี 5 กลีบ ส่วนโคนเชื่อมติดกันเป็นหลอด ปลายแยกเป็น 5 กลีบ รูปสามเหลี่ยม

เมื่อครั้งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ เสด็จเยือนประเทศฟิลิปปินส์ ในปี ค.ศ.1963 (พ.ศ.2506) มหาวิทยาลัยฟิลิปปินส์ ยูพี ได้ทำการผสมพันธุ์ดอนญาชุดนี้ เลี้ยงรอดสวยอยู่ 2 ต้น ที่นำเข้าถวายให้สมเด็จพระบรมราชินีนาถทอดพระเนตรในหมู่พนักงานเจ้าหน้าที่สถานทูตและผู้เชี่ยวชาญผู้ทำการผสมพันธุ์ของมหาวิทยาลัย UP จึงทรงโปรดพระราชทานนาม Dona Queen Sirikit ต้นที่กลีบรองเรียบสีชมพู ดอกรูปดาวสีเหลืองสวยกว่าอีกต้นหนึ่ง แล้วทางมหาวิทยาลัยก็นำอีกต้นหนึ่งทำลาย เพื่อไม่ให้ดอนญาชุดนี้เหลือเป็นที่สงสัยกันต่อไป เป็นความประสงค์ของฟิลิปปินส์ที่จะมีชื่อไว้เฉพาะต้นที่ตั้งชื่อเป็นเกียรติและเด่นที่สุดของชนิดพันธุ์นี้ตลอดมา นี่คือการที่มาของชื่อ ดอนญา ควินสิริกิติ์ โดยปกติฟิลิปปินส์จะให้เกียรติขนานนามดอกดอนญาพันธุ์ใหม่ๆ ตามชื่อสุภาพสตรีหมายเลข 1 ของประเทศเขาเท่านั้น

ดอนญา ควินสิริกิติ์ *Mussaenda Dona Queen Sirikit* เป็นลูกผสม ระหว่าง *M. Dona Luz Mag Say Say* กับ *M. philippica* var. *Aurora Sulit*

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

ดาตตะกั่ว

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Hemigraphis alternata</i> (Burm.f.) T.Anderson
ชื่อวงศ์	: ACANTHACEAE
ชื่อสามัญ	: Redivy, Red flame ivy
ชื่อท้องถิ่น	: ส้อมครึ่ง (ภาคเหนือ), ฤาษีผสมแล้ว (ไทย), หังจี้จั้ง (จีน) เป็นต้น

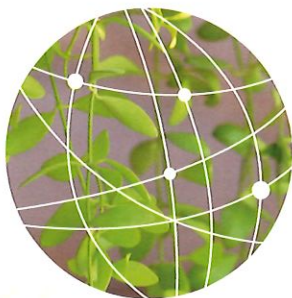
ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : เชื่อว่ามีถิ่นกำเนิดในประเทศอินโดนีเซีย จัดเป็นพรรณไม้ล้มลุก มีเหง้าอยู่ใต้ดินลำต้นเป็นสีแดงและเป็นข้อ ๆ ขยายพันธุ์ด้วยวิธีการปักชำ ปลุกได้ทั้งกลางแจ้งและที่ร่ม เจริญเติบโตได้เร็ว ขึ้นได้ในดินทั่วไป แต่เจริญเติบโตได้ดีในดินร่วนซุย ชอบความชื้นปานกลาง ต้องการน้ำในปริมาณน้อยแต่บ่อยครั้ง ชอบแสงแดด
- ใบ** : ใบเป็นใบเดี่ยว ออกเรียงสลับกันเป็นคู่ๆ ไปตามข้อลำต้น ลักษณะของใบเป็นไข่ถึงรูปหัวใจ ปลายใบแหลม โคนใบบนส่วนขอบใบจักเป็นฟันเลื่อย หลังใบเป็นสีเขียว แต่ถ้าถูกแดดจัดๆ จะเปลี่ยนเป็นสีเทาอมเขียว หรือเมื่อถูกแสงแดด จะเห็นเป็นประกายดูสวยงาม ส่วนท้องใบนั้นจะเป็นสีแดงหรือสีม่วงแดง แผ่นใบมีร่องลึกเป็นรอย ๆ ตามเส้นใบ
- ดอก** : ออกดอกเป็นช่อแบบช่อเชิงลดตรงส่วนยอดของกิ่ง ในแต่ละช่อนั้นจะมีใบประดับเรียงซ้อนกันเป็นชั้น ๆ ดอกเป็นสีขาว ตัวดอกมีลักษณะเป็นรูปกรวยหรือรูปถ้วยเล็ก ๆ โคนกลีบดอกเชื่อมติดกัน ส่วนปลายดอกแยกเป็นแฉก 5 แฉก ทรงดอกยาว
- ผล** : ดาตตะกั่วเป็นพรรณไม้ที่มีผล แต่ตามที่ทราบมาในประเทศไทยยังไม่พบว่าติดผล โดยผลเป็นผลแห้งและแตกได้ สีขาว
- ประโยชน์ของดาตตะกั่ว** : ส่วนมากนิยมนำมาปลูกเป็นไม้ประดับรอบๆ ต้นไม้ ตามโขดหิน ตามขอบสนาม ปลูกคลุมดินตามสวน ปลูกประกอบการจัดสวนหย่อมทั่วไป หรือปลูกเป็นไม้กระถางแขวนให้ลำต้นย้อยคลุมปากกระถาง นิยมมากเพราะมีความสวยงาม แข็งแรง ทนทานต่อสภาพแสง สามารถปลูกได้ทั้งกลางแจ้งและในร่ม ถ้าปลูกในพื้นที่ที่มีแสงแดดแบบรำไรใบจะมีความสวยงามกว่า

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

เดปกระดุม

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Dischidia nummularia* Variegatege

ชื่อวงศ์ : ASCLEPIADACEAE

ชื่อสามัญ : เดปกระดุม

ถิ่นกำเนิด : เขตร้อนของจีน อินเดีย และ อินโดจีน

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น : เป็นพืชอิงอาศัยขนาดเล็ก ลำต้นเลื้อยพัน มีรากตามข้อใช้ยึดเกาะทุกส่วนของลำต้น มีน้ำยางสีขาว

ใบ : มี 2 แบบ

แบบที่ 1 ใบรูปไข่แกมรี หนาอวบน้ำ ปลายแหลม โคนมน ผิวเป็นมัน ก้านใบสั้น ใบมีขนาดเล็ก

แบบที่ 2 ใบจะมีลักษณะกลมพอง คล้ายฝ่าหอยประกบกันเป็นกระเปาะ ผิวขนูขรุขระ

ดอก : ออกดอกเป็นช่อกระจุกตามซอกใบและปลายกิ่ง มีดอกย่อย 5-10 ดอก มีขนาดเล็ก

ผล : เป็นฝักคู่ มีเมล็ดดำใน

เมล็ด : มีเมล็ด เป็นเมล็ดเล็กๆ มีขนเพื่อให้ปลิวลม

ขยายพันธุ์ : เพาะเมล็ด หรือ ปักชำ

ประโยชน์ : ใช้แขวนประดับตกแต่งบ้าน อาคารสำนักงาน หรือมุมพักผ่อนส่วนตัวบางครั้งมีมดส่งส่วนตัวที่มีการจัดวางต้นไม้ไว้อยู่แล้ว ถ้าจำเป็นต้องแขวนในบ้านหรืออาคารสำนักงาน ควรนำออกมาโดนแสงแดดอย่างน้อยวันละ 1-2 ชั่วโมง

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

ตั๋ยตั่งไทย

- ชื่อวิทยาศาสตร์ : ***Ruellia tuberosa* Linn.**
 ชื่อวงศ์ : ACANTHACEAE
 ชื่อสามัญ : Waterkanon, Watrakanu, Minnieroot, Iron root, Feverroot, Popping pod, Trai-no, Toi ting
 ชื่อพื้นเมือง : อังกาบฝรั่ง, เป๊าะเป๊าะ
 ถิ่นกำเนิด : พบขึ้นกระจายทั่วไปตามประเทศเขตร้อน

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น : เป็นพืชล้มลุกขนาดเล็ก ตามลำต้นจะมีขนอ่อนๆ ขึ้นปกคลุมอยู่เล็กน้อย ลำต้นสูงประมาณ 20-30 เซนติเมตร
 ใบ : เป็นใบเดี่ยวออกตรงข้าม รูปรี กว้าง 3-4 เซนติเมตร ยาว 6-8 เซนติเมตร โคนใบสอบ ปลายใบมน ขอบเป็นคลื่นเล็กน้อย ขนาดของใบกว้างประมาณ 1-1.5 นิ้ว ยาว 2.5-3 นิ้ว มีสีเขียว
 ดอก : ดอกสีม่วงถึงชมพูอ่อน ออกเป็นช่อตามซอกใบ กลีบรองดอกส่วนโคนเชื่อมกัน ปลายแยกเป็นแฉกแหลม 5 แฉก กลีบดอกเชื่อมติดกันเป็นรูปกรวย ส่วนบนโค้งเล็กน้อย ปลายแผ่แยกเป็น 5 กลีบ ขนาดดอกกว้าง 3.5 เซนติเมตร เกสรผู้ 4 อัน สั้น 2 ยาว 2
 ผล : ผลเป็นฝักรูปกระสวย ยาว 2-2.5 เซนติเมตร สีเขียวเมื่อแก่เป็นสีน้ำตาลเข้ม เมื่อถูกน้ำหรือความชื้นมากๆ จะแตก ตีตเป็น 2 ซีก ภายในมี 8 เมล็ด
 เมล็ด : คล้ายเมล็ดข้าว
 การขยายพันธุ์ : การเพาะเมล็ด
 ประโยชน์ : รากใช้ผสมยาแก้พิษ ดับพิษ ยาเบื่อ

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

ตัวยี่งฝร่ง

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Ruellia squarrosa</i> (Fenzi) Cufod.
ชื่อวงศ์	: ACACTHACEAE
ชื่อสามัญ	: ruellias, wild petunias
ชื่อท้องถิ่น	: ตัวยี่งฝร่ง, ตัวยี่งน้ำ, อังกาบฝร่ง, ต้นอังกาบ, เป๊าะเป๊าะ และยังมีชื่อเรียกอีกชื่อหนึ่งที่รู้จักกันในหมู่ นักจัดสวนว่า ต้นฟ้าประทานพร

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : จัดอยู่ในจำพวกไม้พุ่มขนาดเล็ก มีความสูงของลำต้นประมาณ 40-80 เซนติเมตร
- ใบ** : ลักษณะของใบจะออกเป็นใบเดี่ยวเรียงสลับตรงข้ามกันแบบต่างๆ (ใบจะไม่ถี่หนาแน่น) ใบเรียวยาวปลายแหลม เป็นไม้ที่ชอบอยู่กลางแจ้ง ชอบแดด แต่ดอกจะติดไม่ค่อยทนนานก็จะร่วง
- ดอก** : ลักษณะการออกดอกจะออกเป็นช่อๆ ละประมาณ 2-3 ดอก หรือบางกิ่งก็ออกเป็นดอกเดี่ยวๆ ดอกที่เห็นๆ กันอยู่ทั่วไปจะมีสีม่วงเข้ม สีชมพู และสีขาว มีลักษณะเหมือนรูปกรวย กลีบดอกมี 5 กลีบ และจะมีเกสรอยู่บริเวณกลางดอก การออกดอกจะออกดอกหมุนเวียนต่อเนื่องไปเรื่อยๆ ตลอดทั้งปี
- วิธีขยายพันธุ์** : ไม้ชนิดนี้ขยายพันธุ์ได้ง่ายมาก สามารถใช้วิธีปักชำหรือเพาะด้วยเมล็ดจริงๆ แล้วสามารถขยายพันธุ์ได้เองตามธรรมชาติ ก็คือหลังจากดอกร่วงแล้วก็จะติดฝัก เมื่อฝักแก่จัดเต็มที่จนเป็นสีน้ำตาล ฝักก็จะแตกเองแล้วติดเมล็ดร่วงหล่นออกมารอบๆ บริเวณต้น จนงอกเกิดเป็นต้นใหม่ขึ้นมา
- ตัวยี่งฝร่งกับต้นตัวยี่งไทย** : มีลักษณะของดอกคล้ายๆ กัน ให้สังเกตดูใบ ใบของตัวยี่งฝร่ง จะยาวเรียวยาวและปลายแหลม

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

ตะโก

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Diospyros rhodcalyx</i>
ชื่อวงศ์	: EBENACEAE
ชื่อสามัญ	: Ebony
ชื่อท้องถิ่น	: ตะโกนา, โก, นมจิว, มะโก, มะถ่าน, ไฟผี้, พระยาช้างดำ

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น	: เป็นไม้ต้น สูงได้ถึง 15 เมตร เป็นไม้เนื้อแข็งและเหนียว อายุยืนยาว ลำต้นมีเปลือกหุ้มสีดำแตกเป็นสะเก็ดหนาๆ
ใบ	: ใบเดี่ยวเรียงสลับกันรูปไข่หรือรูปป้อมๆ โคนใบสอบเป็นรูปปลีมน ป้อมหรือป้าน ปลายใบโค้งมน ป้านเว้าเข้าหรือหยักคอดเป็นติ่งสั้นๆ ผิวเกลี้ยงเขียวสด ใบดกและหนาทึบ
ดอก	: ออกตามง่ามใบ ก้านดอกยาว 1-3 มิลลิเมตร มีขนนุ่ม ดอกเพศผู้และดอกเพศเมียอยู่ต่างต้นกัน ดอกเพศผู้จะออกเป็นช่อๆ ละประมาณ 3 ดอก ดอกเพศเมียออกดอกเดี่ยวๆ
ผล	: กลมเมื่ออ่อนมีขนสีน้ำตาลแดง โคนและปลายผลมักนูน มียางมาก
ฤดูกาลออกดอก	: มีนาคม-เมษายน
การขยายพันธุ์	: เพาะเมล็ด, ตอนกิ่ง
การใช้ประโยชน์	: ไม้ประดับ, สมุนไพร, ไม้ใช้ทำเฟอร์นิเจอร์หรือด้ามเครื่องมือ, ผลอ่อนใช้ย้อมผ้า ย้อมแห, ไม้ตัด
แหล่งที่พบ	: ขึ้นได้ทั่วประเทศ ยกเว้นภาคใต้ พบตามป่าผลัดใบจนถึงริมทุ่งนาที่ระดับ 40- 300 เมตร เหนือระดับน้ำทะเล
ส่วนที่ใช้บริโภค	: ผลสุกกินได้
สรรพคุณทางยา	: เปลือก ต้น และแก่น บำรุงธาตุ บำรุงกำลัง ต้มกับเกลือ อมรักรักรามะนาถ ผลแก้ท้องร่วง คลื่นไส้ ท้องเสีย แก้อาการบวม ขับพยาธิ แก้พิษ แก้ไข้ เปลือกผล เผาเป็นถ่าน ขับปัสสาวะ เมล็ด รสฝาดเผื่อน แก้บิด แก้ท้องร่วง

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

ตะเคียน

ต้นไม้ประจำจังหวัดปัตตานี

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Hopea odrata* Rox b.

ชื่อวงศ์ : DIPATEROCAPACEAE

ชื่อท้องถิ่น : กะกั โกกั (กะเหรี่ยง เชียงใหม่)

แคน (ตะวันออกเฉียงเหนือ, เลย) จะเคียน (เหนือ)

จื๋อง (มลายู นราธิวาส) จูเค้ โซเก (กะเหรี่ยง กาญจนบุรี)

ตะเคียนใหญ่ (กลาง) ตะเคียนทอง (กลาง, ประจวบคีรีขันธ์)

ไพร (ละว้า เชียงใหม่)

ถิ่นกำเนิด : ในแถบประเทศไทย พม่า ลาว เวียดนาม กัมพูชา
มาเลเซีย บังกลาเทศ และอินเดีย พบในป่าดิบชื้น

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น : เป็นไม้ยืนต้นขนาดใหญ่ ลำต้นตรง เปลือกลำต้นผิวเรียบ เปลือกจะแตกเป็นสะเก็ดเมื่อลำต้นโตมากขึ้น เรือนยอดแน่นทึบเป็นพุ่มกลมหรือรูปกรวย
- ใบ : ใบเดี่ยว รูปไข่แกมรูปหอก ผิวใบเรียบเป็นมัน
- ดอก : ดอกช่อ ประกอบด้วยดอกย่อยขนาดเล็กสีขาว รวมกันเป็นช่อโต มีกลิ่นหอม
- ผล : เป็นรูปกระสวยเล็กๆ มีปีกยาว 2 ปีก สั้น 3 ปีก
- ลักษณะนิสัย : ชอบขึ้นในที่ราบลุ่มและชุ่มชื้น เช่น ตามชายคลอง หนอง บึง ในประเทศไทยตะเคียนสามารถขึ้นได้ในทุกภาคของประเทศ
- ประโยชน์ : ไม้ตะเคียนใช้ประโยชน์ในการทำสิ่งก่อสร้างได้หลายอย่าง เช่น ทำเรือ ทำสะพาน ทำวงกบประตูหน้าต่าง ทำหูกทอผ้า ทำกังหันน้ำ ทำกระโถนเรือ ทำเครื่องตกแต่งบ้านและเครื่องมือเครื่องใช้ในการกสิกรรม เพราะเนื้อไม้สวย ทนทานต่อภูมิอากาศได้เป็นอย่างดี สรรพคุณทางยา เปลือกใช้แก้ปวดฟัน แก่นใช้แก้เลือดคั่งดา ใช้ระงับเลือดจากบาดแผล ใช้ขับเสมหะ ใช้รักษาคุตทะราด เนื้อไม้ใช้แก้ท้องร่วง สมานแผลและยางใช้รักษาแผล

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

ตะแบก

ต้นไม้ประจำจังหวัดสระบุรี

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Lagerstroemia oribunda* Jack

ชื่อวงศ์ : LYTHRACEAE

ชื่อท้องถิ่น : ตะแบกนา, ตะแบกไข่, เปื่อยนา, เปื่อยหางค่าง

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น : ไม้ต้นผลัดใบ สูง 15 - 30 เมตร เปลือกเรียบ เป็นมัน สีเทาอมขาว และมีรอยแผล เป็นหลุมตื้นๆ ตลอดลำต้น
- ใบ : ใบเดี่ยว ออกตรงข้ามหรือเยื้องกันเล็กน้อยใบอ่อนสีแดงมีขนสั้นอ่อนนุ่มปกคลุม ใบแก่ขนจะหลุดหายไป แผ่นใบรูปขอบขนานแกมรูปหอก กว้าง 5 - 7 เซนติเมตร ยาว 12 - 20 เซนติเมตร ปลายใบเป็นติ่งแหลม โคนสอบ
- ดอก : สีม่วงอมชมพูต่อมาเปลี่ยนเป็นสีขาวหรือเกือบขาว ออกรวมกันเป็นช่อตามปลายกิ่ง ผล รูปรี ยาวประมาณ 2 เซนติเมตร
- ผล : ผลแก่แตกเป็น 6 ซีก เมล็ดเล็ก มีปีกโค้งทางด้านบน 1 ปีก
- นิเวศวิทยา : ขึ้นประปรายในป่าเบญจพรรณพื้นที่ที่ค่อนข้างชุ่มชื้นทางภาคเหนือภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคกลาง ส่วนภาคตะวันออก และภาคใต้มีขึ้นอยู่มากใน ป่าดงดิบ ป่าน้ำท่วม และตามท้องนา ทั่วไป
- ออกดอก : กรกฎาคม - กันยายน ไม้แน่นอนแล้วแต่สภาพพื้นที่และสิ่งแวดล้อม เก็บเมล็ดได้ประมาณเดือน ธันวาคม ขึ้นไป ผลแก่ จะแตกเพื่อโปรยเมล็ดในราวเดือน มีนาคม
- ขยายพันธุ์ : เพาะเมล็ด
- ประโยชน์ : ไม้เนื้อแข็ง ใจกลางมักเป็นโพรง ใช้ทำสิ่งปลูกสร้างที่รับน้ำหนัก เสา กระดานพื้น และเครื่องมือการเกษตร และนิยมปลูกเป็นไม้ประดับ

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

ตาล

ต้นไม้ประจำจังหวัดสุโขทัย

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Borassus flabellifer* L.

ชื่อวงศ์ : PALMAE

ชื่อสามัญ : Palmyra palm, Toddy palm, Wine palm, Tala palm, Doub palm, Lontar palm, Fan palm, Brab palm

ชื่อท้องถิ่น : ตะนอด ตาลโตนด ตาลใหญ่ ถาล ทอญูทำง ทะเนาต์ โหนด

ถิ่นกำเนิด : แถบทวีปแอฟริกา

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น : ปาล์มต้นเดี่ยว ลำต้นขนาด 30-40 เซนติเมตร ขณะที่ต้นยังเตี้ยอยู่จะมีทางใบแห้งติดแน่น
- ใบ : ใบเดี่ยว รูปค่อนข้างกลมคล้ายพัด เรียงสลับ กว้าง 1-1.5 เมตร แผ่นใบหนา สีเขียว ปลายใบจักลึกถึงครึ่งแผ่นใบ ก้านใบหนาสีเหลืองยาว 1-1.5 เมตร มีหนามแข็งตามขอบก้านใบ
- ดอก : สีขาวอมเหลือง ออกเป็นช่อแบบช่อแยกแขนงระหว่างกาบใบ ดอกแยกเพศอยู่ต่างต้น ช่อละ 8-16 ดอก ดอกบานเต็มที่กว้างประมาณ 5 เซนติเมตร
- ผล : ผลสดแบบมีเนื้อเมล็ดเดี่ยว ผลติดเป็นกลุ่มแน่น ทรงกลม สีน้ำตาลถึงม่วงเข้ม ปลายผลสีเหลืองผิวมัน ขนาด 15-20 เซนติเมตร ผลสุกสีดำ ติดผลง่าย
- เมล็ด : มี 1 เมล็ด
- การขยายพันธุ์ : ใช้เมล็ด
- ประโยชน์ : ผลกินได้ เมื่อสุกมีกลิ่นหอม ผสมแป้งทำขนมหวาน จาวเชื่อม ทำขนม รากและใบใช้ผสมทำยาสมุนไพร วงตาลต้มน้ำดื่มแก้พิษตานซาง ขับพยาธิ กาบหรือก้านใบอังไฟแล้วบีบเอาน้ำกินแก้ท้องร่วง ท้องเสีย หรืออมแก้ปากเปื่อย

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

เตยหอม

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Pandanus amaryllifolius</i> Roxb.
ชื่อวงศ์	: PANDANACEAE
ชื่อสามัญ	: Pandanus
ชื่อท้องถิ่น	: ใบทอง
ถิ่นกำเนิด	: เอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ลำต้น	: ไม้พุ่มขนาดเล็ก เจริญเติบโตลักษณะเป็นกอ มีลำต้นเป็นเหง้าอยู่ใต้ผิวดิน ลำต้นติดดิน ออกรากตามข้อของลำต้นได้เมื่อลำต้นยาวมากขึ้นใช้เป็นรากค้ำยัน
ใบ	: เป็นใบเดี่ยวเรียงสลับเวียนเป็นเกลียวขึ้นไปจนถึงยอด ลักษณะใบยาวเรียวคล้ายใบหอก ปลายใบแหลม ขอบใบเรียบ ผิวใบเป็นมัน เส้นกลางใบเว้าลึกเป็นแฉ่ง ถ้าดูด้านท้องใบจะเห็นเป็นรูปคล้ายกระดูกงู
ดอก	: เป็นดอกช่อแบบ spadix ดอกย่อยแยกเพศและแยกต้น ไม่มีกลีบเลี้ยงและกลีบดอก
ผล	: ผลขนาดเล็ก ส่วนใหญ่ไม่เกิดดอกและผล เป็นเตยเพศผู้
เมล็ด	: -
การขยายพันธุ์	: ปักชำลำต้น หรือกิ่งแขนง
ประโยชน์	: ไม้ประดับ สมุนไพร ใช้เป็นภาชนะห่อและใส่เพื่อปรุงกลิ่น อาหาร คาวหวาน และยังเป็นพันธุ์ที่ชาวสวนปลูกตัดใบออกจำหน่ายเป็นการค้า
สรรพคุณทางยา	: ใบเตยสดใช้เป็นยาบำรุงหัวใจ ให้ชุ่มชื้นช่วยลดอาการกระหายน้ำ รากใช้เป็นยาขับปัสสาวะ ใช้รักษาเบาหวาน

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

เต่าร้าง

- ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Caryota mitis* Lour.
- ชื่อวงศ์ : PALMAE
- ชื่อสามัญ : Fishtail Palm, Wart Fishtail Palm
- ชื่อท้องถิ่น : เชื่องหมู, เกียง (ภาคเหนือ), หมากมือ (น่าน), เต่าร้างมีหน่อ (ภาคกลาง), เต่าร้างแดง (นครราชสีมา), มะเด็ง (ยะลา)
- ถิ่นกำเนิด : เอเชียตะวันออกเฉียงใต้.

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : เป็นพืชตระกูลปาล์ม ที่มีหน่อและขึ้นเป็นกอ พบทั่วไปในป่าดิบทุกแห่ง ชอบขึ้นในบริเวณที่มีความชุ่มชื้นสูง เป็นปล้องสูงชะลูดขึ้นไป บางต้นเตี้ย บางต้นสูงถึง 6-12 เมตร ต้นมีกาบหุ้มเป็นเส้นประสานกัน เส้นผ่าศูนย์กลางต้นประมาณ 10 เซนติเมตร
- ใบ** : ประกอบแบบขนนกสองชั้น เรียงสลับ ใบย่อยรูปสามเหลี่ยมหยักเว้า กว้างประมาณ 13 เซนติเมตร ยาว 20-30 เซนติเมตร ปลายแหลมคล้ายหางปลา โคนใบรูปลิ้น แผ่นใบสีเขียวเป็นมัน กาบใบ ยาว 0.5-2 เมตร โคนกาบใบมีขนสีน้ำตาลแดงปนเทาหรือสีดำ และรอยางค์สีน้ำตาลปกคลุม
- ดอก** : สีขาวอมเหลือง ออกเป็นช่อแบบช่อแยกแขนงระหว่างกาบใบหรือใต้โคนกาบใบ ดอกแยกเพศ อยู่ร่วมต้น ช่อดอกยาว 60-80 เซนติเมตร ดอกบานเต็มที่กว้าง 2 เซนติเมตร
- ผล** : ผลสดแบบมีเนื้อเมล็ดเดี่ยว ออกเป็นพวงๆ ทรงกลม ขนาด 2 เซนติเมตร ผลสุกสีแดงคล้ำ
- เมล็ด** : 1 เมล็ด
- การขยายพันธุ์** : เมล็ด เหน้า หน่อ
- ประโยชน์** : ราก, หัว – ช่วยแก้อาการไข้ใน แก้ตับทรุด แก้ม้ามพิการ รวมทั้งแก้โรคหัวใจพิการ แก้กาฬขึ้นปอด และช่วยดับพิษดับปอด ให้รสหวานเย็นขม

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

ทองกวาว

ต้นไม้ประจำจังหวัดเชียงใหม่

ชื่อวิทยาศาสตร์ : ***Butea monosperma* (Lam.) Taub**

ชื่อวงศ์ : LEGUMINOSAE-PAPILIONOIDEAE

ชื่อสามัญ : Flame of the Forest, Bastard Teak

ชื่อท้องถิ่น : กวาว ก้าว (ภาคเหนือ), จอมทอง (ภาคใต้), จ้า (เขมร), ทองธรรมชาติ ทองพรมชาติ ทองตัน (ภาคกลาง)

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น :** ทองกวาว เป็นไม้ยืนต้นขนาดเล็กถึงขนาดกลาง ผลัดใบ สูง 8-15 เมตร โถ้วดรอบลำต้นประมาณ 60-80 เมตร ลำต้นส่วนมากจะคดงอและแตกกิ่งต่ำ เปลือกสีเทาคล้ำ แตกระแหงเป็นร่องตื้นๆ เมื่อสับเปลือกจะมีน้ำเลี้ยงใสๆ ถ้าทิ้งไว้สักครู่ น้ำเลี้ยงนั้นจะเปลี่ยนเป็นยางเหนียวสีแดงเรื่อๆ เรือนยอดเป็นพุ่มกลม ทึบ กิ่งมักคดงอ กิ่งอ่อนมีขนสีน้ำตาลแก่คลุม
- ใบ :** มีลักษณะเป็นช่อ ติดเรียงเวียนสลับ มักรวมกันเป็นกระจุกตามปลายๆ กิ่ง ช่อหนึ่งๆ มีใบย่อยที่ออกจากจุดปลายก้านช่อจุดเดียวกัน 3 ใบ ก้านช่อยาว 7-15 เซนติเมตร ส่วนก้านใบย่อยสั้นมาก ยาวไม่เกิน 5 มิลลิเมตร ใบย่อยมีรูปร่างๆ กัน โดยที่ใบย่อยใบกลางทรงรูปป้อมๆ โคนและปลายสอบ บางที่มีลักษณะเป็นรูปสี่เหลี่ยมขนมเปี้ยกปุนกลางๆ ใบย่อยคู่ด้านข้างทรงใบเป็นรูปไต โคนใบเบี้ยว ปลายใบมน กว้าง 8-15 เซนติเมตร ยาว 9-15 เซนติเมตร เนื้อใบหนา หลังใบเกลี้ยง ส่วนท้องใบสาก
- ดอก :** มีขนาดโต สีแสด บางต้นมีสีเหลือง รูปทรงแบบดอกถั่วขนาดใหญ่ ออกรวมกันเป็นช่อเล็กบ้างใหญ่บ้างตามกิ่งเหนือรอยแผลใบและตามปลายกิ่ง ช่อยาวสุดถึง 15 เซนติเมตร ตามส่วนต่างๆ ของช่อมีขนสีน้ำตาลคล้ำๆ ทั่วไป กลีบฐานดอกเชื่อมติดกันเป็นรูปถ้วยป้อมๆ ปลายแยกเป็นกลีบ 4-5 กลีบ มีขนสีน้ำตาลจากดอกที่อยู่โคนช่อไปสู่ปลายช่อ เกสรตัวผู้มี 10 อัน รังไข่ รูปรีๆ มีขนอัน แยกเป็นอิสระ 1 อัน ส่วนอีก 9 อัน โคนก้านอับเรณูจะเชื่อมติดกันเป็นหลอดหรือเป็นทางยาว หุ้มเกสรเมียไว้ภายใน รังไข่ รูปรีๆ ภายในมีช่องเดี่ยวและมีไข่อ่อนหนึ่งหน่วย ปลายหลอดที่รองรับไข่อยาวยื่นพ้นการห่อหุ้มของกลุ่มเกสรผู้ออกมาเล็กน้อย
- ผล :** เป็นฝักแบนๆ คล้ายรูปบรรทัด กว้างประมาณ 3.5 เซนติเมตร ยาว 14 เซนติเมตร สีเขียวอ่อนแล้วเปลี่ยนเป็นสีน้ำตาลอมเหลืองเมื่อแก่เต็มที่ มีขนอ่อนนุ่มสีขาวเป็นมัน ตอนใกล้โคนฝักคดงอเล็กน้อย ภายในมีเมล็ดแบนๆ เมล็ดเดี่ยว
- การขยายพันธุ์ :** การใช้เมล็ดเพาะ, การใช้กิ่งปักชำ

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

ทองพันชั่ง

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Rhinacanthus nasutus</i> (L.) Kurz
ชื่อวงศ์	: ACANTHACEAE
ชื่อสามัญ	: White crane ower
ชื่อท้องถิ่น	: ทองคันทั่ง หญ้ามันไก่ (ภาคกลาง)
ถิ่นกำเนิด	: ประเทศอินเดีย มาเลเซีย และมาดากัสการ์

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : เป็นไม้พุ่มขนาดเล็กมีความสูงประมาณ 1-2 เมตร โคนของลำต้นเป็นเรื่อไม้แกนแข็ง มีกิ่งอ่อนเป็นสีเหลี่ยม
- ใบ** : ใบเป็นใบเดี่ยว ลักษณะใบเป็นรูปไข่ ปลายใบและโคนใบแหลม ยาวประมาณ 4-6 เซนติเมตร และกว้างประมาณ 2-3 เซนติเมตร ขอบใบเรียบหรือเป็นคลื่นเล็กน้อย ใบออกตรงข้ามกันเป็นคู่ๆ
- ดอก** : ออกดอกเป็นช่อตรงซอกมุมใบ กลีบดอกมีสีขาว กลีบรองดอกมี 5 กลีบ และมีขน กลีบดอกติดกัน โคนเป็นหลอด มีความยาวประมาณ 2 เซนติเมตร ปลายแยกเป็น 2 กลีบ กลีบมีขนยาวประมาณ 0.8 เซนติเมตร และกว้างประมาณ 0.1 เซนติเมตร ปลายแยกเป็น 2 แฉกแหลมสั้นๆ ส่วนกลีบล่างแผ่กว้างประมาณ 1.5 เซนติเมตร แยกเป็น 3 แฉก ส่วนก้านเกสรจะสั้นติดอยู่ที่ปากหลอดดอก
- ผล** : ลักษณะผลเป็นฝักและมีขน ภายในฝักมีเมล็ด 4 เมล็ด
- ประโยชน์** : เป็นสมุนไพรที่นิยมนำมาใช้ในการรักษาโรคผิวหนัง กลากเกลื้อน เชื้อราบนผิวหนังเป็นหลัก ซึ่งส่วนที่นำมาใช้เป็นยาสมุนไพร ได้แก่ ต้น ใบสด รากสดหรือแห้ง และทั้งส่วน 5 ของต้น (ต้น, ดอก, ใบ, ก้าน, ราก) และทองพันชั่งยังสามารถช่วยรักษาอาการอื่นๆ และโรคต่างๆ ได้อีกมากมาย

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

ทองหลางลาย / ปารีชาติ

ต้นไม้ประจำจังหวัดปทุมธานี

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Erythrina variegata* L.

ชื่อพ้องวิทยาศาสตร์ : *Erythrina orientalis* (L.) Merr.

ชื่อวงศ์ : FABACEAE - LEGUMINOSAE

ชื่อท้องถิ่น : ทองหลางลาย, ทองหลางด่าง, ทองหลางใบมนด่าง, ทองหลางดอกแดง, ทองเผือก (ไทย), ชื่อถิ่น
ไถ่ถงผี (จีนกลาง)

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น : เป็นพรรณไม้ที่มีถิ่นกำเนิดในประเทศอินเดีย จัดเป็นยืนต้นผลัดใบขนาดกลางถึงขนาดใหญ่ มีความสูงได้ประมาณ 18-20 เมตร ตามลำต้นและกิ่งก้านมีหนามแหลมโค้งและคม ปลายหนามเป็นสีม่วงคล้ำ เปลือกลำต้นบางเป็นสีเทา สีเทาอมน้ำตาล หรือเป็นสีเหลืองอ่อนๆ เนื้อไม้เปราะ ขยายพันธุ์ด้วยวิธีการปักชำกิ่ง เป็นพรรณไม้ที่ปลูกขึ้นง่าย เจริญเติบโตได้ดีในดินทุกชนิด

ใบ : ใบเป็นใบประกอบเรียงสลับ มีใบย่อย 3 ใบ ลักษณะของใบเป็นรูปสามเหลี่ยมมน ปลายใบแหลมยาวคล้ายใบโพธิ์ ส่วนขอบใบเรียบ ใบมีขนาดกว้างประมาณ 10 เซนติเมตร และยาวประมาณ 10-15 เซนติเมตร ใบยอดที่อยู่ปลายสุดจะมีขนาดใหญ่กว่าใบคู่ล่าง หน้าใบเป็นสีเขียวเข้ม ส่วนหลังใบมีสีเขียวอ่อนมีแถบสีเหลืองตามแนวเส้นใบ เส้นใบมี 3 เส้น มีขนปกคลุมเล็กน้อย ก้านใบสั้น ก้านข้อใบยาวประมาณ 3-4 นิ้ว

ดอก : ออกดอกเป็นช่อติดกันเป็นกลุ่มๆ บริเวณข้อต้น โคนก้านใบ หรือที่ยอดต้น ก้านช่อดอกยาวประมาณ 6-15 เซนติเมตร มีขนปกคลุมเล็กน้อย ส่วนก้านดอกยาวประมาณ 7-10 เซนติเมตร ดอกเป็นสีแดงสด ดอกมีลักษณะคล้ายดอกถั่ว กีบดอกยาวประมาณ 2-3 เซนติเมตร มักจะออกดอกในช่วงประมาณเดือนมกราคมถึงเดือนกุมภาพันธ์

ผล : ผลมีลักษณะเป็นฝักแบน ยาวประมาณ 30 เซนติเมตร ออกเป็นพวงๆ โคนฝักเล็กกลีบ ส่วนที่ค่อนไปทางปลายฝักจะบวม เห็นเป็นสันของเมล็ดได้ชัดมาก เมื่อฝักแก่เต็มที่ปลายฝักจะแตก้าออก ภายในมีเมล็ดประมาณ 1-8 เมล็ด มีขนาดประมาณ 1.5 เซนติเมตร รูปกลม และเป็นสีแดงเข้ม

พบในส่วนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 2, 3

เทียนหยด

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Duranta erecta</i> L.
ชื่อวงศ์	: VERBENACEAE
ชื่อสามัญ	: Golden Dewdrop, Pigeon Berry, Sky Flower
ชื่อท้องถิ่น	: เครือออน (แพร่), พวงม่วง พองสมุทร เทียนไข (กรุงเทพฯ), สาวบ่อด (เชียงใหม่)
ถิ่นกำเนิด	: เขตร้อนของทวีปอเมริกา ตั้งแต่ฟลอริดาไปถึง บราซิล ตลอดจนหมู่เกาะอินดีส์ตะวันตก

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น	: ไม้พุ่ม สูง 1-3 เมตร แตกกิ่งก้าน กิ่งลู่ลง
ใบ	: ใบเรียงสลับ ใบเดี่ยว รูปไข่กลับ กว้าง 3.0-3.5 เซนติเมตร ยาว 5-6 เซนติเมตร ปลายใบแหลม หรือมน โคนใบสอบ ขอบใบจักฟันเลื่อย ก้านใบสั้น
ดอก	: มี 2 พันธุ์ คือ พันธุ์ดอกสีขาวและสีม่วง ดอกช่อแบบกระจุกออกปลายกิ่ง เส้นผ่านศูนย์กลางดอกย่อย 1-1.5 เซนติเมตร กลีบเลี้ยงสีเขียว เชื่อมติดกันเป็นหลอด ปลายแยกเป็น 5 รัง กลีบดอกเชื่อมติดกันเป็นหลอด ปลายแยกเป็น 5 กลีบ สีม่วงหรือสีขาว
ผล	: ผลออกเป็นช่อห้อยลง รูปกลม ขนาดประมาณ 1 เซนติเมตร สีเขียว เมื่อสุกสีเหลือง มีพิษ
การขยายพันธุ์	: การเพาะเมล็ด ตอนหรือปักชำกิ่ง
ประโยชน์	: ไม้ประดับ ซึ่งมีความงดงามทั้งทรงพุ่ม ช่อดอก และพวงผล เป็นไม้ประดับยืนต้นที่ปลูกง่าย ชอบแดด กลางแจ้ง ออกดอกติดผลได้ตลอดปีและตัดแต่งทรงพุ่มเป็นรูปทรงต่างๆ ได้ดีจึงเหมาะทั้งปลูกประดับในบริเวณบ้าน สวนสาธารณะ ข้างทางเดิน ฯลฯ นอกจากนี้ ยังใช้ปลูกเป็นรั้วได้ดีอีกด้วย เพราะนอกจากได้ความสวยงามแล้วยังป้องกันวัว ควาย แพะ แกะ ฯลฯ ได้ เพราะใบของเทียนหยดมีสารชาโพนิน ซึ่งสัตว์ต่างๆ ที่กินพืชจะไม่กินเพราะเป็นพิษ ในอินเดียนิยมปลูกเทียนหยดเป็นรั้วกันมากเพราะมีสัตว์จำพวกวัว แพะ ฯลฯ ปล่อยเดินตามถนนมากมาย ผลของเทียนหยดโดยเฉพาะผลแก่ทั้งดงนั้นมีสารแอลคาลอยด์จำพวก NARCOTINE ซึ่งหากนำไปหมักกับน้ำในอัตรา 1 ต่อ 100 ส่วน จะได้สารละลายซึ่งใช้ฆ่าลูกน้ำในบ่อหรือที่น้ำขังได้

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

ไทรเกาหลี

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Ficus annulata</i>
ชื่อวงศ์	: MORACEAE
ชื่อสามัญ	: Banyan Tree
ชื่อท้องถิ่น	: ไทรเกาหลี
ถิ่นกำเนิด	: เกาหลี

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น : มีความสูงประมาณ 2 - 2.5 เมตร มีใบตกและขนาดเล็ก มีลักษณะเหมือนพืระมิต คือเป็นรูปทรงปรีซึม ใบมีสีเขียวเข้ม สวยงาม
- ใบ : ใบเดี่ยวแตกออกจากกิ่ง และส่วนยอดของลำต้น ใบออกเป็นคู่สลับกัน ลักษณะใบ ขนาดใบ และสีสรรแตกต่างกันตามพันธุ์
- ดอก : -
- ผล : แบบมะเดื่อ 1.8 - 3 เซนติเมตร ออกเป็นคู่ในซอกใบ รูปไข่ สีเหลืองอมส้มหรือเหลืองอมชมพู มักจะมีจุดสีครีม ก้านผล 1 - 1.5 เซนติเมตร อ้วนสั้น ด้านบนมีวงแหวนนูน ด้านล่างและกาบใบรูปสามเหลี่ยมแคบขนาด 4 - 7 มิลลิเมตร 3 กาบที่ยอดผล
- เมล็ด : -
- การขยายพันธุ์ : ตอนกิ่ง
- ประโยชน์ : ใบใช้รักษาบาดแผลได้, น้ำเลี้ยงของกิ่งใช้รักษาโรคตับ, กิ่งและใบใช้เป็นยาแก้ปวดหัว

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 1, 2, 3

ไทรยอดทอง

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Ficus microcarpa</i> L.f. cv. Golden Leaves
ชื่อวงศ์	: MORACEAE
ชื่อท้องถิ่น	: ไทรทอง
ชนิดพืช	: ไม้พุ่ม

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : เป็นไม้ยืนต้นขนาดเล็ก ไม้ต้นสูงประมาณ 10 - 150 เมตร ใบออกหนาแน่นเป็นมัน ทำให้ทรงพุ่มหนาทึบ ลักษณะกิ่งค่อนข้างแข็ง มีรากอากาศ ออกดอกตามลำต้นใบรีรูปไข่ ปลายใบแหลมหลังใบจะมีสีเขียวเข้ม ส่วนใบด้านบนและปลายยอดมีสีเหลืองทอง ใบหนาค่อนข้างแข็ง
- ใบ** : ใบมีขนาด 5-10 เซนติเมตร ใบหนาเป็นมัน รูปไข่กลับ โคนใบและปลายใบแหลมขอบใบเรียบ ใบอ่อนสีเหลือง ใบแก่สีเขียวเข้ม ไม่มีผล ยอดมีสีเหลืองเข้ม มียางขาว
- ดอก** : ออกดอกตามลำต้น
- ประโยชน์** : ใช้ตกแต่งสถานที่ และประดับสวน ประดับน้ำตก หรือปลูกตามชายน้ำ
- การขยายพันธุ์** : ปักชำ
- การกระจายพันธุ์** : ชอบขึ้นในที่แจ้ง

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

ไทรย้อยใบแหลม

ต้นไม้ประจำจังหวัดกรุงเทพมหานคร

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Ficus benjamina* L.

ชื่อวงศ์ : MORACEAE

ชื่อสามัญ : Golden Fig, Weeping or Java Fig, Ben jamin Tree, Weeping Chinese Banyan

ชื่อท้องถิ่น : จาเรย (เขมร), ไทร (นครศรีธรรมราช), ไทรกระเบือ (ประจวบคีรีขันธ์)

ถิ่นกำเนิด : อินเดีย และมาเลเซีย

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น : สูง 5 - 15 เมตร ไม่ผลัดใบ เรือนยอดทรงกลมแผ่กว้าง เปลือกสีน้ำตาล กิ่งก้านห้อยย้อยลง มีรากอากาศห้อยย้อยสวยงาม

ใบ : ใบเรียงสลับ ใบเดี่ยว รูปรีแกมรูปไข่ กว้าง 2.5 - 5 เซนติเมตร ยาว 5 - 11 เซนติเมตร ปลายใบเรียวแหลม โคนใบสอบ ขอบใบเรียบหรือเป็นคลื่นเล็กน้อย แผ่นใบค่อนข้างหนาเป็นมัน เส้นแขนงใบขนานกัน

ดอก : ดอกช่อออกตามซอกใบ ขนาดเล็ก เกิดภายในฐานรองดอกที่มีรูปทรงกลมคล้ายผล ออกเป็นคู่จากข้างกิ่ง ไม่มีกลีบดอก

ผล : ผลรูปทรงกลมหรือรี ออกเป็นคู่ เส้นผ่านศูนย์กลางประมาณ 0.8 เซนติเมตร เมื่อสุกสีแดงเข้ม

เมล็ด : มีหลายเมล็ด

การขยายพันธุ์ : การปักชำ การตอน และการใช้เมล็ด

ประโยชน์ : ผลเป็นอาหารของนก ทำให้เกิดสมดุลตามระบบนิเวศ ทั้งในป่าและเมือง รากเป็นยาบำรุงน้ำนม รากอากาศ ขับปัสสาวะ แก้ไตพิการ ดอกผลและยาง ขับปัสสาวะ แก้ท้องเสีย แก้กตเลือด ขับพยาธิ แก้อาการอักเสบ หรือลดการติดเชื้อ

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

นนทรี

ต้นไม้ประจำจังหวัดฉะเชิงเทรา

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Peltophorum dasyrachis* Kurz, ex Baker

ชื่อวงศ์ : LEGUMINOSAE

ชื่อสามัญ : Copper pod

ชื่อท้องถิ่น : กว้าเชก (เขมร-กาญจนบุรี), คางรุ่ง คางฮ่ง (พิษณุโลก), จ้าขาม ข้าขม (ลาว), ตาเชก (เขมร-บุรีรัมย์), นนทรีป่า (ภาคกลาง), ราง (ส่วย-สุรินทร์), ร้าง อะราง อะล้าง (นครราชสีมา), อินทรี (จันทบุรี)

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น : เป็นไม้ยืนต้น ขนาดกลางสูง 15-30 เมตร เรือนยอดเป็นรูปพุ่มกลมทึบ เปลือกต้นสีทองหรือสีเทาอมน้ำตาล

ใบ : ใบประกอบแบบขนนกสองชั้น ใบย่อยรูปขอบขนานปลายใบและโคนใบมน ออกเป็นคู่ตรงข้ามกัน

ดอก : เป็นช่อตามปลายกิ่งหรือง่ามใบ สีเหลืองสด กลีบดอกมีลักษณะย่น ออกดอกพร้อมกับใบอ่อนช่วงเดือนมกราคม-มีนาคม

ผล : ผลเป็นฝักแบนรูปหอก

ขยายพันธุ์ : โดยการเพาะเมล็ด

สภาพที่เหมาะสม : เจริญเติบโตได้ดีในดินทุกชนิด กลางแจ้ง

ถิ่นกำเนิด : ป่าดงดิบแล้งทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และตามป่าโปร่งภาคเหนือของประเทศไทย

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

นางกวัก

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Alocasia cucullata* (Lour.) G.Don.

ชื่อวงศ์ : ARACEAE

ชื่อสามัญ : Chinese taro

ชื่อท้องถิ่น : ว่านนางกวัก

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น : เป็นพรรณไม้มงคลอีกชนิดหนึ่งที่มีชื่อเรียกมงคล กวักเงิน กวักทอง นางกวัก คล้ายกริยาของการเรียกเงิน ทองหรือ กวักมงคลต่างๆ เป็นต้นไม้ที่มีก้านตั้งตรงจากลำต้นหนา 3-6 เซนติเมตร

ใบ : ก้านใบยาวตั้งแต่ 20-85 เซนติเมตร ใบลักษณะคล้ายใบโพธิ์ขนาดกว้าง 8-30 x 6-35 เซนติเมตร มีก้านใบเชื่อมถึงกัน สีเขียวแกมน้ำเงิน ใบด้านบนเป็นมัน เห็นเส้นใบโค้งตามรูปใบชัดเจน ต้นที่สมบูรณ์จะมีใบใหญ่เป็นมันก้านยาว เมื่อใบแก่แห้งแล้วลอกทิ้งจะให้เห็นเป็นลักษณะคล้ายลำต้น

การขยายพันธุ์ : การแตกหน่อ

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

น้ำเต้า

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Lagenaria siceraria</i> (Molina) Standl.
ชื่อวงศ์	: CUCURBITACEAE
ชื่อสามัญ	: Bottle gourd, Calabash gourd, Flowered gourd, White owered gourd
ชื่อท้องถิ่น	: มะน้ำเต้า (ภาคเหนือ), คิลูซ่า, คูลูซ่า (กะเหรี่ยง-แม่ฮ่องสอน), ลั่นออก, แผลละลั่นออก (ลัวะ), Dudhi Lauki (อินเดีย), หมากน้ำ, น้ำโตน

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : มีถิ่นกำเนิดทางทวีปแอฟริกาตอนใต้ โดยจัดเป็นไม้เถาเลื้อยอายุปีเดียวหรืออาจข้ามปี เลื้อยตามพื้นดินหรือไต่พันกับต้นไม้อื่น ลำต้นแข็งแรง ลำต้นมีมือสำหรับใช้ยึดเกาะต้นไม้อื่นๆ ตามเถามีขนยาวสีขาว ขยายพันธุ์โดยใช้เมล็ด ชอบดินร่วนระบายน้ำได้ดี สามารถพบได้ทั่วทุกภาคของประเทศไทยน้ำเต้านั้นมีอยู่หลายสายพันธุ์ เช่น น้ำเต้าที่ลักษณะเป็นน้ำเต้าทรงเขียวน ขนดินนี้นิยมนำมาทำเป็นเครื่องประดับ เราจะเรียกว่า “น้ำเต้าพื้นบ้าน” หรืออีกชนิดมีลักษณะของผลคล้ายกับน้ำเต้าพื้นบ้าน แต่เนื้อ ต้น และใบมีรสขม ก็จะเรียกว่า “น้ำเต้าขม” (ชนิดนี้หาได้ยาก และนำมาใช้ทำเป็นยาเท่านั้น) แต่ถ้าผลมีลักษณะกลมเกลี้ยงไม่มีคอขวิดจะเรียกว่า “น้ำเต้า” หรือหากผลกลมยาวเหมือนนางข้างจะเรียกว่า “น้ำเต้านางข้าง” เป็นต้น
- ใบ** : เป็นใบเดี่ยว ออกเรียงสลับกัน ลักษณะของใบเป็นรูปหัวใจเหลี่ยม ขอบใบหยักเว้าเป็นแฉก โคนใบเว้าเข้าถึงเส้นกลางใบ เส้นใบด้านล่างนูนเด่นชัด ใบมีขนตลอดทั้งใบและก้านใบ มีต่อมเข็ม 2 ต่อม ซึ่งอยู่ตรงรอยต่อระหว่างก้านใบกับแผ่นใบ
- ดอก** : ออกดอกเป็นดอกเดี่ยวตามซอกใบ ดอกเพศผู้และดอกเพศเมียจะอยู่บนต้นเดียวกัน กลีบดอกเป็นสีขาว โดยดอกเพศผู้ ก้านดอกจะยาวมีกลีบรองดอกเชื่อมติดกันเป็นรูปประฆัง ปลายแยกเป็นแฉกแหลม 5 แฉก ส่วนกลีบดอกเป็นสีขาวมี 5 กลีบ ไม่ติดกัน ลักษณะเป็นรูปไข่กลับ กลีบดอกมีขน มีลักษณะบางและเย็น มีเกสร 3 อัน ก้านเกสรไม่ติดกัน อับเรณูเป็นสีขาว อยู่ชิดกัน ส่วนดอกเพศเมีย มีลักษณะทั่วไปคล้ายกับดอกเพศผู้ แต่ต่างกันที่จะมีผลเล็กๆ ติดอยู่ที่โคนดอก โดยก้านดอกจะสั้นและแข็งแรง และก้านจะยาวขึ้นเมื่อรังไข่เจริญเติบโตไปเป็นผล ดอกไม่มีเกสรเพศผู้เทียม มีรังไข่ยาวมีขนสีขาว ท่อรังไข่สั้น ปลายแยกเป็นแฉก
- ผล/ลูก** : ผลน้ำเต้ามีรูปร่างและขนาดที่แตกต่างกันออกไปตามสายพันธุ์ เช่น ทรงกลม ทรงกลมข้อน ทรงกลมหัวจุก ทรงยาว ทรงแบน เป็นรูปกระบอก หรือเป็นรูปขวด แต่โดยทั่วไปแล้วผลจะมีลักษณะกลมโต คอดก้นบริเวณยอด โคนขั้ว คอดคดงอหรือขดเป็นวงผิวผลเกลี้ยง เรียบ และเนียน เปลือกผลแข็งและทนทาน ผลอ่อนเป็นสีเขียว ก้านผลยาว ภายในผลมีเมล็ดจำนวนมาก วางตัวแนวรัศมี เมล็ดมีลักษณะเป็นรูปทรงแบนปานคล้ายเล็บมือ ส่วนปลายมีติ่งยื่น 2 ข้าง เป็นสีขาวหรือสีน้ำตาลอ่อน และมีแถบสีน้ำตาลเข้มพาดตามยาวของเมล็ด

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

บวบหอม

- ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Luffa cylindrica* (L.) M.Roem.
 ชื่อวงศ์ : CUCURBITACEAE
 ชื่อสามัญ : Sponge Gourd, Smooth Loofah, Vegetable Sponge, Gourd Towel
 ชื่อท้องถิ่น : บวบ (คนเมือง), มะบวบอ้ม มะนอยขม มะนอยอ้ม มะบวบ บวบกลม บวบอ้ม (ภาคเหนือ), บวบกลม บวบขม บวบหอม (ภาคกลาง), ตะโก๊ะสะ (กะเหรี่ยง แม่ฮ่องสอน), เบ่ลจู้จ่า (ปะหล่อง), เล่ยเซ (เมี่ยน), เต้าหยั่วเย่ยะ (ม้ง), กะตอรั๋อ (มลาญ-ปัตตานี), เทียงลื้อ ซีกวย (จีนแต้จิ๋ว), ซือกวา (จีนกลาง)

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : จัดเป็นพรรณไม้เถาเลื้อยอายุได้เพียง 1 ปี ลำต้นมีลักษณะเป็นเถาสีเหลี่ยม หรือเป็นเถากลมและมีร่องเป็นเส้นตามยาว ตามลำต้นอ่อนและยอดอ่อนจะมีขนที่อ่อนนุ่ม เมื่อลำต้นแก่ขนเหล่านั้นก็จะค่อยๆ หลุดร่วงไป ทุกส่วนของลำต้นเมื่อนำมาขยี้ดมดูจะมีกลิ่นเหม็นเขียว
- ใบ** : ใบเป็นใบเดี่ยว ออกตรงข้ามกัน ลักษณะของใบค่อนข้างกลม ปลายใบแหลมสั้น โคนใบเว้าเข้าหากันคล้ายรูปหัวใจ แผ่นใบจะมีรอยเว้าเข้าและริมขอบใบจะเป็นรอยหยักหรือคลื่น หลังใบเป็นสีเขียวแก่ ส่วนท้องใบเป็นสีเขียวอ่อน ใบอ่อนจะมีขนมาก เมื่อใบแก่แล้วขนเหล่านั้นจะค่อยๆ หลุดร่วงไป เห็นเส้นใบชัดเห็นส่วนก้านใบนั้นก็มีลักษณะเป็นเหลี่ยมและมีขนอ่อนนุ่ม
- ดอก** : ในต้นเดียวกันหรือในช่อดอกเดียวกันจะทั้งดอกเพศผู้และดอกเพศเมีย โดยดอกเพศผู้จะออกดอก กลีบรองกลีบดอกที่โคนเชื่อมติดกันเป็นท่อสั้นๆ ส่วนกลีบดอกมี 5 กลีบ ลักษณะเป็นรูปไข่กลีบหรือเป็นรูปรี กลีบดอกเป็นสีเหลืองหรือสีเหลืองอ่อน ขอบกลีบดอกมีรอยย่นเป็นคลื่นๆ ดอกมีเกสรเพศผู้ประมาณ 3 อัน ส่วนดอกเพศเมียมักจะออกดอกเป็นช่อเดี่ยว และบางครั้งอาจออกติดกับดอกเพศผู้ในช่อดอกเดียวกัน กลีบดอกและกลีบรองดอกมีลักษณะเหมือนดอกเพศผู้ ส่วนอับเรณูมีอยู่ประมาณ 2 ห้อง และจะงอบริเวณโคนก้านของเกสรเพศผู้ นั้น จะมีลักษณะพองออกและจะมีขนอ่อนนุ่ม ส่วนเกสรเพศเมียนั้น จะฝ่อหายไป และหลังจากที่ผสมเกสรแล้ว ส่วนรังไข่มีลักษณะเป็นรูปทรงกลมและยาวอยู่ต่ำกว่าส่วนอื่น
- ผล** : ลักษณะของผลเป็นรูปทรงกระบอก ที่ปลายผลจะมีรอยของกลีบรองกลีบดอกเหลืออยู่ ผลอ่อนเป็นสีเขียวและมีลายเป็นสีเขียวแก่ ผิวผลด้านนอกมีนวลเป็นสีขาว ส่วนผลแก่จะเป็นสีเขียวออกเหลืองหรือเป็นสีเขียวเข้มออกเทา เนื้อด้านในมีเส้นใยที่เหนียวมาก มีลักษณะเป็นร่างแห เนื้อผลนิ่มเป็นสีขาว และมีเมล็ดลักษณะแบนรีหรือกลม โดยผลแก่ขึ้นจะมีเมล็ดข้างในเป็นสีดำ หรืออาจมีปีกออกทั้งสองข้างเมล็ด และผลบวบชนิดนี้จะมีรสขม ผลมีลักษณะกลมสั้น อันนั้นจะเรียกว่า “บวบขม”

ประโยชน์ของบวบหอม

1. ผลอ่อนและยอดอ่อนสามารถนำไปประกอบอาหารได้
2. น้ำมันจากเมล็ดบวบหอม สามารถนำมาใช้ทำอาหารได้

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 1

บอน

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Colocasia esculenta* (L.) Schott

ชื่อวงศ์ : ARACEAE

ชื่อสามัญ : Elephant ear, Cocoyam, Dasheen, Eddoe, Japanese taro, Taro

ชื่อท้องถิ่น : ตุน (เชียงใหม่), บอนหอม (ภาคเหนือ), บอนจืด (ภาคอีสาน), บอนเขียวบอนจินดำ (ภาคกลาง), บอนท่าบอนน้ำ (ภาคใต้)

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น : จัดเป็นไม้ล้มลุกมีอายุได้หลายปี มีเหง้าลักษณะเป็นรูปทรงกระบอกอยู่ใต้ดิน มักขึ้นเป็นกลุ่มๆ หลายต้นเรียงรายตามที่ลุ่มริมน้ำ มีความสูงของต้นประมาณ 0.7-1.2 เมตร

ใบ : ใบเป็นใบเดี่ยว ลักษณะของใบเป็นรูปหัวใจหรือรูปโล่ ปลายใบแหลม ด้านหน้าใบเป็นสีเขียว เรียบ ไม่เปียกน้ำ เพราะผิวใบเคลือบไปด้วยไข

ดอก : ออกดอกเป็นช่อเป็นแท่งเดี่ยวๆ ออกจากลำต้นใต้ดิน มีกาบสีเหลืองอ่อนหรือสีเหลืองนวล

ผล : ผลสดสีเขียว ภายในผลมีเมล็ดน้อย

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 1, 3

บัว

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Nelumbo nucifera*

ชื่อวงศ์ : NYMPHACACEAE

ชื่อสามัญ : Lotus, Sacred lotus, Egyptian

ชื่อท้องถิ่น : บุณทริก, ปุณทริก, ปทุม, ปัทมา, โกกระณต, สัตตบุษย์, บัวฉัตรขาว, สัตตบงกช, บัวฉัตรชมพู, ไข่ค, บัวอุบล

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : ไม้โผล่เหนือน้ำ อายุหลายปี ลำต้นมีทั้งที่เป็นเหง้าใต้ดิน และเป็นไหลเหนือนิน ใต้น้ำ
- ใบ** : ใบเดี่ยว เรียงสลับ ใบรูปไข่ค่อนข้างกลม ขนาด 15-40 เซนติเมตร ขอบใบเรียบและเป็นคลื่นเล็กน้อย แผ่นใบเรียบ สีเขียวและมีนวลเคลือบ ก้านใบกลมเรียวยาวแข็งแรงส่งใบให้เจริญที่ผิวน้ำหรือเหนือน้ำ มีหนามเป็นตุ่มเล็กๆ ภายในก้านใบมีน้ำยางใสเมื่อถูกอากาศเป็นสีคล้ำ
- ดอก** : สีชมพู ขาว มีกลิ่นหอม ออกเป็นดอกเดี่ยวขนาดใหญ่ ก้านดอกสีเขียว อวบน้ำกลีบดอกชูขึ้นเหนือน้ำ กลีบเลี้ยง 4-5 กลีบ มีทั้งกลีบดอกชั้นเดียวและกลีบดอกซ้อนกัน มีเกสรตัวผู้จำนวนมากติดอยู่รอบฐานรองดอกที่บานขยายใหญ่ หุ้มรังไข่ไว้ภายในเรียกว่า “ฝักบัว” ดอกบานเต็มที่กว้าง 20-25 เซนติเมตร บัวหลวงมีหลายพันธุ์มีชื่อเรียกต่างกันไปตามขนาดและลักษณะของดอก คือ
- ดอกเล็กสีขาว เรียก บัวปักกิ่งขาว บัวหลวงจีนขาว บัวเข็มขาว
 - ดอกเล็กสีชมพู เรียก บัวปักกิ่งชมพู บัวหลวงจีนชมพู บัวเข็มชมพู
 - ดอกสีขาว เรียก บุณทริก ปุณทริก
 - ดอกสีชมพู เรียก ปทุม ปัทมา โกกระณต
 - ดอกสั้นป้อมสีขาวกลีบซ้อน เรียก บัวสัตตบุษย์ บัวฉัตรขาว
 - ดอกสั้นป้อมสีชมพูกลีบซ้อน เรียก บัวสัตตบงกช บัวฉัตรสีชมพู
- ผล** : ผลแห้ง แบบผลกลุ่มประกอบด้วยผลย่อยรูปกลมรีจำนวนมากอยู่ภายในฝักบัวรูปกรวย ในผลย่อยมีเมล็ดขนาดประมาณ 1 เซนติเมตร เมล็ดล่อน
- การปลูก** : ปลูกประดับสระน้ำหรือปลูกในกระถางทรงสูง
- การขยายพันธุ์** : ไหล หรือโดยการแยกกอ
- แหล่งที่พบ** : พบทั่วไปทุกภาค
- ส่วนที่ใช้บริโภค** : เมล็ดบัว รากบัว ไหลบัว สายบัว ใบอ่อน
- การใช้ประโยชน์** : ไม้ประดับ ก้านใบและก้านดอก ทำกระดาษ และเส้นใยใช้ทำไส้ตะเกียง บูชาพระ เปลือกเมล็ดบัวแห้ง และฝักบัวทำปุ๋ย เครื่องสำอาง สมุนไพร บริโภค

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 2, 3

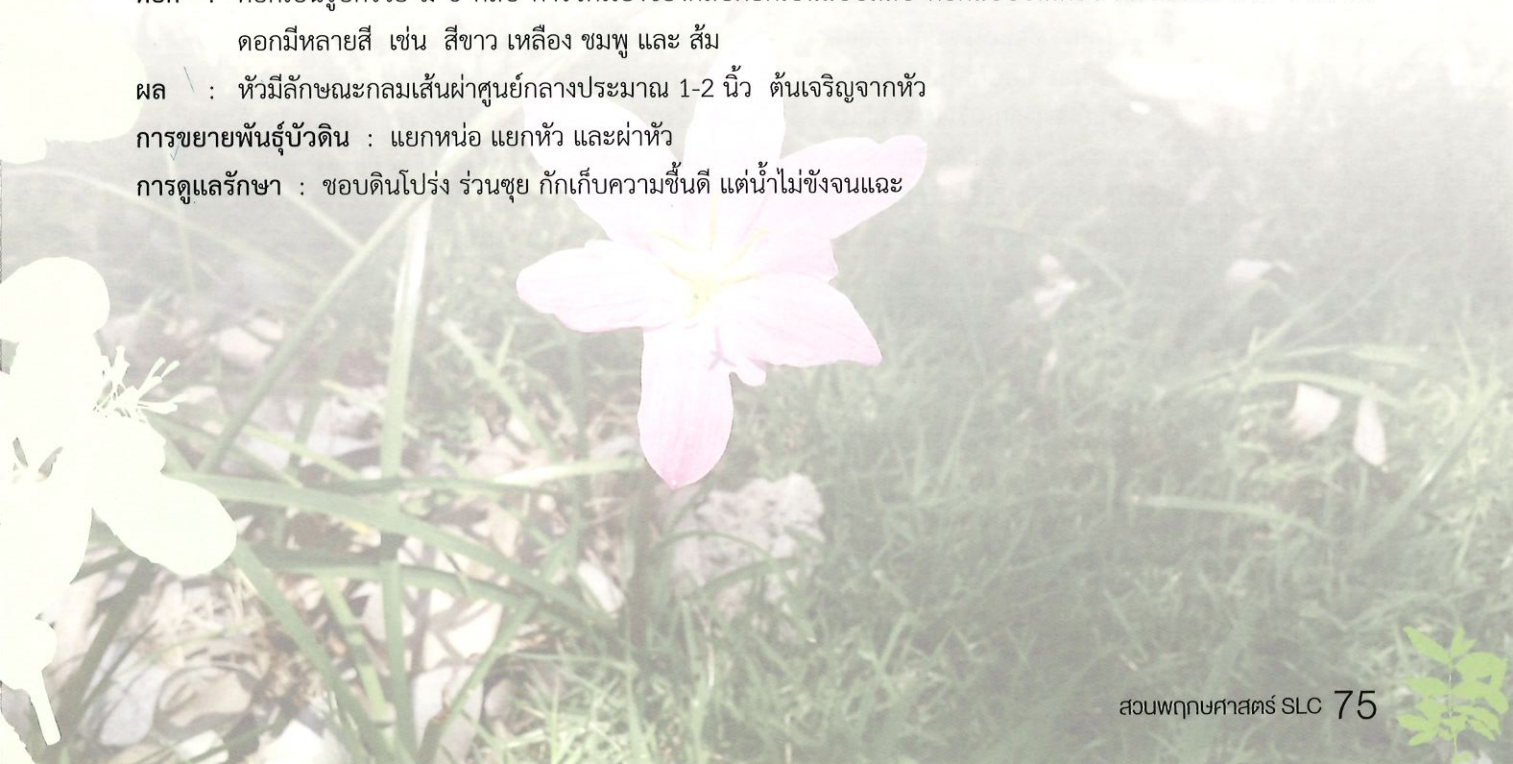

บัวดิน

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Zephyranthes spp.</i>
ชื่อวงศ์	: AMARYLLIDACEAE
ชื่อสามัญ	: Rain Lily
ชื่อท้องถิ่น	: บัวดิน, บัวสวรรค์, บัวฝรั่ง
ถิ่นกำเนิด	: อเมริกากลาง, อเมริกาใต้ หรือ เม็กซิโก

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : บัวดินเป็นไม้หัว (Bulb) เล็กๆ ขนาดเล็ก กิ่งยืนต้น ในวงศ์ว่านสีทศ (Amaryllidaceae) โดยจัดอยู่ในสกุล *Zephyranthes*
- ใบ** : ใบยาวเรียว บางชนิดใบแบน บางชนิดใบกลม ความยาวของใบ 6 - 12 นิ้ว ในประเทศหนาวพอเข้าฤดูหนาว บัวดินจะทิ้งใบหมด คงเหลือแต่หัวอยู่ในดินพอเข้าปลายฤดูใบไม้ผลิหรือฤดูร้อนจึงเริ่มงอกต้นใหม่
- ดอก** : ดอกเป็นรูปกรวย มี 6 กลีบ การจัดเรียงของกลีบดอกเป็นแบบสลับ ดอกแบบชั้นเดียว มีก้านดอก ยาว 4-12 นิ้ว ดอกมีหลายสี เช่น สีขาว เหลือง ชมพู และ ส้ม
- ผล** : หัวมีลักษณะกลมเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 1-2 นิ้ว ต้นเจริญจากหัว
- การขยายพันธุ์บัวดิน** : แยกหน่อ แยกหัว และผ่าหัว
- การดูแลรักษา** : ขอบดินโปร่ง ร่วนซุย กักเก็บความชื้นดี แต่น้ำไม่ขังจนแฉะ

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

บัวสวรรค์

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Gustavia gracillima</i> Miers
ชื่อวงศ์	: LECYTHIDACEAE
ชื่อสามัญ	: Gustavia, Gutzlafa
ชื่อท้องถิ่น	: บัวสวรรค์, บัวฝรั่ง
ถิ่นกำเนิด	: ตะวันออกกลาง แอฟริกาตะวันออก โคโลมเบีย

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น	: เปลือกต้นสีน้ำตาลเข้ม ลำต้นตรง รอบลำต้นกว้างประมาณ 30 เซนติเมตร หรือ 1 ฟุต แต่ลำต้นอาจจะใหญ่กว่านี้ได้ ขึ้นอยู่กับสภาพภูมิอากาศและท้องถิ่นที่ปลูก ตามลำต้นจะมีตุ่มปมขนาดต่างๆ ปรากฏอยู่ทั่วไปรอบลำต้น ผิวลำต้นหยาบขรุขระ
ใบ	: เป็นใบเดี่ยวรูปหอก เวียนเรียงสลับเป็นกระจุกที่ปลายกิ่ง ขอบใบเป็นคลื่น โคนสอบ ปลายแหลมยาวคล้ายหาง ผิวใบมันสีเขียว ไม่ผลัดใบ ขนาดใบกว้าง 5-8 เซนติเมตร ยาว 13-25 เซนติเมตร
ดอก	: กลีบดอกหนา ซ้อนเหลื่อมกัน ออกดอกเดี่ยวตามซอกใบใกล้ยอด สีชมพูอ่อนมีกลีบดอก 8-9 กลีบ ลักษณะค่อนข้างกลม ขอบกลีบเป็นคลื่นหยัก งอ ปลายกลีบจะมีสีเข้มกว่าโคนกลีบ เมื่อดอกบานเต็มที่จะมีเส้นผ่าศูนย์กลางดอก 7-10 เซนติเมตร มีเส้นเกสรจำนวนมากอยู่ตรงกลาง ดอกคล้ายดอกบัวหลวงแต่ใหญ่และสวยงามกว่า แต่ดอกมักจะออกช่ออยู่ในทรงพุ่ม ถ้าไม่สังเกตให้ดีก็จะไม่พบดอกที่กำลังบาน โดยส่วนใหญ่จะรู้ว่าต้นออกดอกก็เมื่อเห็นกลีบดอกที่ร่วงลงบนพื้นแล้ว เมื่อกลิบบอกและเกสรร่วงจะเหลือแต่ด้านในที่เป็นฝักสีเขียว น้ำหวานจากดอกมีความหวานมาก มีกลิ่นหอมช่วงกลางวัน ดอกบานและร่วงภายใน 1 - 2 วันเท่านั้น
ผล	: ผลบัวสวรรค์จะมีลักษณะคล้ายรูปประฆังคว่ำขนาด 3-4.5 เซนติเมตร มีเนื้อกลมคล้ายลูกข่าง ปลายผลตัดแบน ผลอ่อนสีเขียว เมื่อแก่สีน้ำตาลอมเขียว ผิวขรุขระไม่เรียบ ภายในผลมีเนื้อสีเหลืองและมีเมล็ด 3 เมล็ด
เมล็ด	: สีดำผิวเกลี้ยงเป็นมัน รูปไข่เบี้ยว ที่หัวผลมีเนื้อสีเหลืองติดอยู่ กว้าง 1.2-1.5 เซนติเมตร ยาว 1.7-2.0 เซนติเมตร
การขยายพันธุ์	: โดยการเพาะเมล็ด, ตอนกิ่งและปักชำ
ประโยชน์	: ใช้เป็นไม้ประดับ ใบเขียวตลอดปีช่วยให้บ้านดูร่มรื่นเย็นสบาย, ลำต้นที่ตรงใช้ได้ดีสำหรับการก่อสร้างเยื่อไม้ใช้ทำด้าย
สรรพคุณ	: ในสมัยโบราณ ชาวอินเดียนแดงใช้ใบต้มทำยาแก้พิษจากการถูกงูพิษยิงและแก้พิษไข้ แก้วหัวดี น้ำจากก้านดอกอ่อน นำไปหมักแล้วกลั่นรับประทาน บำรุงโลหิตและบำรุงธาตุ

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

ใบเงิน

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Graptophyllum pictum</i> (L.) Grif th
ชื่อวงศ์	: ACANTHACEAE
ชื่อสามัญ	: Caricature Plant
ชื่อท้องถิ่น	: ใบเงิน
ถิ่นกำเนิด	: อเมริกาเขตร้อน

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : ไม้พุ่มขนาดกลาง ลำต้นมีความสูงประมาณ 2-4 เมตร แตกกิ่งสาขาออกจากโคนต้น และเจริญพุ่งตรงไปข้างบน ลำต้นกลมเล็ก สีขาวปนเทา
- ใบ** : เป็นใบเดี่ยวออกเป็นคู่ๆ สลับกันตามลำต้น ใบเป็นรูปรี ปลายใบแหลม ขอบใบเรียบเป็นคลื่นเล็กน้อย ขนาดใบกว้างประมาณ 3-6 เซนติเมตร ยาวประมาณ 7-10 เซนติเมตร แผ่นใบสีเขียว กลางใบปนด้วยสีขาวหรือเหลืองจางๆ
- ดอก** : ออกเป็นช่อ ตามส่วนยอดของลำต้น ลักษณะดอกเป็นหลอด ยาวประมาณ 2-3 เซนติเมตร โคนหลอดจะมีกลีบดอก 3 กลีบ ดอกมีสีแดงเข้ม
- ผล** : ผลแห้งแตก รูปวงรี
- เมล็ด** : -
- การขยายพันธุ์** : โดยการใช้เมล็ดและปักชำ
- ประโยชน์** : คนไทยโบราณเชื่อว่าบ้านใดปลูกต้นใบเงินไว้ประจำบ้านจะทำให้มีเงินมีทองเพราะเป็นไม้มงคลนามนอกจากนี้คนไทยโบราณได้นำใบเงินใบทองมาประกอบพิธีสำคัญทางศาสนา เช่น การทำน้ำพุทธมนต์การขึ้นบ้านใหม่ ดังนั้นคนไทยโบราณจึงเชื่อว่า ต้นใบเงินเป็นไม้มงคลที่มีความศักดิ์สิทธิ์

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

ใบทอง

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Graptophyllum pictum</i> (L.) Griffith
ชื่อวงศ์	: ACANTHACEAE
ชื่อสามัญ	: Gold Leaves
ชื่อท้องถิ่น	: ใบทอง
ถิ่นกำเนิด	: อเมริกาเขตร้อน

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น	: ไม้พุ่ม ลำต้นตั้งตรง สูง 1-2 เมตร
ใบ	: ใบเดี่ยว เรียงตรงข้าม รูปวงรี ขอบเป็นคลื่น ใบสีเขียวมีสีเหลืองเข้มแทรกตามริมใบ
ดอก	: ดอกช่อเป็นกระจุกที่ปลายกิ่ง กลีบดอกเชื่อมติดกันเป็นหลอด ปากแยกเป็น 2 ปาก สีม่วงแดง
ผล	: ผลแห้ง แตก รูปวงรี
เมล็ด	: -
การขยายพันธุ์	: โดยการใช้เมล็ดและปักชำ
ประโยชน์	: คนไทยโบราณเชื่อว่าบ้านใดปลูกต้นใบทองไว้ประจำบ้านจะทำให้มีเงินมีทองเพราะเป็นไม้มงคลนามนอกจากนี้คนไทยโบราณได้นำใบเงินใบทองมาประกอบพิธีสำคัญทางศาสนา เช่น การทำน้ำพุทธมนต์การขึ้นบ้านใหม่ดังนั้นคนไทยโบราณจึงเชื่อว่า ต้นใบทองเป็นไม้ที่มีความศักดิ์สิทธิ์

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

ไบนาค

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Pseuderanthemum atropurpureum</i> .
ชื่อวงศ์	: ACANTHACEAE
ชื่อสามัญ	: P. kewense
ชื่อท้องถิ่น	: นาคนอก ทองสัมฤทธิ์
ถิ่นกำเนิด	: -

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น	: มีความสูงประมาณ 1-2 เมตร แตกกิ่งก้านสาขาออกจากโคนต้น และเจริญพุ่งตรงขึ้นไปข้างบน ลำต้นกลม เล็กสีขาวปนเทา
ใบ	: เป็นใบเดี่ยวออกเป็นคู่ ๆ ตรงกันข้ามลักษณะใบคล้ายรูปหอก ปลายใบแหลมโคนใบสอบ ขอบใบเรียบพื้นใบมีสีเขียวอมม่วง สีขาวม่วง สีชมพูเข้มปนคล้ำกันไม่เป็นระเบียบขนาดใบกว้าง ประมาณ 3-6 เซนติเมตร ยาวประมาณ 7-10 เซนติเมตร
ดอก	: ออกเป็นช่อสั้นออกตามส่วนยอดลักษณะเป็นหลอดยาวประมาณ 2-3 เซนติเมตร โคนหลอดจะมีกลีบดอก 3 กลีบ ปลายดอกบานมีสีม่วง
ผล	: -
เมล็ด	: -
การขยายพันธุ์	: ตอนกิ่ง ปักชำ
ประโยชน์	: ปลูประดับสวนกลางแจ้ง

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 2, 3

ปรง

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Cycas circinalis* L.

ชื่อวงศ์ : CYCADACEAE

ชื่อสามัญ : Cycas tree หรือ Cycas palm

ชื่อท้องถิ่น : กา, กาเดาะ, กูดหลว, แห่ดู่ทอดลิ, บอกะ, มะพร้าวเต่าคอย, มะพร้าวเต่าหลว, มะพร้าวสีดำ, มุ่งมาง

ถิ่นกำเนิด : กระจายพันธุ์กว้างขวางในเขตโลกเก่า ตั้งแต่ฝั่งตะวันออกของทวีปแอฟริกาจนถึงเอเชียออสเตรเลียและตามหมู่เกาะในมหาสมุทรแปซิฟิก

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น : เปลือกสีน้ำตาล มีรอยแผลใบที่ลำต้น มีเหง้าใต้ดิน
- ใบ : ประกอบแบบขนนก เรียงเวียนสลับหนาแน่นช่วงยอดหรือปลายกิ่งใบย่อยด้านล่างมักลดรูปเป็นหนามแหลม ใบย่อยรูปแถบ หนา จำนวนมากเรียงสลับหรือเกือบตรงข้าม เส้นกลางใบนูนเด่นชัด ไม่มีเส้นแขนงใบย่อยมีเกล็ดหุ้มยอด (cataphyll)
- ดอก/สปอร์ : แยกเพศต่างต้น ใบสร้างอับไมโครสปอร์ (microsporophyll) จำนวนมาก รูปรีปลายมักแหลมคล้ายหนาม เรียงเวียนเป็นรูปโคน ตั้งขึ้นที่ยอดลำต้น เรียกว่า male cone หรือ pollen cone ใบสร้างอับเมกาสปอร์ (megasporophyll) ของเพศเมีย เรียงเป็นกลุ่มคล้ายใบกระจุกแบบกุหลาบซ้อน (rosette) ไม่เป็นรูปโคน แต่ละสปอร์โรฟิลมีก้าน ปลายก้านเป็นแฉกแบบขนนกรองรับออวุลออวุลมี 1-5 เม็ด
- เมล็ด : ทรงกลมหรือรี ขนาดค่อนข้างใหญ่ มีเนื้อสดหุ้มด้านนอก ด้านในแข็งเป็นเนื้อไม้ลักษณะคล้ายผลแบบเมล็ดเดี่ยวแข็ง (drupe) ใบเลี้ยง 2 ใบ ติดกันที่โคน
- การขยายพันธุ์ : การแยกหน่อและการเพาะเมล็ด
- ประโยชน์ : ปลุกเป็นไม้ประดับ ต้นเป็นยาขับเสมหะ และให้แป้งสาकुมีรากสะสมอาหารอ้วน และมีแป้งใช้รับประทานได้แต่ไม่ใช่ต้นสาकु

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 2, 3

ประดู่

ต้นไม้ประจำจังหวัดชลบุรี/ภูเก็ต

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Pterocarpus indicus*

ชื่อวงศ์ : LEGUMINOSAE-PAPILIONOIDEAE

ชื่อสามัญ : Burmese Rosewood, Andaman Redwood, Amboyna Wood

ชื่อท้องถิ่น : ตู๋บ้าน (ภาคเหนือ), ประดู่บ้าน ประดู่ลาย อังสนา (ภาคกลาง), สะโน (มาเลย์-นราธิวาส)

ถิ่นกำเนิด : ประเทศอินเดีย

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : ไม้ยืนต้นขนาดกลางถึงขนาดใหญ่มีความสูงประมาณ 10-25 เมตร ผิวเปลือกลำต้นมีสีน้ำตาลหรือเทา ลำต้นเป็นพูไม่กลมแตกกิ่งก้านสาขากว้าง มีเรือนยอดทึบแตกเป็นสะเก็ดร่องตื้นๆ
- ใบ** : ใบเป็นช่อแตกออกจากปลายกิ่งมีใบย่อยประกอบอยู่ประมาณ 6-12 ใบ ลักษณะของใบเป็นรูปมนรีปลายใบแหลมโคนใบมน ขอบใบเรียบเป็นมันสีเขียว ใบมีขนาดยาวประมาณ 2-3 นิ้ว กว้างประมาณ 1-2 นิ้ว
- ดอก** : ดอกเป็นช่อออกตามปลายกิ่ง ดอกมีขนาดเล็กสีเหลือง
- ผล** : ผลมีขนาดเล็กๆ ปกคลุม ขนาดผลโตประมาณ 4-6 เซนติเมตร
- เมล็ด** : มี 1 เมล็ด
- การขยายพันธุ์** : เพาะเมล็ด
- ประโยชน์** : ไม้ใช้ทำสิ่งปลูกสร้าง เครื่องมือเครื่องใช้ เปลือกให้น้ำฝาดสำหรับพอกหนัง ให้สีน้ำตาลสำหรับย้อมผ้า แก่นให้สีแดงคล้ำสำหรับย้อมผ้า

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 2, 3

ประทัดจีน

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Russelia equisetiformis* Schltdl. & Cham.

ชื่อวงศ์ : SCROPHULACEAE

ชื่อสามัญ : Fountain plant, Coral fountain, Coral plant, Coralblow, Firecracker plant

ชื่อท้องถิ่น : ประทัดฝรั่ง

ถิ่นกำเนิด : ประเทศเม็กซิโก และกัวเตมาลา

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น : ไม้พุ่มขนาดเล็ก ลำต้นมีข้อปล้อง แตกกอ แตกกิ่งก้านเป็นพุ่มแน่น
- ใบ : ใบเดี่ยว เรียงเป็นวงรอบ ใบรูปเข็มเป็นเส้นเล็กๆ เรียว ยาว 1.5-2 เซนติเมตร ปลายใบแหลมเป็นติ่ง โคนใบแหลม แผ่นใบสีเขียวสด ก้านใบสั้น ร่วงง่าย
- ดอก : สีแดงสด หรือสีส้ม เป็นมัน ออกเป็นช่อแบบช่อกระจุกที่ปลายกิ่ง ช่อดอกยาวประมาณ 3 เซนติเมตร ช่อละ 2-4 ดอก โคนกลีบดอกเชื่อมติดกันเป็นหลอดแคบ ปลายแยกเป็น 5 แฉกเล็กๆ
- ผล : ผลเป็นแบบแคปซูล มีลักษณะกลม ผิวด้านในมีขน
- เมล็ด : มีหลายเมล็ด
- การขยายพันธุ์ : การแยกหน่อ
- ประโยชน์ : เนื้อไม้ นำมาดองกับเหล้า ใช้กินเป็นยาเพื่อช่วยทำให้เจริญอาหาร ราก มีรสขม ใช้เป็นยาแก้ไข้ ไข้จับสั่น ช่วยขับน้ำลาย และช่วยในการย่อยอาหาร

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 2, 3

ปักชาสวรรค์ Bird of paradise

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Strelitzia reginae</i>
ชื่อวงศ์	: STRELIZACEAE
ชื่อสามัญ	: Bird of paradise, Strelitzia reginae Bank
ชื่อท้องถิ่น	: เบิร์ดออฟพาราไดซ์, ปักชาสวรรค์
ถิ่นกำเนิด	: ประเทศแอฟริกาใต้

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : เป็นไม้พุ่มน้ำ ยืนต้น มีลำต้นใต้ดิน เรียกว่า เหง้า คล้าย กล้วย ข่า และขิง โดยหน่อใหม่จะแตกจากตาส่วนบนของเหง้าเดิม (1-2 หน่อ) ขนานกับผิวดิน มีลักษณะคล้ายการแตกของกิ่งไม้ ลักษณะของกอแบ่งเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ ลักษณะแรก กอจะกระชับและขยายวงช้า เนื่องจากหน่อใหม่เกิดขึ้นชิดโคนต้นเก่า ลักษณะที่สอง กอจะโปร่งและขยายเป็นวงกว้าง เนื่องจากหน่อใหม่เกิดห่างจากต้นเดิม ส่วนของลำต้นเหนือดิน เรียกว่า “ต้นเทียม” ประกอบด้วยส่วนของลำต้น และใบเมื่อเจริญเต็มที่มักมีช่อดอกแทงออกที่ส่วนกลางของต้นเทียม ลำต้นประกอบด้วยกาบใบ วางซ้อนสลับไปมาต้นเทียมนี้อาจมีความสูงได้หลายเมตรแล้วแต่ชนิด
- ใบ** : เป็นใบเดี่ยวรูปหอกแกมขอบขนาน คล้ายใบกล้วย ปลายใบแหลม โคนมนถึงสอบ ขอบเรียบกว้าง 10 - 15 เซนติเมตร ยาว 30 - 60 เซนติเมตร ก้านใบยาว 30 - 60 เซนติเมตร บริเวณช่วงต่อกับแผ่นใบกลมมน โคนก้านใบแผ่แบนเป็นกาบโอบรอบต้น
- ดอก** : ต้นจะเริ่มให้ดอกเมื่ออายุ 3 - 6 ปี ดอกมีรูปทรงคล้ายนกที่กำลังกางปีก อาจจะออกเป็นดอกเดี่ยว หรือเป็นช่อประมาณ 3 - 7 ดอก ออกจากโคนกาบใบ ก้านช่อดอกกลม มีกาบรองดอกรูปเรือรองรับดอกย่อย แต่ละดอกประกอบด้วยกลีบเลี้ยงรูปหอกแคบยาว 3 กลีบ และกลีบดอกรูปหัวลูกศร 2 กลีบ ส่วนปลายกลีบห่อติดกัน มีเกสรเพศผู้และเพศเมียอยู่ภายใน ตอนปลายสุดของหัวลูกศรมียอดเกสรเพศเมียสีน้ำตาลยื่นออกมา เมื่อดอกบานเต็มที่มีความยาว 8 - 12 เซนติเมตร ทอยบานจากโคนช่อไปปลายช่อ
- ผล** : มีรูปรี จะแห้งและแตก
- เมล็ด** : มีเมล็ด 3 เมล็ด รูปกลมมีเปลือกหนาสีดำ
- การขยายพันธุ์** : โดยการเพาะเมล็ด, แยกหน่อหรือกอ

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

ปาล์มขวด

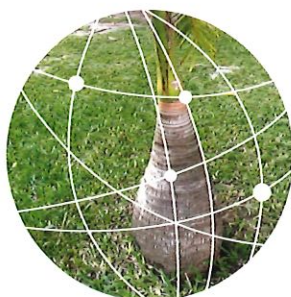
ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Roystonea regia</i> (HBK.) Cook.
ชื่อวงศ์	: PALMAE
ชื่อสามัญ	: Royal plam, Cuban Royal plam
ถิ่นกำเนิด	: คิวบา (ต้นไม้ประจำชาติของประเทศคิวบา)

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น	: ลำต้นคอดใกล้โคนและป่องกลาง ลำต้นขนาด 50 เซนติเมตร เมื่อโตเต็มที่สีเทา เห็นข้อปล้องชัดเจน คอสีเขียวเข้มและยาวถึง 1 เมตร
ใบ	: ใบประกอบแบบขนนก เรียงสลับ ใบย่อยรูปขอบขนาน กว้าง 2-5 เซนติเมตร ยาวประมาณ 90 เซนติเมตร ปลายใบเรียวแหลมโคนใบรูปปลีมน แผ่นใบหนา แตกออก 2 ทิศทางห้อยโค้งลงจึงเห็นเป็นพวงใหญ่ โคนกาบใบสีเขียวห่อลำต้นไว้ ก้านใบย่อยเป็นสันคม
ดอก	: สีขาวครีมเป็นมัน ออกเป็นช่อแบบช่อแยกแขนงใต้โคนกาบใบ ดอกแยกเพศอยู่ร่วมต้น ช่อดอกยาวประมาณ 1 เมตร
ผล	: ผลสดแบบมีเนื้อเมล็ดเดี่ยว ติดผลจำนวนมาก ทรงกระบอกค่อนข้างป้อม ปลายแคบแหลม ขนาด 0.8-1.3 เซนติเมตร ผลแก่สีน้ำตาลอมม่วง
เมล็ด	: มี 1 เมล็ด
การขยายพันธุ์	: โดยการเพาะเมล็ด เพราะว่าปาล์มขวดไม่มีหน่อ
ประโยชน์	: ปลูกเป็นไม้ประดับตามขอบถนน หรือปลูกในสนามก็ได้
โรคและแมลง	: ไม่ค่อยพบโรคและแมลงที่เป็นปัญหา

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 2, 3

ปาล์มแชมเปญ

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Hyophorbe lagenicaulis* (L.H. Bail) H.E. Moore

ชื่อวงศ์ : PALMAE

ชื่อสามัญ : Bottle Palm

ชื่อท้องถิ่น : -

ถิ่นกำเนิด : หมู่เกาะมัลดีฟส์

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น : ปาล์มลำต้นเดี่ยว เมื่ออายุน้อยลำต้นมีลักษณะโป่งออกคล้ายโอ่ง หรือขวดเดี่ยวๆ ส่วนต้นโตเต็มที่ ลักษณะป่องที่โคนต้นจะหายไป สูงเต็มที่ประมาณ 6-8 ฟุต เจริญเติบโตช้ามาก

ใบ : ลักษณะใบเป็นแบบขนนก ใบย่อยเป็นรูปตัววีคว่ำ ขอบใบมีสีน้ำตาลเล็กน้อย ลำต้นโตประมาณ 30-40 เซนติเมตร รอยกาบที่ลำต้นสั้น ในรอบปีใบใหม่ที้ออกมาแทนใบเก่าที่หลุดร่วงประมาณ 4-6 ใบเท่านั้น ใบขนนก ทางใบหนึ่งประกอบด้วยใบย่อยอยู่ประมาณ 40 ใบ และใบย่อยยาว 10-15 นิ้ว ทางใบยาว 4 ฟุต ตรงโคนก้านทางใบจะเป็นกาบห่อหุ้มเอาไว้ มีเนื้อใบอ่อนและสีเขียวเข้ม ส่วนด้านใต้ใบสีเขียวอ่อน

ดอก : ช่อดอกออกตามข้อของลำต้น

ผล : ลักษณะผล ออกเป็นทะลาย ทะลายยาวประมาณ 30 เซนติเมตร ขนาดผลรูปลูกรี บี้ โตประมาณ 1 - 1.5 เซนติเมตร สีของผลเมื่ออ่อนสีเขียวอ่อน เมื่อแก่สีจะเขียวเข้ม เมื่อสุกผิวจะนิ่ม กลิ่นหอมเหมือนกล้วยหอม เปลือกข้างในเป็นสีดำและแข็งคล้ายกะลามะพร้าว เมล็ดที่นำไปขยายพันธุ์จะงอกช้ามาก 3-8 เดือน ผลเป็นลูกกลมๆ เล็ก มีสีเขียวอ่อน แต่พอแก่จะกลายเป็นสีแดงสด ผลๆ หนึ่งจะมีเมล็ดอยู่ภายในเมล็ดหนึ่ง

ลักษณะนิสัย : เป็นพรรณไม้กลางแจ้งที่ชอบแสงแดดจัด และจะเจริญเติบโตได้ในดินทุกชนิด ต้องการน้ำปานกลาง และทนต่อทุกสภาพสิ่งแวดล้อม

การขยายพันธุ์ : ด้วยการแยกหน่อ หรือเพาะเมล็ด

ประโยชน์ : ใช้เป็นไม้ประดับตามสนามต่างๆ นิยมปลูกประดับตามสถานที่ราชการ ริมถนนตามบ้าน ปลูกตามพื้นที่ทั่วไป

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

ปาล์มน้ำมัน (Oil palm)

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Elaeis guineensis</i> Jacq.
ชื่อวงศ์	: PALMAE
ชื่อสามัญ	: Oil palm, African oil palm, Macaw fat
ชื่อท้องถิ่น	: มะพร้าวลิง มะพร้าวหัวลิง หมากมัน
ถิ่นกำเนิด	: แถบแอฟริกาตะวันตก

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น	: ปาล์มต้นเดี่ยว ลำต้นขนาด 30-50 เซนติเมตร
ใบ	: ใบประกอบแบบขนนก เรียงสลับ ทางใบยาว 4-5 เมตร จำนวนมากเป็นพุ่มแน่น ใบย่อยรูปขอบขนาน กว้าง 2-5 เซนติเมตร ยาว 75-90 เซนติเมตร ปลายใบเรียวแหลม โคนใบรูปปลีมน แผ่นใบสีเขียวเป็นมัน กาบใบติดแน่นขณะที่ต้นยังสูงไม่เกิน 6 เมตร
ดอก	: สีขาว ออกเป็นช่อแบบช่อแยกแขนงระหว่างกาบใบ ดอกแยกเพศอยู่ร่วมต้น ช่อดอกสั้นและแน่น ยาวประมาณ 30 เซนติเมตร
ผล	: ผลสดแบบมีเนื้อเมล็ดเดียว ทรงกลมรี ขนาด 3-4 เซนติเมตร ผลแก่สีม่วงแดง หรือส้มแดง
เมล็ด	: -
การขยายพันธุ์	: เพาะเมล็ด
ประโยชน์	: สามารถนำมาแปรรูปทำเป็นทั้งในรูปแบบของน้ำมันพืชที่ใช้ในการประกอบอาหาร และใช้เป็นวัตถุดิบในอุตสาหกรรมอาหารต่างๆ เช่น ขนมขบเคี้ยว บะหมี่กึ่งสำเร็จรูป นมข้นหวาน ครีมและเนยเทียม เป็นวัตถุดิบในการผลิตพลังงานทดแทน ไบโอดีเซลรวมถึงเป็นส่วนผสมในเพื่อช่วยลดการใช้ไขมันดีเซล เพิ่มความมั่นคงทางด้านพลังงานให้กับประเทศ อีกทั้งยังจะช่วยลดปัญหาผลกระทบทางด้านสิ่งแวดล้อมอีกด้วย

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 1, 3

ปาล์มสิบสองปันนา

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Phoenix roebelenii* O'Brien

ชื่อวงศ์ : PALMAE

ชื่อสามัญ : Dwarf date palm

ชื่อท้องถิ่น : ปาล์มสิบสองปันนา (กรุงเทพมหานคร),
เป้งคอย (ภาคเหนือ)

ถิ่นกำเนิด : ภาคเหนือของไทย และประเทศในแถบอินโดจีน

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น : มีลำต้นที่เล็ก และเติบโตช้า มีความสูงโดยเฉลี่ยประมาณ 2 เมตร
- ใบ : มีใบย่อยประมาณ 100 ใบ ก้านใบจัดเรียงในระนาบเดียว
- ดอก : มีขนาดเล็ก เป็นสีเหลืองอ่อน มีช่อดอกยาว 45 เซนติเมตร
- ผล : เป็นผลแบบเมล็ดเดี่ยว คล้ายอินทผลัมขนาดเล็ก เนื้อในบาง
- เมล็ด : มี 1 เมล็ด
- การขยายพันธุ์ : เพาะเมล็ด
- ประโยชน์ : นิยมปลูกเป็นไม้ประดับ เพราะมีขนาดเล็กเติบโตช้า รูปใบสวยงาม เหมาะสำหรับสภาพภูมิอากาศร้อนชื้นในประเทศไทย แต่ก็สามารถเติบโตได้ในหลายภูมิภาคของโลก

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 2

ปาล์มหางกระรอก

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Wodyetia bifurcate* A.K. Irvine

ชื่อวงศ์ : PALMAE

ชื่อสามัญ : Foxtail palm

ชื่อท้องถิ่น : หางหมาป่า หางหมาจิ้งจอก หางกระรอก

ถิ่นกำเนิด : วานูอาตู, เปร์โตริโก, ไทย

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ลำต้น : ปาล์มต้นเดี่ยว ลำต้นป่องกลางเล็กน้อยขนาด 20-25 เซนติเมตร คอสีเขียว
- ใบ : ใบประกอบแบบขนนก เรียงสลับ ทางใบยาว 2-2.50 เมตร ใบย่อยรูปขอบขนาน ออกเป็นกระจุกแผ่ออกทุกทิศทางเป็นพวงคล้ายหางหมาป่า กว้าง 2-5 เซนติเมตร ยาว 45-75 เซนติเมตร ปลายใบเรียวแหลม โคนใบรูปปลีมน แผ่นใบสีเขียว
- ดอก : สีขาว ออกเป็นช่อแบบช่อแยกแขนงใต้โคนกาบใบ ช่อดอกยาวประมาณ 50 เซนติเมตร
- ผล : ผลสดแบบมีเนื้อเมล็ดเดียว ติดผลจำนวนมาก ทรงกลมรี ขนาด 5-6 เซนติเมตร ผลสุกสีส้มแดง
- การขยายพันธุ์ : การขยายพันธุ์ปาล์มต่างๆ ไป มีการขยายพันธุ์ได้ 2 วิธี คือ ใช้เมล็ดเพาะ และแยกหน่อจากต้นเดิม ทั้งนี้เพราะปาล์มเป็นพืชใบเลี้ยงเดี่ยวที่ยืนต้น
- ประโยชน์ : สามารถปลูกเป็นไม้ประดับตามอาคาร สถานที่ต่างๆ เพื่อเพิ่มความสวยงามหรือปลูกไว้เพื่อความร่มเงา

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

ปีบ/กาสะลอง

ต้นไม้ประจำจังหวัดพิษณุโลก/เชียงราย

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Millingtonia hortensis* L.f.

ชื่อวงศ์ : BIGNONIACEAE

ชื่อสามัญ : Indian cork tree

ชื่อท้องถิ่น : กาสะลอง กาดสะลอง เต็กตองไฟ

ถิ่นกำเนิด : ภูมิภาคเอเชีย

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น : เป็นไม้ยืนต้นผลัดใบ ขนาดกลางสูงประมาณ 5-25 เมตร ลำต้นค่อนข้างเปลาตรง เรือนยอดเป็นพุ่มทรงกลมยาวแน่นทึบด้วยใบสีเขียวเข้ม
- ใบ : เป็นช่อแต่ละช่อประกอบด้วยใบเล็กๆ รูปไข่ หรือรูปไข่แกมรูปหอกหลายใบ ขนาดกว้าง 2-3 เซนติเมตร
- ดอก : ออกเป็นช่อโตๆ ตามปลายกิ่ง แตกกิ่งก้านแผ่กว้าง ดอกสีขาวกลีบหอมอ่อนๆ ดอกมีขนาดประมาณ 15x25 เซนติเมตร
- ผล : เป็นฝักแบน ตรง หัวแหลมท้ายแหลม มีขนาดกว้างประมาณ 1.5-2.3 ยาว 25-30 เซนติเมตร
- เมล็ด : มีหลายเมล็ด
- การขยายพันธุ์ : เพาะเมล็ด
- ประโยชน์ : ปีบเป็นไม้โตเร็วเนกประสงค์พื้นเมืองที่มีค่าทางเศรษฐกิจชนิดหนึ่งมีลักษณะเป็นไม้เบิกนำที่นิยมปลูกเป็นไม้ประดับ เพราะมีรูปทรงสวยและดอกก็มักกลิ่นหอม อีกทั้งยังใช้ประโยชน์จากส่วนต่างๆ เช่น ไม้ทำเครื่องเรือน เป็นต้น

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 2

แปรงล้างขวด

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Callistemon viminalis</i>
ชื่อวงศ์	: MYRTACEAE
ชื่อสามัญ	: Weeping Bottle Brush, Weeping Bottlebrush
ชื่อท้องถิ่น	: หลิวดอก
ถิ่นกำเนิด	: ทวีปออสเตรเลียตะวันตก

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น	: ลำต้นเหนือดิน ตั้งตรงเองได้
ใบ	: ใบเดี่ยว สีเขียว ขนาดแผ่นใบ กว้าง 1-2 เซนติเมตร ยาว 4-5 เซนติเมตร
ดอก	: ดอกช่อ ช่อเชิงลด
ผล	: ผลแห้ง คล้ายรูปถ้วย
เมล็ด	: จำนวนมาก
การขยายพันธุ์	: ขยายพันธุ์โดยวิธีการตอนกิ่งหรือเพาะเมล็ด
ประโยชน์	: ปลูกเป็นไม้ประดับตามริมสระน้ำ ริมกำแพง และตามริมถนน ต้น ดอก และใบ สวยงามน่าชม สามารถนำมาปลูกเป็นไม้ประดับให้ร่มเงา

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 2

ไผ่ฟิลิปปินส์

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Dracaena surculosa</i> Lindl.
ชื่อวงศ์	: AGAVACEAE
ชื่อสามัญ	: Gold-dust dracaena, Spotted dracaena
ชื่อท้องถิ่น	: อรชร
ถิ่นกำเนิด	: ประเทศดองโก, ทวีปแอฟริกา

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น	: เป็นพันธุ์ไม้พุ่มขนาดเล็ก เจริญเติบโตกันเป็นกอ แตกกิ่งก้านสาขาตรงส่วนโคนของต้น ลักษณะของต้นจะกลมและตรง จะแตกใบตรงส่วนยอดของลำต้น ครึ่งละ 2-3 ใบ
ใบ	: ใบเดี่ยว เรียงตรงข้าม ใบแตกตรงส่วนยอดของลำต้น ครึ่งละ 2-3 ใบ ใบรูปรีถึงรูปไข่ กว้าง 2-6 เซนติเมตร ยาว 6-20 เซนติเมตร ปลายใบแหลม โคนใบแหลมถึงสอบ แผ่นใบสีเขียวเข้มเป็นมัน มีจุดสีขาวปนเขียวอ่อนกระจายทั่วไป ก้านใบสั้น
ดอก	: สีขาวนวล มีกลิ่นหอม ออกเป็นช่อแบบช่อกระจะที่ปลายกิ่งช่อดอกยาว 18 เซนติเมตร โคนกลีบดอกเชื่อมติดกันเป็นหลอด
ผล	: ผลสด ทรงกลม ขนาดประมาณ 2 เซนติเมตร สีส้ม เมล็ดสีขาวถึงน้ำตาลอ่อน
การใช้ประโยชน์	: ปลูกเป็นไม้ประดับสวนหย่อม ปลูกริมน้ำตก หรือลำธาร

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 2

ไผ่น้ำเต้า

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Bambusa ventricosa</i> McClure
ชื่อวงศ์	: GRAMINEAE
ชื่อสามัญ	: Buddha's belly bamboo, Phai namtao
ถิ่นกำเนิด	: ประเทศจีน

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ไผ่น้ำเต้านี้ในบ้านเรานิยมปลูกเป็นไม้ประดับทั้งในกระถาง และปลูกลงดิน

- ต้น : มีข้อปล้องที่ถี่และป่องกลม โดยส่วนโคนของข้อปล้องจะมีขนาดใหญ่กว่าส่วนปลาย ลำต้นอยู่เหนือดิน ตั้งตรง ผิวเรียบ เห็นข้อปล้องชัดเจน ต้นอ่อนสีเขียวอ่อน ต้นแก่สีเขียวอมเหลือง
- ใบ : เป็นใบประกอบแบบขนนก ใบด้านบนมีลักษณะมันเรียบ ส่วนด้านท้องใบมีลักษณะหยาบ ขอบใบมีความคม ใบแก่สีเขียวเข้มเรียวแหลม
- การขยายพันธุ์ : แยกกอ
- โรคและแมลง : ไม่ค่อยพบโรคและแมลงรบกวน
- ส่วนที่ใช้บริโภค : หน่อสามารถนำมาทำอาหารรับประทานได้
- การใช้ประโยชน์ : ไม้ประดับ, ทำเป็นของชำร่วยได้ เช่น ทำแจกัน, สมุนไพร, อาหาร

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

ไผ่รวกเล็ก

- ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Thyrsostachys siamensis* Gamble.
 ชื่อวงศ์ : GRAMINEAE
 ชื่อสามัญ : Bamboo
 ชื่อท้องถิ่น : ไผ่รวก (ภาคกลาง) ไผ่ฮวก (ภาคเหนือ)
 ถิ่นกำเนิด : มีถิ่นกำเนิดตามธรรมชาติเกือบทุกส่วนของโลก

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : มีลำต้นใต้ดินเรียกว่าเหง้า (rhizome) ส่วนโคนของลำต้นเหนือดินจะใหญ่และค่อยๆ เรียวไปยังส่วนปลาย ลำต้น หน่อใหม่จะเจริญออกมาจากตาข้างหรือตายอดของเหง้าที่อยู่ใต้ดิน ไผ่แต่ละลำประกอบด้วยส่วนของปล้องลำต้นที่มีลักษณะเป็นท่อนกลวง และส่วนข้อที่มีลักษณะเป็นแผ่นแบนแข็ง เส้นผ่านศูนย์กลางของลำต้นขึ้นอยู่กับชนิดของไผ่ ซึ่งมีเส้นผ่านศูนย์กลางตั้งแต่ 0.5-20 เซนติเมตร นอกจากนี้ยังพบว่าขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางของลำต้น ขึ้นกับขนาดของหน่ออ่อนที่เจริญออกมาจากเหง้าใต้ดินอีกด้วย ปล้องที่อยู่บริเวณส่วนกลางของลำต้นมักมีความยาวมากกว่า ปล้องที่อยู่ตรงส่วนโคนหรือส่วนปลายของลำต้น และมีริ้วรอยของกาบใบที่หลุดร่วงไปจากบริเวณข้อของลำต้นด้วย ข้อของลำต้นไผ่บางชนิดอาจมีลักษณะโป่งพองและอาจพบรากพิเศษเจริญออกมาจากข้อของลำต้นที่อยู่ใกล้กับส่วนโคนของลำต้น
- ใบ** : เป็นรูปแถบแกมรูปใบหอกมีขนาด กว้าง 1.5-4.5 เซนติเมตร ยาว 15-30 เซนติเมตร กาบหุ้มลำมีสีน้ำตาลอมม่วงหรือสีน้ำตาลจนถึงสีเขียวอ่อน กาบของหน่ออ่อนหรือกาบล่างๆ ของลำปกคลุมด้วยขนสีน้ำตาลเข้ม ส่วนกาบของหน่อป็นหรือปล้องบนๆ ของลำมักมีขนสีน้ำตาลอ่อนจนถึงสีเทา ใบยอดกาบรูปใบหอก สีน้ำตาลอมม่วงจนถึงสีเขียวอมม่วง กางออกถึงพับลง หูกาบเป็นพู่เด่น ขอบและด้านในมีขนแข็งและยาวปกคลุม ล้นกาบเป็นแถบสูงประมาณ 1 เซนติเมตร ขอบจักไม่สม่ำเสมอและมีขน
- ดอก** : ดอกย่อยเทียมยาว 5-9 มิลลิเมตร กลม 1-2 อัน ดอกย่อยสมบูรณ์ 4-5 ดอก ปลายช่อดอกย่อยมีดอกที่พัฒนาไม่เต็มที่ 1 ดอก เกสรตัวผู้ 6 อัน ก้านเกสรเพศผู้แยกอิสระ ยอดเกสรเพศเมีย 1 อัน
- ผล** : -
- เมล็ด** : -
- การขยายพันธุ์** : แแตกหน่อ ปักชำ

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 2

พญาสัตบรรณ (ตีนเป็ด)

ต้นไม้ประจำจังหวัดสมุทรสาคร

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Alstonia scholaris* (L.) R. Br.

ชื่อวงศ์ : APOCYNACEAE

ชื่อสามัญ : White Cheesewood

ชื่อท้องถิ่น : ตีนเป็ด หัสบัน สัตบรรณ จะบัน บะชา

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น : ไม้ขนาดกลางถึงขนาดใหญ่ สูง 15 - 35 เมตร โคนต้นมักเป็นพูพอน เปลือก สีเทาอ่อนหรือเทาอมเหลือง ค่อนข้างหนา
- ใบ : ใบเดี่ยวเรียงกันเป็นวง 4 - 7 ใบ แผ่นใบรูปมนแกมรูปไข่กลับ ปลายแหลมเป็นติ่งเล็กน้อยโคนสอบเข้าหากันเป็นรูปลิ้ม ขอบใบเรียบ
- ดอก : ดอกเล็ก สีเขียวอมเหลือง หรืออมขาว ออกเป็นกลุ่มในซอกซึ่งแยกกิ่งก้าน ออกจากจุดเดียวกันตามปลายกิ่ง
- ผล : เป็นฝักเรียว ยาว 10 - 20 เซนติเมตร เมล็ดแบบทรงบรรทัดแคบๆ ยาว ประมาณ 7 มิลลิเมตร มีขนยาวอ่อนนุ่มปกคลุมติดอยู่เป็นกระจุกที่ปลายทั้งสองข้าง
- ออกดอก : ตุลาคม - ธันวาคม เริ่มติดฝักประมาณเดือนมกราคม เมล็ดแก่ประมาณเดือนมีนาคม
- ขยายพันธุ์ : โดยเมล็ด
- นิเวศวิทยา : ขึ้นกระจายอยู่ห่างๆ ในป่าดงดิบชื้นทางภาคใต้ และภาคตะวันออกเฉียงใต้ และริมลำห้วยในป่าเบญจพรรณทางภาคเหนือ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
- ประโยชน์ : เนื้อไม้สีขาวอมเหลืองอ่อน เนื้อไม้หยาบ อ่อนแต่เหนียว ตบแต่งง่าย ใช้ทำหีบใส่ของ ลูกท่อนอวน รองเท้าไม้ของเล่นสำหรับเด็ก ไม้จิ้มฟัน เปลือกใช้รักษาโรคบิด แก้วหวัด หลอดลมอักเสบ เป็นยาสมานลำไส้ ใบใช้พอกดับพิษต่างๆ ยางทำยารักษาแผลเน่าเปื่อย

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

พริกชี้หนู

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Capsicum frutescens* Linn.

ชื่อวงศ์ : SOLANACEAE

ชื่อสามัญ : Bird pepper, Chili pepper, Cayenne Pepper, Tabasco pepper

ชื่อท้องถิ่น : พริกแต่ พริกนก พริกแจว พริกน้ำเมียง (ภาคเหนือ), หมักเพ็ด (ภาคอีสาน), พริก พริกชี้หนู พริกชี้ฟ้า (ภาคกลาง), ดีปลีขึ้นก พริกขึ้นก (ภาคใต้), พริกมะตอม (เชียงใหม่), ปะแกว (นครราชสีมา), มะระดี (สุรินทร์), ดีปลี(ปัตตานี), ครี (กะเหรี่ยง-กำแพงเพชร), ลัวเจียะ (จีนแต้จิ๋ว), ลัวเจียว (จีนกลาง), มือชาชีชู, มือสาไฟ เป็นต้น

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : มีถิ่นกำเนิดในแถบอเมริกาเขตร้อน โดยจัดเป็นไม้ล้มลุกหรือไม้พุ่มขนาดเล็ก ที่มีความสูงของต้นประมาณ 30-90 เซนติเมตร มีอายุประมาณ 1-3 ปี แตกกิ่งก้านสาขามาก กิ่งอ่อนเป็นสีเขียว เมื่อแก่แล้วจะเปลี่ยนเป็นสีน้ำตาล ขยายพันธุ์ด้วยการเพาะเมล็ด เจริญเติบโตได้ดีในดินร่วนปนเหนียว ดินร่วนระบายน้ำดี ในที่ร่มรำไรหรือกลางแจ้ง ไม่ทนต่อสภาพน้ำขัง มักขึ้นร่วมกับวัชพืชชนิดอื่น ในประเทศไทยพบได้ทุกภาค
- ใบ** : ใบเป็นใบเดี่ยว ออกเรียงสลับตรงข้ามกัน ลักษณะของใบเป็นรูปไข่ รูปกลมรี หรือรูปวงรี ปลายใบแหลม โคนใบเฉียง หรือสอบ ส่วนขอบใบเรียบ ใบมีขนาดกว้างประมาณ 2-4 เซนติเมตร และยาวประมาณ 3-8 เซนติเมตร แผ่นใบเรียบ เป็นสีเขียวมันวาว ก้านใบยาวประมาณ 4-7 เซนติเมตร
- ดอก** : ออกดอกเป็นช่อกระจุกตามซอกใบ ช่อละประมาณ 2-3 ดอก มีกลีบดอกประมาณ 5-7 กลีบ กลีบดอกเป็นสีขาว สีเหลืองอ่อนอมเขียว หรือสีเขียวอ่อน เกสรเพศผู้จะมีอยู่ประมาณ 5 อัน โดยจะขึ้นสลับกับกลีบดอก ส่วนเกสรเพศเมีย จะมีอยู่เพียง 1 อัน (อีกข้อมูลระบุว่าเกสรเพศเมียมี 2 อัน) และมีรังไข่ประมาณ 2-3 ท้อง
- ผล** : ผลมีลักษณะยาวรี ปลายผลแหลม ออกในลักษณะหัวกลมลง (แต่โดยปกติแล้วผลอ่อนมักชี้ขึ้น เมื่อแก่แล้วจะชี้ลง) ผลมีขนาดกว้างประมาณ 3-5 มิลลิเมตร และยาวประมาณ 2-3 เซนติเมตร ผลเป็นผลสดสีเขียว เมื่อสุกแล้วจะเปลี่ยนเป็น สีส้มแดงหรือเป็นสีแดงปนสีน้ำตาล ลักษณะของผลมีผิวลื่น ภายในผลกลวงและมีแกนกลาง รอบๆ แกนจะมีเมล็ดเป็น สีเหลืองเกาะอยู่มาก เมล็ดมีลักษณะแบนเป็นสีขาวหรือสีเหลืองอ่อนและมีรสเผ็ด เมล็ดมีขนาดประมาณ 3 มิลลิเมตร

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

พริกชี้ฟ้า

- ชื่อวิทยาศาสตร์ : ***Capsicum annuum* L.**
 ชื่อวงศ์ : SOLANACEAE
 ชื่อสามัญ : Chili spur pepper, Capsiums, Chillics, Green pepper, Paprika Tabasco pepper, Cayenne pepper, Chili, Thai dragon Chile, Spur pepper, Long cayenne pepper
 ชื่อท้องถิ่น : พริกเด็ดยี่ไก่ พริกหนุ่ม พริกหลวง (ภาคเหนือ), พริกแล้ง (เชียงใหม่), พริกมัน พริกเหลือง (กรุงเทพฯ)

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : มีถิ่นกำเนิดในอเมริกาใต้ ถูกนำเข้ามาปลูกและขยายพันธุ์เพื่อเก็บผลขายในประเทศไทยแต่โบราณแล้ว โดยจัดเป็นไม้พุ่มขนาดเล็ก มีอายุประมาณ 1-3 ปี มีความสูงได้ประมาณ 0.3-1.2 เมตร ลำต้นเปราะหักง่าย แตกกิ่งก้านหนาแน่นเป็นพุ่ม เปลือกลำต้นเรียบเป็นสีน้ำตาล กิ่งอ่อนเป็นเหลี่ยม ขยายพันธุ์โดยใช้เมล็ด ปลูกกลางแจ้งจะดีเพราะน้ำไม่ท่วม เจริญเติบโตได้ดีในดินร่วนระบายน้ำดีหรือปลูกบนดินร่วนปลวกก็จะมีอายุอยู่ได้นาน พบได้ทุกภาคในประเทศไทย แต่พบได้มากทางภาคเหนือและกรุงเทพฯ
- ใบ** : ใบเป็นใบเดี่ยว ออกเรียงสลับหรือออกตรงข้ามกัน บางพันธุ์ก็ออกเป็นคู่ๆ ลักษณะของใบเป็นรูปหัวใจเรียว รูปวงรี รูปใบหอก หรือเป็นรูปขอบขนานแกมรูปไข่ ปลายใบแหลม โคนใบแหลมหรือเว้าเล็กน้อย ส่วนขอบใบเรียบ ใบมีขนาดกว้างประมาณ 2.5-4 เซนติเมตร และยาวประมาณ 3-10 เซนติเมตร แผ่นใบเป็นสีเขียวเข้ม เนื้อใบนิ่ม หลังใบและท้องใบเรียบ
- ดอก** : ออกดอกเป็นช่อหรือออกดอกเดี่ยวชี้ขึ้น โดยจะออกตามซอกใบและที่ปลายกิ่ง ดอกเป็นสีขาวหรือสีขาวอมเขียว มีกลีบดอก 5 กลีบ โคนกลีบดอกเชื่อมติดกัน ส่วนกลีบเลี้ยงโคนเชื่อมติดกันปลายตัดหรือเป็นหยัก 5 หยัก ดอกมีเกสรเพศผู้ 5 อัน สามารถออกดอกได้ตลอดทั้งปี
- ผล** : ลักษณะของผลเป็นรูปทรงกลมยาว ปลายผลแหลม ผลอ่อนเป็นสีเขียวแก่ เมื่อแก่แล้วจะเปลี่ยนเป็นสีส้มและสีแดง ผิวผลเป็นมัน ปลายผลชี้ตั้งขึ้น ผลมีรสเผ็ดร้อนพอประมาณ ส่วนเมล็ดมีลักษณะแบนเรียบ สีเหลืองหรือสีขาวนวล และมีจำนวนมาก สามารถติดผลได้ตลอดปี

ประโยชน์ของพริกชี้ฟ้า

1. ผลอ่อนและผลแก่ใช้เครื่องประกอบอาหาร
2. ยอดอ่อนและใบอ่อนสามารถนำมาประกอบอาหารได้ เช่น แกงอ่อม แกงเลียง เป็นต้น
3. การรับประทานพริกเป็นประจำจะช่วยลดความเสี่ยงต่อการเกิดโรคมะเร็งและป้องกันการเป็นโรคหัวใจและโรคหลอดเลือดอีกเสบได้ เนื่องจากพริกมีสารต้านอนุมูลอิสระอยู่หลายชนิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิตามินเอ

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 2, 3

พลับพลึง

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Crinum asiaticum* Linn.

ชื่อวงศ์ : AMARYLLIDACEAE

ชื่อสามัญ : Crinum Lily, Cape Lily

ชื่อท้องถิ่น : ลิลัว, วิรงรอง

ถิ่นกำเนิด : Australia, tropical Asia, South Africa

ส่วนใหญ่เป็นพันธุ์ไม้นำเข้าจากต่างประเทศ

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น : ไม้พุ่มขนาดเล็ก มีหัวใต้ดินลักษณะเป็นกลีบๆ เรียงเวียนเป็นวงซ้อนอัดแน่นเป็นลำต้นเทียม เจริญเติบโตเป็นข้อ
ชูส่วนของใบขึ้นมาเหนือดิน แตกกอ มีหัวอยู่ใต้ดิน ลำต้นกลมสูงประมาณ 30 เซนติเมตร อวบน้ำ

ใบ : ใบเดี่ยว เรียงเวียนสลับถี่รอบต้น ใบรูปใบหอกแกมรูปขอบขนาน กว้าง 4-5 เซนติเมตร ยาว 100-120 เซนติเมตร
ปลายเรียวมนถึงแหลมทู่ โคนใบแผ่เป็นกาบหุ้มลำต้น ขอบใบเรียบ แผ่นใบหนา สีเขียวเป็นมัน ปลายใบอ่อนโค้งลง

ดอก : สีขาว มีกลิ่นหอมอ่อนๆ ออกเป็นข้อแบบข้อซี่ร่มที่กลางต้น ก้านช่อดอกแข็งและค่อนข้างแบนยาว 30-45 เซนติเมตร
ช่อละ 4-8 ดอก ดอกย่อยเกิดเดี่ยวๆ บนปลายก้านดอกย่อย กลีบเลี้ยง 5 กลีบ รูปรียาว กลีบดอกโคนกลีบดอก
ติดกันเป็นหลอดปลายแยกเป็น 6 แฉก มีส่วนที่ยื่นออกมาเป็นรูปแถบเรียวเล็ก ดอกบานเต็มที่กว้าง 8-10 เซนติเมตร

ผล : ผลแห้งแตก เมล็ดรูปกลม สีดำ

เมล็ด : รูปร่างกลมๆ เล็ก แก่แล้วเป็นสีน้ำตาล ชอบขึ้นที่ดินชื้นแฉะ พบได้ทั่วประเทศ

การขยายพันธุ์ : แยกหน่อ

ประโยชน์ : ใบ นำเอามาย่างไฟ พันแก้ฟกช้ำ บวม เคล็ดขัดยอก ใช้อยู่ไฟหลังคลอด หัวมีรสขม ในอินเดียใช้เป็นยาระบาย
ขับเสมหะ

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 2, 3

พลูด่าง

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Epipremnum aureum</i>
ชื่อวงศ์	: ARACEAE
ชื่อสามัญ	: Devil's Ivy
ชื่อท้องถิ่น	: ราชนิหินอ่อน
ถิ่นกำเนิด	: หมู่เกาะโซโลมอน

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : พลูด่างเป็นไม้เลื้อยอิงอาศัย มีลำต้นกลม ส่วนต้นแก่มีสีเขียวออกน้ำตาล ลำต้นส่วนอ่อนมีสีเขียว มีขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 0.5-3 เซนติเมตร หรือใหญ่กว่า ขึ้นอยู่กับสายพันธุ์ ลำต้นเป็นข้อๆ สำหรับแตกใบ และราก
- ใบ** : เป็นใบเดี่ยว แหงออกบริเวณข้อ 2 ใบ อยู่ตรงข้ามกัน ใบกว้างประมาณ 5-30 เซนติเมตร ยาวประมาณ 7-45 เซนติเมตร ขึ้นอยู่กับสายพันธุ์ ใบมีลักษณะโคนใบมน โคนใบส่วนกลางเว้า ปลายใบแหลม มีรูปทรงคล้ายรูปหัวใจ แผ่นใบ และขอบใบเรียบใบมีลักษณะหนา และอวบน้ำ มีสีเขียวหรือหลายสีแกมกัน ได้แก่ สีเขียวอ่อน สีเขียวอ่อนออกทอง สีเขียวแก่ สีเหลือง และสีขาว
- ดอก** : ดอกเป็นดอกสมบูรณ์เพศ ออกเป็นช่อ มีกลีบรองดอกหลายสี อาทิ สีเหลือง สีเขียว หรือสีม่วงแดง ดอกมีลักษณะร่วงง่าย
- ผล** : -
- เมล็ด** : -
- การขยายพันธุ์** : การปักชำในดินจะเหมาะสำหรับพลูด่างทุกพันธุ์ ส่วนการปักชำในน้ำจะใช้เฉพาะพันธุ์ราชนิหินอ่อน และราชนิสีทอง เนื่องจากมีลำต้น และใบขนาดเล็ก สามารถแตกรากใหม่ได้เร็ว ลำต้นไม่เน่าง่าย
- ประโยชน์** : พลูด่างจัดเป็นไม้ประดับที่นิยมปลูกทั้งในสวนจัดแปลง ปลูกในกระถาง และปลูกในแจกัน เนื่องจากให้ใบใหญ่ ใบดก มีสีเขียวสด มีลายหลากหลายสี เป็นที่สวยงาม ปลูกง่าย ดูแลง่าย และทนต่อสภาพแวดล้อมต่างๆ ได้ดี แบ่งการปลูกตามสายพันธุ์

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

พิกุล

ต้นไม้ประจำจังหวัดลพบุรี

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Mimosa elengi* Linn.

ชื่อวงศ์ : SAPOTACEAE

ชื่อสามัญ : Bullet Wood, Spanish Cherry

ชื่อท้องถิ่น : กุน (ภาคใต้), แก้ว (ภาคเหนือ), ชางดง (ลำปาง), พิกุลป่า (สตูล), พิกุลเขา พิกุลเถื่อน (นครศรีธรรมราช)

ถิ่นกำเนิด : ประเทศที่มีอากาศร้อน อินเดีย พม่า มาเลเซีย
พบตามป่าทางภาคใต้ และภาคตะวันออกของไทย

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น : เป็นไม้ยืนต้น สูง 10 - 15 เมตร ไม้ผลัดใบ เรือนยอดรูปเจดีย์ ขณะที่ต้นยังเล็ก โตขึ้นเป็นทรงกลมหนาที่เปลือกต้นสีน้ำตาลอมเทา มีรอยแตกตามยาวของลำต้น

ใบ : ใบเดี่ยว เรียงเวียนสลับ รูปรี รูปไข่กว้าง 2 - 6 เซนติเมตร ยาว 7 - 15 เซนติเมตร ปลายใบแหลมเป็นติ่งขอบใบเป็นคลื่น

ดอก : ดอกเดี่ยว อยู่รวมกันเป็นกระจุกที่ปลายกิ่งหรือที่ซอกใบ กลีบเลี้ยง 8 กลีบ เรียงซ้อนกัน 2 ชั้น กลีบดอกประมาณ 24 กลีบ เรียงซ้อนกันโคนกลีบดอกเชื่อมติดกันเล็กน้อย ดอกสีขาว เมื่อใกล้โรยสีเหลือง รมน้ำตาล ดอกบานวันเดียวแล้วร่วง มีกลิ่นหอม ออกดอกตลอดปี

ผล : เหลือง รสหวานอมฝาด

เมล็ด : เมล็ดแบนรี ขนาด 1.5 เซนติเมตร เปลือกแข็ง

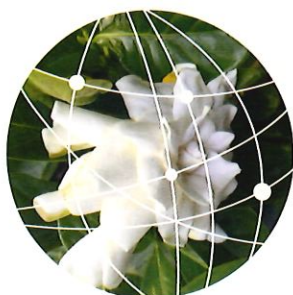
การขยายพันธุ์ : การตอนกิ่ง เพาะเมล็ด หรือปักชำกิ่ง

ประโยชน์ : ปลูกเป็นไม้ประดับและให้ร่มเงา ลำต้นใช้ในการก่อสร้าง ทำโครงเรือเดินทะเล เครื่องมือการเกษตรเปลือกต้นต้มอมกล้วยคั่ว แกะเหงือกอักเสบ

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 2, 3

พุดซ้อน

ชื่อวิทยาศาสตร์

: *Gardenia jasminoides* J.Ellis

ชื่อวงศ์

: RUBIACEAE

ชื่อสามัญ

: Cape Jasmine, Gareden Gardenia, Gerdenia, Bunga cina (มาเลเซีย)

ชื่อท้องถิ่น

: เค็ดถวา แควว (เชียงใหม่), พุดป่า (ลำปาง), พุทธรักษา (ราชบุรี), พุดฝรั่ง (กรุงเทพฯ), พุดสา พุดสวน พุดจีบ (ภาคกลาง), พุด พุดจีน พุดใหญ่ พุดซ้อน (ไทย), กี่จื้อ จือจือ สู้จือจือ (จีนกลาง)

ถิ่นกำเนิด

: ประเทศจีน

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : จัดเป็นไม้พุ่มเตี้ยหรือไม้ยืนต้นขนาดเล็ก มีลักษณะทั่วไปคล้ายต้นพุดจีบ แต่จะแตกต่างกันที่พุดซ้อนจะไม่มีสีขาว อยู่ในต้นและใบเหมือนพุดจีบ ลำต้นแตกกิ่งก้านมาก ลำต้นและกิ่งก้านเป็นสีเขียว ใบขึ้นดกหนาทึบ ส่วนรากได้ดินเป็นสีเหลืองอ่อน นิยมขยายพันธุ์ด้วยวิธีการตอนกิ่ง เนื่องจากเป็นวิธีที่เหมาะสมที่สุด ต้องการแสงแดดจัดและความชื้นสูง หากปลูกในที่ที่มีแสงแดดไม่เพียงพอจะทำให้ไม่ค่อยออกดอก และการตัดแต่งทรงพุ่มให้โปร่งจะช่วยทำให้ดอกมีขนาดใหญ่ขึ้นได้
- ใบ** : พุดซ้อนเป็นไม้ที่ออกใบหนาแน่น ทำให้ดูทึบ โดยใบจะเป็นใบเดี่ยว ออกเรียงข้ามหรือประกอบเป็นใบ 3 ใบ ลักษณะของใบเป็นรูปมนรีหรือรูปหอก ปลายใบแหลม โคนใบสอบ ส่วนขอบใบเรียบ เป็นขอบสีขาว แผ่นใบเรียบมันเป็นสีเขียวเข้ม เนื้อใบหนา ก้านใบสั้น มีหูใบ 2 อัน ระหว่างก้านใบด้านล่าง ลักษณะของใบทั่วไปคล้ายใบพุดจีบ แต่จะแตกต่างกันตรงที่ไม่มียางสีขาวเท่านั้น
- ดอก** : โดยมากแล้วจะออกดอกเป็นดอกเดี่ยว โดยจะออกตามง่ามใบและปลายกิ่ง ดอกมีขนาดใหญ่ ลักษณะของดอกคล้ายกับดอกพุดจีบ ดอกของพุดซ้อนจะเป็นสีขาวและมีกลีบดอกซ้อนกันหลายชั้น โคนกลีบแหลม ปลายกลีบมนรี มีกลีบดอกประมาณ 5-7 กลีบ เนื้อนุ่มและมีกลิ่นหอมแบบอ่อน ๆ ดอกมีเกสรเพศผู้ 6 อัน รูปแถบ ติดที่ปลายหลอดกลีบดอก เกสรเพศเมีย ก้านเกสรยาว ยอดเกสรเป็นกระจุกแน่น รังไข่จะอยู่ใต้ฐานรองดอก ส่วนกลีบเลี้ยงมีประมาณ 5-8 แฉก ก้านดอกสั้นหรือไม่มีก้านดอก
- ผล** : ผลมีลักษณะกลมเป็นรูปไข่ ออกแบบหัวทึมลง ผลอ่อนเมื่อสุกแล้วจะเปลี่ยนเป็นสีเหลืองทองหรือเป็นสีส้มถึงแดง เปลือกผลมีเหลี่ยมตามยาว ประมาณ 5-7 เหลี่ยม ภายในมีเมล็ดอยู่ประมาณ 3-6 เมล็ด เมล็ดจะมีเนื้อเยื่อหุ้มเป็นสีแดง

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

พุดพิชญา

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Wrightia antidysenterica* R. Br.

ชื่อวงศ์ : APOCYNACEAE

ชื่อสามัญ : Snow ake, Milky way, Winter cherry tree,
Arctic Snow, Sweet Indrajao, Hyamaraca

ชื่อท้องถิ่น : -

ถิ่นกำเนิด : ศรีลังกา

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น : ไม้พุ่ม สูง 1.5-2 เมตร กิ่งก้านสีน้ำตาลแดง

ใบ : ใบเรียงตรงข้าม ใบเดี่ยว รูปใบหอกแกมรูปรี ปลายใบเรียวแหลมสั้นหรือเป็นติ่ง โคนใบแหลมถึงกลม หลังใบสีเขียว
ท้องใบสีเขียวอ่อน เส้นใบนูนเด่นชัดด้านท้องใบ มีขนที่ขอบก้าน

ดอก : มีกลีบ 5 กลีบ เกสรตรงกลางสีเหลืองมีฝอยเกสรสีขาวล้อมรอบ ดอกบานเต็มที่เส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 1 นิ้ว ก้านดอก
ยาวประมาณ 1 นิ้ว ดอกสีขาว ออกเป็นช่อดอก ช่อละ 5-10 ดอก ดอกบานทนตั้งแต่แรกแย้มจนบานเต็มที่ใช้เวลา
4-5 วัน และดอกตูมในช่อจะทยอยกันบานไปเรื่อยๆ ออกดอกตลอดทั้งปี

ผล : -

เมล็ด : -

การขยายพันธุ์ : โดยการตอนกิ่ง และการปักชำเจริญเติบโตได้ดีในดินร่วนซุย ระบายน้ำดี ชอบแดดจัดหรือแดดครึ่งวัน

ประโยชน์ : เป็นไม้ดอกไม้ประดับสวยงาม ปัจจุบันในตลาดต้นไม้บ้านเรา จะพบเห็นพุดพิชญาอยู่ 2 สายพันธุ์ คือ
พุดพิชญาธรรมดา และ พุดพิชญา ดอกใหญ่

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

โพธิ์

ต้นไม้ประจำจังหวัดปราจีนบุรี

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Ficus religiosa* Linn.

ชื่อวงศ์ : MORACEAE

ชื่อสามัญ : Sacred Fig Tree, Pipal Tree, Bohhi Tree, Bo Tree, Peepul

ชื่อท้องถิ่น : โพธิ์, โพ, ศรีมหาโพธิ์, ย่อง, สลัด

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ประวัติของต้นโพธิ์

ต้นโพธิ์มีถิ่นกำเนิดจากประเทศอินเดีย และได้มีการนำไปปลูกทั่วๆ ไปทั้งในประเทศศรีลังกาและเอเชีย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เพราะเป็นต้นไม้ที่ชาวพุทธและฮินดูให้ความนับถือ ต้นโพธิ์ต้นแรกในประเทศไทย สันนิษฐานว่าเป็นหน่อจากต้นพระศรีมหาโพธิ์ สถานที่ตรัสรู้จากพุทธคยา ประเทศอินเดีย มีอายุกว่า 2,000 ปี ซึ่งนำเข้ามาปลูกเป็นต้นแรก ลำต้นวัดโดยรอบประมาณ 20 เมตร สูงประมาณ 30 เมตร มีเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 25 เมตร ตามตำนานกล่าวว่า พระเจ้าทวานัมปะยยะดิษฐ์ เจ้าครองเมืองศรีมโหสถในสมัยขอมเรืองอำนาจทรงเลื่อมใสในพุทธศาสนา จึงได้ส่งคณะทูตเดินทางไปขอกิ่งต้นโพธิ์ที่พระพุทธรูปประทับเมื่อคราว ตรัสรู้ จากเจ้าผู้ครองนครปาตลีบุตร ประเทศอินเดีย แล้วนำกิ่งโพธิ์นั้นมาปลูกที่วัดต้นโพธิ์ศรีมหาโพธิ์ จังหวัดปราจีนบุรี จึงถือว่าเป็นสัญลักษณ์ของจังหวัดปราจีนบุรี และในวันวิสาขบูชาจะมีงานนมัสการต้นพระศรีมหาโพธิ์

ต้น : ต้นโพธิ์ไม้ต้นใหญ่ สูง 20-30 เมตร ผลัดใบระยะสั้น เรือนยอดแผ่กว้าง ลำต้นใหญ่สั้นและเป็นพูพอน กิ่งก้านแผ่ขยาย มีรากอากาศไม่มากเปลือกเรียบสีน้ำตาลปนเทา

ใบ : ใบเดี่ยว เรียงสลับ ใบรูปไข่กว้างหรือสามเหลี่ยม ปลายใบยาวแหลม โคนใบรูปหัวใจ

ดอก : สีเขียวอ่อน ออกรวมเป็นช่อแบบช่อกระจุกตามซอกใบและปลายกิ่งมีดอกตลอดปี

ผล : ผลสดแบบมะเดื่อ ทรงกลมสีม่วงดำ ออกผลตลอดปี

ประโยชน์ : เปลือกต้นทำยาชงแก้โรคหนองใน ใบและยอดอ่อนแก้โรคผิวหนัง

ความเชื่อ : บ้านใดปลูกต้นโพธิ์ไว้ประจำบ้านจะทำให้ เกิดความสงบร่มเย็น เพราะต้นโพธิ์เป็นต้นไม้ในพระพุทธศาสนา เพราะพระพุทธรูปประทับนั่งใต้ต้นโพธิ์ และตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ด้านภูมิทัศน์ : ให้ร่มเงา และทนต่อสภาพแวดล้อมต่างๆ ได้ดี

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

โพทะเล

ต้นไม้ประจำจังหวัดสมุทรปราการ

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Thespesia populnea* (L.) Sol. ex Correa

ชื่อพ้องวิทยาศาสตร์ : *Hibiscus populneus* L.

ชื่อวงศ์ : MALVACEAE

ชื่อสามัญ : Portia Tree, Cork Tree, Coast Cotton Tree, Indian Tulip tree, Paci c rosewood, Seaside Mahoe, Milo, Thespesia, Tulip Tree, Rosewood of Seychelles, Yellow Mallow Tree, Umbrella tree

ชื่อท้องถิ่น : ปอกะหมัดไพร (ราชบุรี), ปอหมัดไซ (เพชรบุรี), บากู (ปัตตานี, มลายู-นราธิวาส), โพทะเล, โพธิ์ทะเล (ภาคกลาง) เป็นต้น

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น : จัดเป็นไม้ยืนต้นขนาดเล็ก ลำต้นโค้งและแตกกิ่งในระดับต่ำ ลักษณะของต้นเป็นทรงเรือนยอดแผ่กว้างและค่อนข้างหนาทึบ เปลือกเป็นสีเทาอ่อนหรือสีน้ำตาล หรือมีลักษณะเรียบหรือขรุขระมีรอยแตกตามยาวเป็นร่องๆ ขยายพันธุ์ด้วยวิธีการเพาะเมล็ด โดยจัดเป็นไม้กลางแจ้งที่ชอบแสงแดดจัด เจริญเติบโตได้ดีในสภาพดินแทบทุกชนิดที่มีความชุ่มชื้น และจะพบได้มากที่ดอนหรือตามชายฝั่งทะเล

ใบ : ใบเป็นใบเดี่ยวออกเรียงสลับ ลักษณะของใบคล้ายรูปหัวใจ ปลายใบกว้างแหลมยาวถึงเรียวแหลม ส่วนฐานใบเว้าลึกขอบใบเรียบ และมีเส้นใบออกจากโคนของใบ ผิวใบด้านบนมีลักษณะเกลี้ยงและเป็นมัน ส่วนท้องใบเป็นสีเทาแกมสีน้ำตาลและมีเกล็ด ส่วนก้านใบมีความยาว และยังมีหูใบที่มีลักษณะเป็นรูปใบหอก ยาว

ดอก : ออกดอกตามง่ามใบ ดอกเป็นดอกเดี่ยวหรือดอกคู่ตามซอกใบ ส่วนก้านดอกอ้วนสั้นหรือยาว และมีเกล็ด ดอกมีรี้วประดับ 3 แฉก ร่วงได้ง่าย มีลักษณะเป็นรูปสามเหลี่ยมแคบ และมีเกล็ด ส่วนวงกลีบเลี้ยงเป็นรูปถ้วยไม่มีแฉก ส่วนกลีบดอกเป็นสีเหลือง โดยดอกจะบานเต็มที่ภายในวันเดียวแล้วจะเปลี่ยนเป็นสีชมพูแกมสีม่วงอ่อน และเหี่ยวอยู่บนต้นก่อนที่จะร่วงหล่นในวันถัดมา โดยจะออกดอกในช่วงเดือนกันยายนจนถึงเดือนตุลาคม

ผล : ผลมีลักษณะค่อนข้างกลม ผลเป็นสันต้นๆ 5 สัน มีน้ำยางสีเหลือง มีก้านผลยาว ผลอ่อนเป็นสีเขียวอ่อน ส่วนผลแก่เป็นสีเขียวเข้ม เปลือกผลแข็งมีวงกลีบเลี้ยงลักษณะคล้ายจานติดอยู่ที่หัวของผล เมื่อผลแก่จะแห้งแตกไม่มีทิศทางไม่ร่วงหล่นและติดอยู่บนต้น ในผลมีเมล็ดอยู่หลายเมล็ด หรือมีเมล็ด 4 เมล็ดในแต่ละช่อง ลักษณะของเมล็ดยาวรีคล้ายเส้นไหมเป็นสีน้ำตาลอ่อนค่อนข้างแบน

ประโยชน์ต้นโพทะเล

1. ดอก ผล และใบอ่อนสามารถนำมารับประทานได้
2. ต้นโพทะเลมีดอกที่สวยงาม เป็นไม้โตเร็ว และมีดอกขนาดใหญ่ จึงใช้ปลูกเป็นไม้ประดับและให้ร่มเงาได้

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

ผักขำ

ชื่อวิทยาศาสตร์ : ***Momordica cochinchinensis* (Lour.) Spreng.**

ชื่อพ้องวิทยาศาสตร์ : *Muricia cochinchinensis* Lour., *Momordica macrophylla* Gage.

ชื่อวงศ์ : CUCURBITACEAE

ชื่อท้องถิ่น : ขี้กาเครือ (ปัตตานี), คัดเช่า (นครราชสีมา), ผักขำ (ภาคเหนือ), หมักบวบเช่า

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น : ไม้เถาเลื้อย อายุหลายปี ลำต้นหนาเกลี้ยง มีมือพันเกาะออกตามซอกใบ เถาแก่มีเหง้าใต้ดิน เถากลมมีขนนุ่ม เถาแก่ไม่มีขน

ใบ : ใบเดี่ยว เรียงสลับ แผ่นใบไม่มีแฉก หรือเป็นแฉกรูปฝ่ามือ 3-5 แฉก รูปไข่ หรือเกือบกลม เส้นผ่านศูนย์กลาง 10-15 เซนติเมตร ปลายแฉกแหลม โคนเว้ารูปหัวใจ ขอบเรียบ หรือกึ่งหยักซี่ฟัน ก้านใบยาว 2.8-5.5 เซนติเมตร มีต่อม 2-5 ต่อม ตามก้านใบและโคนใบ

ดอก : ดอกแยกเพศต่างต้น ดอกเดี่ยว หรือออกเป็นกระจุกที่ซอกใบ ยาว 6-8 เซนติเมตร กลีบดอก 5 กลีบ สีขาวอมเหลืองอ่อน สามกลีบในมีสีดำบริเวณโคนดอกด้านใน ดอกเพศผู้ ก้านดอกยาว 5-15 เซนติเมตร กลีบดอกรูปรีแกมรูปขอบขนาน ยาว 4-5 เซนติเมตร มีเส้นตามยาวชัดเจน ดอกเพศเมีย ก้านดอกยาว 3-10 เซนติเมตร ใบประดับรูปรี กลีบเลี้ยงรูปแถบแกมรูปขอบขนาน ยาว 5-10 มิลลิเมตร กลีบดอกเหมือนดอกเพศผู้ ริงไข้อยู่เหนือวงกลีบ รูปรีแกมรูปขอบขนาน ยาว 1-1.5 เซนติเมตร ผิวมีตุ่มขรุขระ

ผล : ผลรูปไข่ รี หรือกลม กว้าง 5-8 เซนติเมตร ยาว 6-12 เซนติเมตร ผลอ่อนสีเขียวอมเหลือง เมื่อแก่จะเปลี่ยนเป็นสีส้มหรือแดง ผิวเป็นหนามสันทั้งผล

เมล็ด : เมล็ดแบน รูปกลมหรือรี เปลือกหุ้มสีน้ำตาลดำ ขอบเมล็ดโดยรอบมีรอยหยัก ลักษณะเหมือนรอยถูกกัด ผิวมีลายเส้น เมล็ดมีจำนวนมาก

นิเวศวิทยา : มักขึ้นตามลำห้วย พบตามที่รกร้าง หรือชายป่าเบญจพรรณ ตั้งแต่ใกล้ระดับน้ำทะเลจนถึงที่สูงประมาณ 1,000 เมตร ออกดอก และเป็นผล ระหว่าง เดือนกุมภาพันธ์- เมษายน

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 2, 3

ฟีโลเดนดรอน

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Philodendron spp.*

ชื่อวงศ์ : ARACEAE

ชื่อสามัญ : Philodendron

ชื่อท้องถิ่น : -

ถิ่นกำเนิด : หมู่เกาะอินเดียนตะวันตก และอเมริกาเขตร้อน

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ฟีโลเดนดรอน ในธรรมชาติเป็นพรรณไม้ใบใหญ่สีเขียวสดเป็นมัน เลื้อยพันต้นไม้ใหญ่ๆ ในป่า เป็นไม้ในร่มที่ทนแดดจัดไม่ได้ เมื่อนำมาเลี้ยงจะพบว่าเป็นพันธุ์ไม้ที่แข็งแรง ปลุกเลี้ยงได้ง่ายไม่ค่อยจะมีปัญหามากนัก ด้วยลักษณะที่คล้ายคลึงกันมากกับพวกพลูด่างและพลูด่างจึงทำให้เกิดความสับสนและแยกไม่ออกในบางครั้ง การปลูกฟีโลเดนดรอนควรใช้กาบมะพร้าวหุ้มกับไม้ปักไว้ในกระถางและพรมน้ำให้ชื้น เพื่อให้มันได้ยึดเกาะ และถ้าต้องการให้ฟีโลเดนดรอนแตกกิ่งก้านสาขามากๆ ก็ควรหมั่นเด็ดยอดตั้งแต่ ตอนที่ยังอายุน้อย

ต้น : ไม้เลื้อยเนื้ออ่อนขนาดเล็ก ลำต้นอวบน้ำ เลื้อยพันด้วยรากพิเศษที่ออกตามข้อ

ใบ : ใบเดี่ยว ออกสลับ รูปรีแกมขอบขนาน ปลายใบแหลม โคนใบมน พื้นใบสีเขียวอ่อนแกมเหลืองแผ่นใบหนาแน่น ก้านใบสีชมพู เส้นใบและขอบใบสีขาวครีม ใบยาวได้ถึง 3 ฟุต ปลายแหลม

การขยายพันธุ์ : เพาะเมล็ด และปักชำ

ประโยชน์ : ปลูกเป็นไม้ประดับในร่ม-รำไร, ปลูกเป็นไม้ประดับ หรือไม้คลุมดิน ใช้ในการจัดสวน

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 2, 3

เฟิร์นข้าหลวงหลังลาย

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Asplenium nidus</i>
ชื่อวงศ์	: POLYPODIACEAE
ชื่อสามัญ	: Bird's nest fern
ถิ่นกำเนิด	: เกิดอยู่ทั่วไปในแถบที่มีอากาศร้อน และอบอุ่น เช่น เอเชีย ออสเตรเลีย

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : เฟิร์นชนิดนี้ ฝรั่งเรียกว่า “Bird’s nest fern” ชอบอาศัยอยู่ตามคาคบไม้ใหญ่ในเขตอบอุ่นที่มีความชื้นสูง ถือว่าเป็นลักษณะของกาฝาก
- ใบ** : ใบของเฟิร์นข้าหลวง จะมีสีเขียวอ่อน ขอบใบหยักเป็นคลื่น ก้านใบจะมีสีน้ำตาลเข้ม การเรียงตัวของใบจะเรียงตัวแบบเกลียวคล้ายดอกกุหลาบ ใบที่เกิดใหม่จะอ่อนและเปราะหักได้ง่ายแต่พอเจริญเติบโตเต็มที่แล้วจะมีความเหนียวและหนาแน่นมาก
- ดอก** : -
- ผล** : -
- เมล็ด** : -
- การขยายพันธุ์** : แยกกอ เพาะโดยใช้สปอร์ (spore)
- ประโยชน์** : ประดับตกแต่งสวน

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

เฟิร์นใบมะขาม

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Nephrolepis cordifolia* (L.) Presl

ชื่อวงศ์ : OLEANDRACEAE

ชื่อสามัญ : Tuber Sword Fern, Sword Fern

ชื่อท้องถิ่น : เฟิร์นใบมะขาม, ฤตสร้อย

ถิ่นกำเนิด : ในเขตร้อนหรือกึ่งร้อน ในไทยพบทางภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น : เป็นพรรณไม้พุ่มขนาดเล็ก ลักษณะต้นเป็นข้อ ลำต้นอ่อนมีสีเขียวอ่อนแกมน้ำตาลอ่อน เมื่อลำต้นแก่เต็มที่จะเปลี่ยนกลายเป็นสีน้ำตาลอ่อน

ใบ : ลักษณะของใบมีสีเขียว ส่วนปลายใบแหลม ขอบริมใบ หยักย่อยละเอียด สำหรับก้านใบส่วนที่ติดกับลำต้นจะเป็นกาบ ก้านใบแต่ละก้านแยกออกเป็นก้านย่อยเป็นจำนวนมาก ซึ่งแยกแตกจากแขนงตามข้อลำต้น

ดอก : -

ผล : -

เมล็ด : -

การขยายพันธุ์ : ด้วยไหล และสปอร์

ประโยชน์ : ปลูกเป็นไม้กระถาง ปลูกตามแนวขอบสวนหย่อมในร่ม

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 2

เฟิร์นฮาวาย

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Phymatosorus grossus</i> (Langsdorff & Fischer)
	Brownlie
ชื่อวงศ์	: POLYPODIACEAE
ชื่อสามัญ	: Maile-Scented Fern
ชื่อท้องถิ่น	: The wart fern of Hawaii, เฟิร์นฮาวาย
ถิ่นกำเนิด	: อเมริกาใต้

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น : เป็นไม้พุ่ม คลุมดิน
- ใบ : ใบแบ่งเป็นพู่ 1 - 4 คู่ และเป็นเฟิร์นเกาะอาศัย ใบย่อยเรียวและปลายแหลม มากกว่า ใบย่อยถี่ไปทางปลายใบ
- ดอก : -
- ผล : -
- เมล็ด : -
- การขยายพันธุ์ : แยกหน่อ หรือสปอร์
- ประโยชน์ : นิยมปลูกประดับบิรมน้ำ หรือโคนต้นไม้ โตเร็ว ชอบที่ชื้นอยู่ตลอดเวลา

พบในส่วนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 1, 2, 3

เฟื่องฟ้า

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Bougainvillea hybrid*

ชื่อวงศ์ : NYCTAGINACEAE

ชื่อสามัญ : Bougainvillea, Paper Flower

ชื่อท้องถิ่น : ดอกโคม (ภาคเหนือ), ดอกต่างใบ (กรุงเทพฯ),
ตรุษจีน (ภาคกลาง)

ถิ่นกำเนิด : บราซิล

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น : ไม้พุ่มรอเลื้อย เนื้อแข็ง ผิวสีเทาหรือน้ำตาล ลำต้นและกิ่งมีหนามแหลมคม

ใบ : ใบเรียงสลับ ใบเดี่ยว รูปไข่ หรือรูปรี กว้าง 3-5 เซนติเมตร ยาว 4-8 เซนติเมตร โคนใบมน ปลายใบแหลม ขอบใบเรียบ ผิวใบเรียบมีทั้งสีเขียวและสีต่าง

ดอก : ดอกช่อ มีใบประดับสีต่างๆ จำนวน 3 กลีบ ส่วนของดอกเป็นหลอด มีขนาดเล็กสีขาว มีก้านดอกเล็กๆ และติดอยู่กลางแผ่นของใบประดับ หลอดดอกสีเขียว ที่ปลายหลอดดอกคล้ายกลีบมีชั้นเดียว สีชมพู เหลือง หรือขาว เกสรเพศผู้ 10 อัน มีขนาดไม่เท่ากัน และอยู่ในหลอดดอก

ผล : ผลขนาดเล็ก มี 5 สัน มีเปลือกแข็ง และมีเมล็ดติดกับเปลือก

เมล็ด : -

การขยายพันธุ์ : ปักชำ ตอน การเสียบยอด

ประโยชน์ : ดอกมีสรรพคุณช่วยบำรุงหัวใจและระบบขับถ่าย

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

มะกรูด

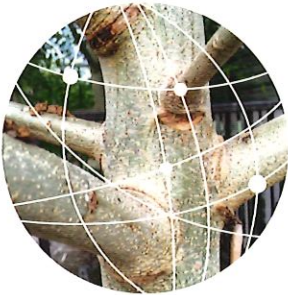
ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Citrus hystrix</i> DC.
ชื่อวงศ์	: RUTACEAE
ชื่อสามัญ	: Kafr lime, Leech lime, Mauritius papeda
ชื่อท้องถิ่น	: มะขู (แม่ฮ่องสอน), มะขูน มะขูด (ภาคเหนือ), ส้มกรูด ส้มมั่วผี (ภาคใต้)

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น : ไม้ต้นขนาดเล็ก สูง 2-8 เมตร เปลือกต้นเรียบ สีนํ้าตาล มีหนามแหลมตามกิ่งก้าน ใบ
- ใบ : เป็นใบประกอบที่มีใบย่อยใบเดี่ยว ออกเรียงสลับ ปลายใบและโคนใบมน ขอบใบเรียบ แผ่นใบเรียบเป็นมันสีเขียวเข้ม มีต่อมน้ำมันอยู่ตามผิวใบ มีกลิ่นหอมเฉพาะ ก้านใบมีปีกดูลำลายใบ
- ดอก : ออกเป็นช่อตามซอกใบที่ปลายกิ่ง ดอกสีขาว กลีบเลี้ยงมี 5 กลีบ กลีบดอกมี 5 แฉก โคนกลีบดอกติดกัน
- ผล : เป็นรูปทรงกลมหรือรูปไข่ โคนผลเรียวเป็นจุก ผิวขรุขระ มีต่อมน้ำมัน ผลอ่อนสีเขียวแก่ สุกเป็นสีเหลือง มีรสเปรี้ยว
- เมล็ด : เมล็ดกลมรี สีขาว มีหลายเมล็ด
- การขยายพันธุ์ : เพาะเมล็ด ตอนกิ่ง การเสียบยอด
- ประโยชน์ :
- มีสารต่อต้านอนุมูลอิสระสูง ช่วยเสริมสร้างภูมิคุ้มกันให้ร่างกายแข็งแรงและต้านทานโรค
 - น้ำมันหอมระเหยจากมะกรูดมีสรรพคุณช่วยผ่อนคลายความเครียด คลายความกังวล ทำให้จิตใจสงบนิ่ง ด้วยการสูดดมผิวมะกรูดหรือน้ำมันมะกรูดจะช่วยได้ระดับหนึ่ง
 - ช่วยแก้ลม หนาวมีด วิงเวียนศีรษะ ด้วยการใช้น้ำมันมะกรูดผ่านบางๆ ซงกับน้ำเดือดใส่การบูรเล็กน้อย แล้วนำมารับประทานแก้อาการ (เปลือกผล)
 - ช่วยแก้อาการไอ ขับเสมหะ ด้วยการนำผลมะกรูดนำมาผ่าซีกเติมเกลือ นำไปลนไฟให้เปลือกนิ่ม แล้วบีบน้ำมะกรูดลงในคอทีละน้อยๆ จะช่วยแก้อาการไอได้ สูตรนี้ก็สามารถใช้เป็นยาขับเสมหะได้ด้วยเช่นกัน
 - ช่วยดูดกลิ่น ในรองเท้าหรือตู้รองเท้า

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

มะกอก

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Spondias dulcis</i> Parkinson
ชื่อวงศ์	: ANACARDIACEAE
ชื่อสามัญ	: Jew's plum, Otatheite apple, Golden apple, Jew plum
ชื่อท้องถิ่น	: มะกอก มะกอกหวาน (ภาคกลาง), มะกอกดง, มะกอกเทศ

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : เป็นไม้ยืนต้น มีความสูงของต้นประมาณ 7-12 เมตร เปลือกต้นเป็นสีเทาหรือสีน้ำตาลแดง ขยายพันธุ์โดยใช้เมล็ดและการตอนกิ่ง
- ใบ** : ใบเป็นใบประกอบแบบขนนก ก้านใบยาว ลักษณะของใบย่อยเป็นรูปไข่ค่อนข้างเรียวแหลม ปลายใบแหลม โคนใบแหลม ขอบใบหยักเล็กน้อย
- ผล** : ลักษณะของผลเป็นรูปไข่หรือรูปกระสวย มียางคล้ายโรซ์ปลา ผลอ่อนเป็นสีเขียวเข้ม ส่วนผลแก่เป็นสีเขียวอมเหลือง สุกแล้วเป็นสีส้ม เนื้อในเป็นสีขาวอมเขียว รสเปรี้ยวอมหวานมันและกรอบอร่อย ภายในมีเมล็ด 1 เมล็ด ลักษณะของเมล็ดเป็นรูปทรงกลมรี เปลือกหุ้มเมล็ดแข็งและมีขนแข็งๆ อยู่ที่เปลือกหุ้มเมล็ด
- ประโยชน์** : - ผลใช้รับประทานเป็นผลไม้ ใช้ปรุงอาหาร หรือคั้นน้ำจากผลมาทำเครื่องดื่มสมุนไพร ผลมีรสเปรี้ยวปนหวานมัน และกรอบอร่อยมาก ในบ้านเรานิยมนำมาจิ้มกับพริกเกลือป่น หรือสับร่อนน้ำจิ้มรสเผ็ด อีกทั้งยังสามารถนำไปแปรรูปทำน้ำผลไม้ได้ด้วย เพราะมีคุณค่าทางโภชนาการสูง โดยอุดมไปด้วยวิตามินเอ วิตามินซี แคลเซียม ฟอสฟอรัส ฯลฯ
- ใบอ่อนใช้รับประทานเป็นอาหารได้
- ปัจจุบันนิยมปลูกไว้ในสวน เพราะมีการปรับปรุงสายพันธุ์ออกมาให้เป็นพันธุ์เตี้ย ที่มีความสูงของต้นเพียง 1 เมตร และยังให้ผลดกอีกด้วย

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

มะขาม

ต้นไม้ประจำจังหวัดเพชรบูรณ์

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Tamarindus indica* L.

ชื่อวงศ์ : LEGUMINOSAE - CAESALPINIOIDEAE

ชื่อสามัญ : Tamarind, Indian date

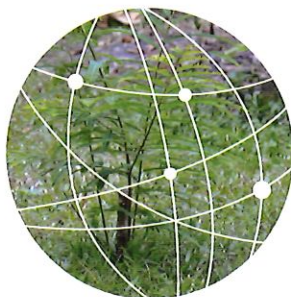
ชื่อท้องถิ่น : ขาม (ภาคใต้) ตะลูป (ชาวบน-นครราชสีมา)
มองโคล้ง (กะเหรี่ยง-กาญจนบุรี) อำเปยล
(เขมร-สุรินทร์) หมากแกง (เงี้ยว-แม่ฮ่องสอน)
สามอเกล (กะเหรี่ยง-แม่ฮ่องสอน)

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น : ไม้ต้นขนาดกลางจนถึงขนาดใหญ่ แตกกิ่งก้านสาขามาก เปลือกต้นขรุขระและหนา สีสน้ำตาลอ่อน
- ใบ : เป็นใบประกอบ ใบเล็กออกตามกิ่งก้านใบเป็นคู่ ใบย่อยเป็นรูปขอบขนาน ปลายใบและโคนใบมน
- ดอก : ออกเป็นช่อเล็กๆ ตามปลายกิ่ง หนึ่งช่อมี 10-15 ดอก ดอกย่อยขนาดเล็ก กลีบดอกสีเหลืองและมีจุดประสีแดง อยู่กลางดอก
- ผล : เป็นฝักยาว รูปร่างยาวหรือโค้ง ยาว 3-20 เซนติเมตร ฝักอ่อนมีเปลือกสีเขียวอมเทา สีสน้ำตาลเกรียม เนื้อในติดกับเปลือก เมื่อแก่ฝักเปลี่ยนเป็นเปลือกแข็งกรอบหักง่าย สีสน้ำตาล เนื้อในกลายเป็นสีน้ำตาลหุ้มเมล็ด เนื้อมีรสเปรี้ยว และหวาน
- เมล็ด : เมล็ดมะขามเมื่อแก่จัดจะแข็ง มีสีน้ำตาลเข้ม ผิวเรียบเป็นมัน เมล็ดจะมีลักษณะเป็นแท่งสี่เหลี่ยมหัวป้าน (obovoid) ภายในมีเนื้อประกอบด้วย แป้ง 63% โปรตีน 16% และน้ำมัน 5.5% สามารถใช้ประกอบอาหารได้ เมล็ดมะขาม ไม่มีระยะพักตัว เมื่อแก่จัดนำไปเพาะจะงอกเป็นต้นอ่อนราว 5 - 7 วัน ขึ้นอยู่กับความชื้นและความสมบูรณ์ของเมล็ด แต่ไม่ควรเก็บเมล็ดไว้นานๆ เพราะความงอกจะลดลง และจะเสียหายจากตัวแมลงเจาะกิน
- การขยายพันธุ์ : การเพาะเมล็ด, การตอน, การทาบกิ่ง, การติดตา, ต่อกิ่ง และแม้กระทั่งการปักชำก็ยังได้ผลดีแต่ต้องมีฮอร์โมนช่วย

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

มะขามป้อม

ต้นไม้ประจำจังหวัดสระแก้ว

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Phyllanthus emblica</i> L.
ชื่อวงศ์	: PHYLLANTHACEAE
ชื่อสามัญ	: Indian Gooseberry
ชื่อท้องถิ่น	: กำทวด (ราชบุรี), สันยาซ่า มั่งลู่ (กะเหรี่ยง-แม่ฮ่องสอน), กันโตด (เขมร-จันทบุรี), อีว อำเภอลี้ (จีน)

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : เป็นไม้ยืนต้นขนาดเล็ก-กลาง สูง 8-12 เมตร ลำต้นมักคดงอ เปลือกนอกสีน้ำตาลอมเทา ผิวเรียบหรือค่อนข้างเรียบ เปลือกในสีชมพูสด
- ใบ** : มีลักษณะคล้ายใบประกอบคล้ายใบมะขาม รูปขอบขนานติดยาวกลับ กว้าง 0.25-0.5 เซนติเมตร ยาว 0.8-1.2 เซนติเมตร สีเขียวอ่อนเรียงชิดกัน ใบสั้นมาก เส้นแขนงใบไม่ชัดเจน
- ดอก** : ดอกขนาดเล็กแยกเพศ แต่อยู่บนกิ่งหรือต้นเดียวกัน ออกตามง่ามใบ 3-5 ดอกแน่น ตามปลายกิ่ง กลีบเลี้ยง 6 กลีบ ดอกสีขาวหรือขาวนวล ผลทรงกลมมีเนื้อหนา 1.2-2 เซนติเมตร
- ผล** : ผลทรงกลมมีเนื้อหนา 1.2-2 เซนติเมตร ผลอ่อนมีสีเขียวอ่อน ผลแก่มีสีเขียวอ่อนค่อนข้างใส มีเส้นริ้วๆ ตามยาว สังเกตได้ 6 เส้น เนื้อผลรับประทานได้มีรสฝาดเปรี้ยว ขมและอมหวาน เปลือกหุ้มเมล็ดแข็งมี 6 เส้น เมล็ดมี 6 เมล็ด
- สรรพคุณทางยา** : ผลสดโตเต็มที่ รสเปรี้ยวอมฝาดจะรู้สึกหวานตาม แก้ไอ ขับเสมหะ ทำให้ชุ่มคอ แก้กโรคปากปิดปากเปิด เป็นผลไม้ที่มีวิตามินซีสูง น้ำจากผล แก้ก้องเสีย ขับปัสสาวะ

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

มะเขือพวง

ชื่อวิทยาศาสตร์

: *Solanum torvum* Sw.

ชื่อวงศ์

: SOLANACEAE

ชื่อสามัญ

: Turkey berry, Devil's Fig, Wild Eggplant,
Pea Eggplant, Pea Aubergine,
Shoo-shoo Bush

ชื่อท้องถิ่น

: มะเขือละคร (นครราชสีมา), มะแว้งข้าง(สงขลา),
มะแคว้งกุลลา (ภาคเหนือ), หมาแข้ง (ภาคอีสาน),
เขื่อน้อย เขื่อพวง เขื่อเทศ ลูกแว้ง (ภาคใต้)

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

มะเขือพวง เป็นพืชที่ขึ้นได้ทั่วไปในเขตร้อน โดยมีต้นกำเนิดในแอนทิลลิส ตั้งแต่รัฐฟลอริดา หมู่เกาะเวสต์ อินดีส เม็กซิโก จนถึงอเมริกากลาง และทวีปอเมริกาใต้แถบประเทศบราซิล โดยเป็นพืชที่ทนต่อโรคพืชต่างๆ ได้เป็นอย่างดี การเพาะปลูกจึงไม่จำเป็นต้องใช้ยาฆ่าแมลงแต่อย่างใด จึงค่อนข้างมั่นใจได้ว่าการรับประทานมะเขือพวงจะได้ประโยชน์และปลอดภัยอย่างแน่นอน

ต้น : มะเขือพวงเป็นไม้พุ่มขนาดเล็ก มีความสูงของต้น 1-3 เมตร มีอายุยาวนาน 3-4 ปี สามารถขึ้นและเจริญเติบโตได้ดีตั้งแต่ระดับน้ำทะเลจนถึง ระดับสูงจากน้ำทะเลปานกลาง 1,600 เมตร เป็นพืชที่ชอบความร้อนชื้นสูง แต่ไม่ชอบให้น้ำขังและ มะเขือพวงมีทั้งชนิดที่มีหนาม และไม่มีหนาม (มีเมล็ดจำหน่ายในประเทศไทย)

ใบ : เป็นใบเดี่ยวรูปรีปลายใบแหลม ใบมีลักษณะรูปไข่ การเรียงใบเป็นแบบเวียน ขอบใบเป็นหยัก 6-8 หยัก โคนใบเบี้ยว ใบกว้างประมาณ 5 – 15 เซนติเมตร ยาวประมาณ 7 – 25 เซนติเมตร ก้านใบยาว 4 – 8 เซนติเมตร หน้าใบ ผิวใบเรียบ มีขนนุ่มเล็กน้อยหลังใบมีขนนุ่มปกคลุมทั่วใบมีหนามเล็กสั้นๆ ตามแนวเส้นใบ เส้นใบเป็นแบบร่างแห

ดอก : มะเขือพวงจะออกดอกเป็นช่อๆ ดอกหนึ่งจะติดผลตั้งแต่ 2-3 ผล จนถึง 10 ผล

ผล : ผลอ่อนจะมีลักษณะกลม สีเขียว มีเส้นผ่าศูนย์กลางผล 1-1.5 เซนติเมตร ผลแก่จะเปลี่ยนเป็นสีน้ำตาล มะเขือพวงผลหนึ่งมีเมล็ด 300-400 เมล็ด มะเขือพวงจะมีลูกตลอดปี ในฤดูฝนที่มีฝนตกชุก มะเขือพวงจะติดผลน้อยหน่อย

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

มะพร้าว

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Cocos nucifera</i> L.
ชื่อวงศ์	: PALMAE
ชื่อสามัญ	: Coconut
ชื่อท้องถิ่น	: ดุง (จันทบุรี), เอ็ดดุง (เพชรบูรณ์), โพล (กาญจนบุรี), คอสา (แม่ฮ่องสอน), พร้าว (นครศรีธรรมราช)

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น : ไม้ต้น สูง 20-30 เมตร ลำต้นกลม ตั้งตรง ไม่แตกกิ่งก้าน เปลือกต้นแข็ง สีเทา ขรุขระ มีรอยแผล
- ใบ : เป็นใบประกอบแบบขนนก ออกเรียงเวียน รูปพัดจีบ กว้าง 3.5 เซนติเมตร ยาว 80-120 เซนติเมตร โคนใบและปลายใบแหลม ขอบใบเรียบ แผ่นใบเรียบสีเขียวแก่เป็นมัน โคนก้านใบใหญ่แผ่เป็นกาบหุ้มลำต้น
- ดอก : ออกเป็นช่อแขนงตามซอกใบ ดอกเล็ก กลีบดอกที่ลดรูปมี 4-6 อัน ในช่อหนึ่งมีทั้งดอกเพศผู้และเพศเมีย ดอกเพศผู้อยู่ปลายช่อ ดอกเพศเมียอยู่บริเวณโคนช่อดอก ไม่มีก้านดอก
- ผล : รูปทรงกลมหรือรี ผิวเรียบ ผลอ่อนสีเขียวพอแก่เป็นสีน้ำตาล เปลือกชั้นกลางเป็นเส้นใยนุ่ม ชั้นในแข็งเป็นกะลา ชั้นต่อไปเป็นเนื้อผลสีขาวนุ่ม ข้างในมีน้ำใส

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

มะม่วง

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Manifera indica</i> Linn.
ชื่อวงศ์	: ANACARDIACEAE
ชื่อสามัญ	: Mango
ชื่อท้องถิ่น	: มะม่วงกะล่อน ม่วงเทียน (ประจวบคีรีขันธ์), มะม่วงป่า (ภาคกลาง), มะม่วงชี้ได้ (ภาคใต้), มะม่วงเทพรส (ราชบุรี)
ถิ่นกำเนิด	: เอเชียเขตร้อน

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น : ไม้พุ่มยืนต้น สูงประมาณ 10 - 15 เมตร ลำต้นตรง เรือนยอดกลม ทึบ
- ใบ : ใบเดี่ยว การเกาะติดของใบบนกิ่งแบบเวียน ใบรูปหอกยาวแกมขอบขนาน ปลายเรียวแหลม โคนมนแหลม
- ดอก : ออกดอกเดือนธันวาคม ถึง มกราคม ดอกออกเป็นช่อที่ปลายกิ่ง ในช่อดอกหนึ่งๆ จะมีช่อย่อยหลายช่อ ดอกย่อยขนาดเล็กสีเหลืองอ่อน ก้านดอกสั้น
- ผล : สุกเดือนพฤษภาคม ถึง มิถุนายน และมีพันธุ์หลายชนิดออกนอกฤดูกาล ผลเป็นแบบผลสด รูปทรง ขนาด และสีผิวแล้วแต่ชนิดพันธุ์นั้นๆ บริโภคได้ทั้งผลดิบและผลสุก รสเปรี้ยว มัน และหวาน

มะม่วงในประเทศไทยโดยเฉพาะที่ฝ่ายปฏิบัติการวิจัยและเรือนปลูกพืชทดลอง สถาบันวิจัยและพัฒนาแห่ง มก. วิทยาเขตกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม มีอยู่หลากหลายพันธุ์

พันธุ์มะม่วงในประเทศไทยมีมากมายพันธุ์ สามารถแบ่งตามลักษณะการนำมาบริโภคได้ 3 กลุ่มใหญ่ๆ ดังนี้

1. มะม่วงสำหรับรับประทานผลดิบ เช่น น้ำดอกไม้มัน พิมเสนมัน แรด เขียวเสวย หนองแซง ฟาลัน มันหวานปากช่อง เบาสงขลา เป็นต้น
2. มะม่วงสำหรับรับประทานผลสุก เช่น อกร่อง อกร่องพิกุลทอง น้ำดอกไม้ หนังกกลางวัน ทองดำ เป็นต้น
3. มะม่วงที่ปลูกเพื่อการอุตสาหกรรมแปรรูปผลไม้
 - มะม่วงสำหรับดอง เช่น แก้ว โชคอนันต์ เป็นต้น
 - มะม่วงสำหรับบรรจุกระป๋อง ทำน้ำคั้น แช่อิ่ม เช่น มะม่วงสามปี มหาชนก เป็นต้น

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

มะม่วงไม่รู้หาว มะนาวไม่รู้โห่

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Carissa carandas* L.

ชื่อวงศ์ : APOCYNACEAE

ชื่อสามัญ : Bengal-Currants, Carandas-plum, Karanda

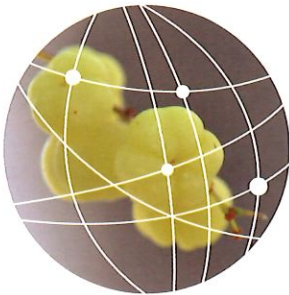
ชื่อท้องถิ่น : มะม่วงไม่รู้หาว มะนาวไม่รู้โห่,
หนามขี้แฮด (เชียงใหม่), หนามแดง (กรุงเทพฯ),
มะนาวไม่รู้โห่ (ภาคกลาง), มะนาวโห่ (ภาคใต้)

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น : เป็นไม้พุ่ม สูง 2-3 เมตร ทรงพุ่มกลม แตกกิ่งจำนวนมากทุกส่วนมียางสีขาวเหมือนน้ำมัน ลำต้นและกิ่งก้านมีหนามแหลมยาว 2-5 เซนติเมตร ปลายหนามมีสีแดง
- ใบ : เป็นใบเดี่ยว เรียงตรงข้าม รูปไข่กลับ ปลายใบมนหรือเว้าเข้าเล็กน้อย โคนใบกลม ผิวใบสีเขียวเข้มเป็นมัน
- ดอก : เป็นดอกช่อสั้นๆ ที่ปลายกิ่ง กลีบดอกสีขาว มีกลีบเลี้ยง 5 กลีบมีขนโคนกลีบเชื่อมติดกันเป็นหลอดยาวสีชมพูแกมแดง ดอกมีกลิ่นหอมอ่อนๆ หอมตลอดวัน ออกดอกทั้งปี
- ผล : เป็นผลเดี่ยวออกรวมกันเป็นช่อ ผลรูปกลมรี มนรี หรือรูปไข่ ผลอ่อนมีสีขาวอมชมพู ผลดิบมีน้ำอย่างมาก ผลจะค่อยๆ เข้มขึ้นเป็นสีแดง กระทั่งสุกจึงกลายเป็นสีดำ
- เมล็ด : มี 1 เมล็ด ติดอยู่ที่ส่วนปลายรูปไต ยาว 2.5-3 เซนติเมตร สีน้ำตาลอมเทา มีเปลือกแข็งหุ้ม

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

มะยม

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Phyllanthus acidus</i> (L.) Skeels
ชื่อวงศ์	: PHYLLANTHACEAE
ชื่อสามัญ	: Star Gooseberry
ชื่อท้องถิ่น	: หมากยม หมักยม (ภาคอีสาน), ยม (ภาคใต้)

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : จัดเป็นไม้ยืนต้นขนาดเล็กถึงขนาดกลาง เปลือกของลำต้นขรุขระมีสีเทาปนน้ำตาล
- ใบ** : ใบมะยมเป็นใบประกอบ มีย่อยออกเรียงสลับกันเป็น 2 แถว
- ดอก** : ดอกออกเป็นช่อและออกตามกิ่ง ดอกตัวผู้และดอกตัวเมียแยกกัน ดอกตัวผู้เกิดที่ปลายช่อไม่มีกลีบดอก กลีบเลี้ยงมี 6 กลีบ แยกกัน ดอกตัวเมียมีกลีบเพียง 6 กลีบ ผลรูปทรงกลมแบนมี 3 พู ผลอ่อนสีเขียวเมื่อแก่เปลี่ยนเป็นสีเหลืองหรือขาวแกมเหลืองเมล็ดรูปทรงกลม เห็นเป็นร่องสีน้ำตาลอ่อน
- ผล** : ลักษณะของผลเมื่ออ่อนจะเป็นสีเขียว แต่ถ้าแก่แล้วจะเป็นสีเหลืองหรือขาวแกมเหลือง เนื้อฉ่ำน้ำมาก ในผลมีเมล็ดกลม ๆ สีน้ำตาล 1 เมล็ด สำหรับรสชาติจะมีรสหวานอมฝาด
- มะยมนั้นมีทั้งตัวผู้และตัวเมีย โดยลักษณะเด่นของต้นตัวผู้จะออกดอกเต็มต้นแต่ไม่ติดลูก ส่วนต้นมะยมตัวเมียนั้นจะมีดอกน้อยกว่า ซึ่งในทางการแพทย์นั้นนิยมใช้มะยมตัวผู้เป็นหลักทั้งใบและราก เพราะมีสรรพคุณทางยาค่อนข้างสูงกว่ามะยมตัวเมีย

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

มะรุม

- ชื่อวิทยาศาสตร์ : ***Moringa oleifera* Lam.**
 ชื่อวงศ์ : MORINGACEAE
 ชื่อสามัญ : Horse radish tree, Drumstick
 ชื่อท้องถิ่น : กานั่งเต็ง (กะเหรี่ยง-กาญจนบุรี), ผักเนื้อไก่ (จวน-แม่ฮ่องสอน), ผักอีฮีม ผักอีฮุม มะค้อนก้อม (ภาคเหนือ), เส่ช้อยะ (กะเหรี่ยง-แม่ฮ่องสอน)
 ถิ่นกำเนิด : อินเดีย และศรีลังกา

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น : เป็นไม้ยืนต้นสูง 3-6 เมตรหรือใหญ่กว่าเปลือกสีขาว
 ใบ : ใบสลับแบบขนนก 2 หรือ 3 ชั้น ยาว 20-60 เซนติเมตร ใบชั้นหนึ่งมีใบย่อย 8-10 คู่
 ดอก : สีขาวหรือขาวอมเหลืองแต้มสีแดงที่ใกล้ฐานด้านนอก ยาว 1.4-1.9 เซนติเมตร กว้าง 0.4 เซนติเมตร
 ผล : เป็นฝัก
 เมล็ด : มีหลายเมล็ด
 การขยายพันธุ์ : เพาะเมล็ด
 ประโยชน์ : ใช้ถอนพิษไข้ แก้ออกตามโรฟัน แก้อักเสบ แก้แพ้ ฆ่าเชื้อแบคทีเรีย ขับปัสสาวะ ป้องกันมะเร็ง ลดความดันโลหิต

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

มะละกอ

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Carica papaya</i> L.
ชื่อวงศ์	: CARICACEAE
ชื่อสามัญ	: Papaya, Melan Tree, Paw Paw
ชื่อท้องถิ่น	: ก้วยลา (ยะลา), แดงตัน (สตูล), มะก้วยเทศ (ภาคเหนือ), มะเต๊ะ (มาเลย์-ปัตตานี), ลอกอ (ภาคใต้), บักหุ่ง (นครพนม-เลย)

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : ไม้ล้มลุกอายุหลายปีขนาดใหญ่ อายุหลายปี สูง 2-8 เมตร ลำต้นตั้งตรงมักไม่แตกกิ่ง ไม่มีแก่น ต้นอวบน้ำ มีรอยแผลเป็นของก้านใบที่หลุดร่วงไป มีน้ำยางสีขาวทั่วลำต้น
- ใบ** : ใบเรียงสลับรอบต้นบริเวณยอด ใบเดี่ยว รูปฝ่ามือกว้าง ยาว 25-60 เซนติเมตร โคนใบเว้า ปลายใบแหลม ขอบใบหยักเว้าเป็นแฉกลึก 7-11 แฉก และจักฟันเลื่อย ก้านใบยาว 25-90 เซนติเมตร เป็นท่อนกลางยาว
- ดอก** : ดอกช่อสีขาวนวล มีกลิ่นหอม ออกที่ซอกใบ มีทั้งดอกสมบูรณ์เพศและดอกแยกเพศ ดอกเพศผู้ออกเป็นช่อ ก้านช่อดอกยาว กลีบดอกเชื่อมติดกันเป็นหลอดยาว 1.5-2.5 เซนติเมตร ปลายแยกเป็น 5 กลีบ เมื่อบานเส้นผ่านศูนย์กลาง 1.5-2.5 เซนติเมตร เกสรเพศผู้มี 10 อัน ดอกเพศเมียและดอกสมบูรณ์เพศออกเดี่ยวหรือ 2-3 ดอก กลีบดอก 5 กลีบ ดอกมีขนาดใหญ่กว่าดอกเพศผู้
- ผล** : ผลเป็นผลสดรูปยาวรี ปลายแหลม ผลดิบมีเนื้อสีขาวอมเขียว ผลสุกมีเนื้อสีแดงส้ม เนื้อหนาอ่อนนุ่ม รสหวาน มีเมล็ดมาก รูปไข่น้ำตาลดำ ผิวขรุขระ มีถุงเมือกหุ้ม

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 1, 3

มะฮอกกานี

- ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Swietenia macrophylla* King.
 ชื่อวงศ์ : MELIACEAE
 ชื่อสามัญ : Broad Leaf Mahogany, False Mahogany,
 Honduras Mahogany
 ชื่อท้องถิ่น : -

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น : ไม้ต้นผลัดใบ ขนาดกลางถึงขนาดใหญ่ สูง 15-25 เมตร เปลือกต้นสีน้ำตาลเข้มปนดำ
 ใบ : ใบเรียงตรงข้าม ใบประกอบแบบขนนกชั้นเดียวปลายคู่ ใบย่อยรูปวงรีเบี้ยว 3-6 คู่ กว้าง 2.5-6 เซนติเมตร ยาว 6-15 เซนติเมตร โคนใบแหลม ปลายใบแหลม ใบค่อนข้างหนา สีเขียวเข้ม ใต้ใบสีอ่อน
 ดอก : ดอกช่อยาว 10-15 เซนติเมตร ออกที่ซอกใบใกล้ปลายกิ่ง กลีบดอกสีเหลืองอ่อนหรือเหลืองแกมเขียว กลีบดอก 5 กลีบ ปลายมน เมื่อบานเส้นผ่านศูนย์กลาง 0.7-1.2 เซนติเมตร เกสรเพศผู้ 10 อัน ปลายเกสรเพศเมียกว้างแบน
 ผล : ผลแห้งแตกจากโคนเป็น 5 พู รูปไข่ กว้าง 7.5-12.0 เซนติเมตร ยาว 11-17 เซนติเมตร เปลือกหนาแข็ง
 เมล็ด : เมล็ดมีสีน้ำตาล มีปีก

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

มิกกี้เมาส์

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Ocha kirkii</i> Oliv
ชื่อวงศ์	: OCHNACEAE
ชื่อสามัญ	: Micky Mouse
ชื่อท้องถิ่น	: -
ถิ่นกำเนิด	: อเมริกา

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : เปลือกต้นสีน้ำตาลดำ แตกกิ่งก้านมาก ขอบปล้องถี่สั้น สูงได้ถึง 3 เมตร กิ่งก้านเยอะ พุ่มทึบ
- ใบ** : เรียงสลับ รูปรี รูปขอบขนาน หรือรูปไข่กลับ ยาว 5-11 เซนติเมตร ปลายใบมน ปลายมีติ่งหนาม โคนใบเรียวสอบหรือคล้ายรูปหัวใจ แผ่นใบหนา ขอบเรียบหรือจักเป็นติ่งหนามขนาดเท่าๆ กัน เส้นแขนงใบไม่ชัดเจน เส้นแขนงใบย่อยแบบร่างแหหนาแน่น เห็นชัดด้านบน ก้านใบยาว 4-5 มิลลิเมตร
- ดอก** : ออกเป็นช่อ ออกสั้นๆ ตามปลายกิ่งด้านข้าง มีหลายดอก กลีบเลี้ยง 5 กลีบ รูปรี หรือรูปขอบขนาน ปลายกลีบกลม ยาว 1-1.4 เซนติเมตร สีเขียว ขยายในผลเปลี่ยนเป็นสีแดง กลีบดอก 5 กลีบ สีเหลือง ร่วงง่ายเมื่อบาน รูปไข่กลับ หรือรูปรีกว้าง ยาว 1.5-2.5 เซนติเมตร มีก้านกลีบ เกสรตัวผู้จำนวนมาก ก้านเกสรยาวประมาณกึ่งหนึ่งหรือเท่าๆ อับเรณู ติดทน สีเหลืองเปลี่ยนเป็นสีแดงในผล อับเรณูสีส้ม ยาว 4-5 มิลลิเมตร
- ผล** : ติดใกล้โคนฐานรองดอกที่ขยาย คล้ายรูปทรงกระบอกกลมๆ สุกสีดำ ยาว 9-10 มิลลิเมตร ติดผลน้อย ก้านผลยาว 1-2.5 เซนติเมตร
- เมล็ด** : 1 เมล็ด
- การขยายพันธุ์** : เมล็ด ตอนกิ่ง ปักชำ
- ประโยชน์** : สรรพคุณทางยาไว้ว่า ทั้งต้น ใช้ตำรับยารักษาโรคเบาหวาน ราก นำมาต้มน้ำดื่มแก้ผิวดำแดง

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 2, 3

โมก

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Wrightia religiosa</i> Benth.
ชื่อวงศ์	: APOCYNACEAE
ชื่อสามัญ	: Mok
ชื่อท้องถิ่น	: โมกบ้าน, หลักป่า, ปิดจงวา
ถิ่นกำเนิด	: พม่า เวียดนาม เขมร มาเลเซีย ฟิลิปปินส์

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : เป็นพรรณไม้ยืนต้นขนาดกลาง ลำต้นมีความสูงประมาณ 5-12 เมตร ผิวเปลือกสีน้ำตาลดำ ลำต้นกลมเรียบมีจุดเล็ก ๆ สีขาวประทั่วต้น แตกกิ่งก้านสาขาออกรอบลำต้นไม่เป็นระเบียบ
- ใบ** : ใบเดี่ยวออกเรียงกันเป็นคู่ตามก้านใบ ลักษณะใบ เป็นรูปไข่ รี ปลายใบมนแหลม โคนใบแหลม ขอบใบเรียบ เนื้อใบบางสีเขียว ขนาดใบกว้างประมาณ 2 เซนติเมตร ยาวประมาณ 3-5 เซนติเมตร
- ดอก** : ออกดอกเป็นช่อสั้น ๆ อยู่ตามปลายกิ่ง ช่อหนึ่งมีดอก 4-8 ดอก ดอกจะคว่ำหน้าลงสู่พื้นดินมีกลีบดอก 5 กลีบ มีสีขาว กลิ่นหอม ดอกบานเต็มที่ขนาด ประมาณ 2 เซนติเมตร ออกดอกตลอดปี
- ผล** : ผล หรือ ฝัก มีรูปทรงกระบอกจะออกมาเป็นคู่ ลักษณะโค้งงอเข้าหากัน ภายในมีเมล็ดเรียงอยู่เป็นจำนวนมาก ขนาดความยาวของฝักประมาณ 10-15 เซนติเมตร
- เมล็ด** : จำนวนมาก มีขนสีขาวเป็นกระจุกที่ปลาย
- ฤดูกาลออกดอก** : ตลอดปี
- การปลูก** : การปลูกในแปลงปลูกเพื่อประดับบริเวณบ้านและสวน และปลูกในกระถางเพื่อประดับภายนอกอาคาร บ้านเรือน
- การดูแลรักษา** : ชอบขึ้นในที่ชุ่มชื้น
- การขยายพันธุ์** : การตอน การเพาะเมล็ด การปักชำ วิธีที่นิยมและได้ผลดี คือ การเพาะเมล็ด การปักชำ
- ส่วนที่มีกลิ่นหอม** : ดอก
- การใช้ประโยชน์** : ไม้ประดับ, สมุนไพร
- สรรพคุณทางยา** : รากใช้รักษาโรคผิวหนัง เรื้อน คุดทะราด แก้กษัยสัตว์กัดต่อย ใบ ใช้ขับน้ำเหลือง ดอก เป็นยาระบาย เปลือก เป็นยาเจริญอาหาร รักษาโรคไต ยางจากต้นแก้บิด

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

ยอ

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Morinda citrifolia</i> L.
ชื่อวงศ์	: RUBIACEAE
ชื่อสามัญ	: Indian Mulberry
ชื่อท้องถิ่น	: ยอบ้าน (ภาคกลาง) มะตาเสือ (ภาคเหนือ) ยอแยใหญ่ (กะเหรี่ยง-แม่ฮ่องสอน)
ถิ่นกำเนิด	: แถบหมู่เกาะโปลินีเซียน ฟิจิ ตองกา ตาฮิติ ฯลฯ ซึ่งเป็นเขตที่มีอากาศร้อนในทวีปอเมริกา

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น : ไม้ต้น สูง 2-6 เมตร เปลือกต้นสีน้ำตาล แตกเป็นสะเก็ดแล้วหลุดออก กิ่งอ่อนเป็นสีเหลี่ยม
- ใบ : เป็นใบเดี่ยว ออกตรงข้าม รูปรี กว้าง 8-15 เซนติเมตร ยาว 10-20 เซนติเมตร ขอบใบเรียบ แผ่นใบเรียบ สีเขียวเข้มเป็นมัน
- ดอก : ออกเป็นช่อกลมตามซอกใบ ดอกสีขาว กลีบดอกโคนเชื่อมติดกันเป็นหลอด ปลายแยกเป็น 5 แฉก มีกลิ่นหอม
- ผล : เป็นผลรวม ผิวขรุขระเป็นตุ่ม ผลสุกมีกลิ่นเหม็นเอียน
- เมล็ด : เมล็ดสีน้ำตาลมีหลายเมล็ด
- การขยายพันธุ์ : การเพาะเมล็ด
- ประโยชน์ : แก้กลิ้นไส้อาเจียน แก้ท้องผูก ท้องอืด แน่นหน้าอก มีลมในลำไส้ แก้ลมวิงเวียนปวดหัว เบื่ออาหาร แก้บิด
ปวดข้อ เป็นใช้ถ่ายมีเลือดปน ปากเปื่อย ประจำเดือนขัด ร้อนในกระหายน้ำ

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

ยางนา

ต้นไม้ประจำจังหวัดอุบลราชธานี

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Dipterocarpus alatus* Roxb.

ชื่อวงศ์ : DIPTEROCAPACEAE

ชื่อสามัญ : Yang

ชื่อท้องถิ่น : ยางนา, ยางขาว, ยางหยวก, ยางแม่น้ำ, (ทั่วไป),
กาตูล (เขมร, ปราจีนบุรี), ยางนา (เลย)

ถิ่นกำเนิด : ทั่วทุกภาคของไทย บังคลาเทศ พม่า ลาว กัมพูชา
เวียดนามใต้ และมาเลเซีย

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : ไม้ต้นขนาดใหญ่ สูงถึง 40 - 50 เมตร ลำต้นเปลาตรง เปลือกหนาเรียบ สีเทาหรือเทาปนขาว โคนต้นมักเป็นพูสูงชัน
มาเล็กน้อย ขนาดเส้นรอบวงเพียงอกของต้นที่มีอายุมาก ระหว่าง 4 - 7 เมตร หรือมากกว่า ยอดและกิ่งอ่อนมีขน
ทั่วไป และมีรอยแผลใบปรากฏชัดเจนตามกิ่ง รูปทรง (เรียวยอด) เรียวยอดเป็นพุ่มกลมแน่นทึบ
- ใบ** : ใบเดี่ยว เรียงเวียนสลับ รูปรี รูปรีหรือรูปไข่ ใบอ่อนมีขนสีเทาประปราย ใบแก่เกลี้ยงหรือเกือบเกลี้ยง มีขนประปราย
- ดอก** : ออกเป็นช่อสั้นๆ ไม่แตกแขนงตามง่ามใบตอนปลายกิ่งแต่ละช่อมี 3 - 8 ดอก สีขาวอมชมพู ออกดอกระหว่างเดือน
มีนาคม - พฤษภาคม
- ผล** : เป็นแบบผลแห้ง ตัวผลกลมหรือรูปไข่ ยาว 2.5 - 3.5 เซนติเมตร มีครีบยาว 5 ครีบ ด้านบนมีปีก 2 ปีก ปลายมน มีเส้น
ตามยาว 3 เส้น ปีกอีก 3 ปีก มีลักษณะสั้นมากคล้ายหูหนู ผลแก่ ระหว่างเดือน พฤษภาคม - มิถุนายน
- การขยายพันธุ์** : โดยการเพาะเมล็ด เป็นไม้กลางแจ้ง เจริญเติบโตได้ดีในสภาพดินแทบทุกชนิด

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

ยี่เข่ง

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Lagerstroemia indica</i> L.
ชื่อวงศ์	: LYTHRACEAE
ชื่อสามัญ	: Crape myrtle, Crape flower, Indian lilac (Yi-Kheng)
ชื่อท้องถิ่น	: คำฮ่อ (ภาคเหนือ), จี๋หมุยอวย (จีน-แต้จิ๋ว)
ถิ่นกำเนิด	: ประเทศจีน และญี่ปุ่น

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : เป็นต้นไม้ขนาดเล็ก หรือไม้พุ่มขนาดใหญ่สูงประมาณ 3-7 เมตร ขนาดของพุ่มจะกว้างประมาณ 2-4 เมตร มีเปลือกลำต้นเรียบ สีน้ำตาลเป็นมัน มีสะเก็ดขาวลอกเป็นแผ่น ส่วนของผลยี่เข่ง มีลักษณะเป็น ผลแห้งแตก เปลือกแข็ง รูปถ้วย มีเมล็ดจำนวนมาก
- ใบ** : ใบเป็นใบเดี่ยวสีเขียว ลักษณะใบคล้ายรูปไข่ โคนใบจะมน ปลายใบแหลม ขอบใบจะเรียบ ผิวใบจะมีขนสาบมือเล็กน้อย โดยขนาดความกว้างของใบจะประมาณ 0.5-1.5 นิ้ว และยาวประมาณ 1-3 นิ้ว
- ดอก** : จะออกดอกเป็นช่อๆ ที่ปลายกิ่ง ส่วนล่างของดอกจะเป็นเส้นกลมเล็กๆ ส่วนบนจะบานแผ่ออกเป็นกลีบกลมขอบหยิกๆ มีรอยย่นยับ มีกลีบประมาณ 6 กลีบ มีเกสรกลางดอกปลายเป็นตุ่มสีเหลืองสด เมื่อดอกบานเต็มที่ก็จะกว้างประมาณ 1.5 นิ้ว ส่วนสีของดอกก็มีสีขาว สีม่วง สีชมพู สีชมพูเข้มคล้ายสีบานเย็น และสีแดง ส่วนมากแล้วเราจะเห็นดอกยี่เข่งในช่วงเดือนสิงหาคมถึงเดือนตุลาคม
- ผล** : ผลแห้งแตก รูปถ้วย เปลือกแข็ง มีเมล็ดจำนวนมาก
- เมล็ด** : จำนวนมาก
- การขยายพันธุ์** : เมล็ด และปักชำกิ่ง
- ประโยชน์** : เปลือกต้นยี่เข่งใช้เป็นยาไล่ได้ ช่วยทำให้เลือดไหลเวียนได้สะดวกขึ้น ช่วยแก้อาการปวดฟัน ด้วยการใช้น้ำยี่เข่งผสมกับเนื้อหมูต้มน้ำรับประทาน

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 1, 2

ยี่โถ

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Nerium oleander* L.

ชื่อวงศ์ : APOCYNACEAE

ชื่อสามัญ : Sweet Oleander, Rose bay

ชื่อท้องถิ่น : ยี่โถฝรั่ง

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น : ไม้พุ่ม สูง 4-6 เมตร แตกกิ่งต่ำใกล้ผิวดินจำนวนมาก ทุกส่วนมีน้ำยางขาว เปลือกต้นสีน้ำตาลเข้ม
- ใบ : ใบเรียงรอบข้อ ช่อละ 3 ใบ ใบเดี่ยว รูปรีแกมขอบขนาน กว้าง 2-4 เซนติเมตร ยาว 15-17 เซนติเมตร โคนใบแหลม ปลายใบแหลม ขอบใบเรียบ เนื้อใบหนาแข็ง ผิวใบเรียบเป็นมัน เส้นใบออกจากเส้นกลางใบขนานกันเด่นชัดทั้งสองด้าน ก้านใบสั้น
- ดอก : ดอกช่อออกที่ปลายยอด ช่อยาว 15-25 เซนติเมตร มีทั้งดอกช่อและดอกเดี่ยว ดอกช่อสีชมพูเข้ม มีขนาดดอกและช่อดอกโตกว่าดอกเดี่ยว เมื่อดอกย่อยบานเส้นผ่านศูนย์กลาง 3.0-3.5 เซนติเมตร กลีบเลี้ยง 5 กลีบ แยกกัน โคนกลีบดอกเชื่อมติดกัน ปลายแยกเป็น 5 กลีบ เกสรเพศผู้ 5 อันหุ้มก้านชูเกสรเพศเมียไว้ ดอกมีหลายสี เช่น ขาว เหลือง ชมพูและแดง
- ผล : ผลแห้งสีน้ำตาล ผิวแข็ง แตกตามยาว เมล็ดมีขนเป็นพู่ที่ปลายข้างหนึ่ง

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 1

รสสุคนธ์

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Tetracera loureiri</i> Pierre.
ชื่อวงศ์	: DILLENIACEAE
ชื่อสามัญ	: -
ถิ่นกำเนิด	: ไทย

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : เป็นไม้เถาเนื้อแข็ง โคนลำต้นใหญ่ได้ถึง 15 เซนติเมตร และเลื้อยได้ไกลถึง 8 เมตรกิ่งอ่อนและยอดอ่อนมีขนแข็งสั้นๆ สากระคายมือ
- ใบ** : เป็นใบเดี่ยว เรียงเวียนสลับ รูปไข่กลับถึงขอบขนาน กว้าง 4-7 เซนติเมตร ยาว 7-16 เซนติเมตร ปลายใบแหลมถึงกลมนมน โคนใบแหลมถึงสอบแคบ ขอบใบจัก สีเขียวเข้ม เนื้อใบสาก เส้นกลางใบและเส้นใบด้านบนเป็นรอยลึก เส้นใบ 10-15 คู่ ก้านใบยาว 1-1.5 เซนติเมตร
- ดอก** : ช่อดอกสีขาว ยาว 5-15 เซนติเมตร ออกที่ปลายกิ่งหรือตามซอกใบใกล้ปลายกิ่ง ดอกย่อยมีกลีบเลี้ยง 5 กลีบ รูปไข่ ขนาดเล็กติดทนอยู่จนเป็นผล เมื่อดอกย่อยบานมีเส้นผ่าศูนย์กลาง 0.8 เซนติเมตร กลีบดอกร่วงง่าย มีเกสรเพศผู้จำนวนมาก คล้ายเส้นด้ายสีขาว ดอกเริ่มบานและส่งกลิ่นหอมในช่วงพลบค่ำจนถึงช่วงกลางวัน ดอกบานเกือบพร้อมกันทั้งช่อ และบานวันเดียวแล้วโรย
- ผล** : ผลค่อนข้างกลม สีส้มถึงสีแดง มี 2-3 ผล อยู่รวมกันเป็นกระจุก เมล็ดรูปไข่ อยู่ในเยื่อหุ้มกล้วย สีแดง

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

รางจืด

- ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Thumbergia laurifolia* Lindl.
 ชื่อวงศ์ : ACANTHACEAE
 ชื่อสามัญ : Laurel Clockvine, Blue Trumpet Vine
 ชื่อท้องถิ่น : กำลังช้างเผือก ขอบชะนาง เครือเขาเขียว ยาเขียว (ภาคกลาง), คาย รางเย็น (ยะลา), จอลอดิเออ (ซังกะ บังกะละ พอหน่อเตอ (กะเหรี่ยง-แม่ฮ่องสอน),
 ดูเหว่า (ปัตตานี), ทิดพุด (นครศรีธรรมราช),
 นานอง (สระบุรี), ย่าแย้ แอดแอ (เพชรบูรณ์),
 ถิ่นกำเนิด : เป็นพืชในเขตร้อนและเขตอบอุ่นของทวีปเอเชีย

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น : เป็นไม้เลื้อยหรือไม้เถา ที่มีเนื้อแข็ง ลำต้นหรือเถาแน่นจะกลมเป็นปล้อง มีสีเขียวสดหรือสีเขียวเข้ม ลำต้นไม่มีขนและไม่มีมือจับเหมือนกับตำลึง และมะระ แต่อาศัยลำต้นในการพันรัดขึ้นไป รางจืดเป็นพืชในเขตร้อนและเขตอบอุ่นของทวีปเอเชีย จึงสามารถขึ้นได้ทั่วไปตามป่าดิบชื้นของประเทศไทยทั่วทุกภาค เจริญเติบโตได้เร็วมาก และขยายพันธุ์ด้วยวิธีการใช้เถาในการปักชำ
- ใบ : ใบเดี่ยวออกตรงข้ามกันเป็นคู่ รูปไข่ปลายเรียวแหลม ปลายใบแหลม หรือแหลมยาว โคนใบกลม ตัด รูปหัวใจหรือคล้ายลูกศร ขอบใบเรียบ จักซี่ฟันตื้นๆ ห่างๆ แผ่นใบเกลี้ยง เส้นโคนใบส่วนมากมี 5 เส้น เส้นแขนงใบย่อยแบบร่างแหเห็นชัดเจน
- ดอก : ช่อดอกแบบช่อกระจุกออกตามซอกใบหรือปลายกิ่ง ยาวได้ประมาณ 30 เซนติเมตร ดอกรางจืด ดอกรูปปากแตร สีม่วง ในช่อหนึ่งมีดอกย่อย 3-4 ดอก สีม่วงอมฟ้า กลีบดอกมี 5 กลีบ ขนาดเท่าๆ กัน โคนกลีบดอกเชื่อมติดกันเป็นหลอดใหญ่สั้นๆ กลีบกลมหรือรูปไข่กว้าง ขนาดประมาณ 2-4 เซนติเมตร
- ผล : แบบแคปซูล รูปทรงกลม เส้นผ่านศูนย์กลางประมาณ 1.5 มิลลิเมตร ปลายผลมีจะงอยแหลมคล้ายหัวนก ยาว 1.5-3 เซนติเมตร ผลอ่อนสีเขียว พอแก่เป็นสีน้ำตาลเกือบดำแล้วแตก้าออกเป็น 2 ซีก
- เมล็ด : เมล็ด 2 เมล็ดในแต่ละซีก เกิดตามที่รกร้างว่างเปล่าทั่วไป ตามชายป่าเบญจพรรณและป่าดิบแล้ง ขยายพันธุ์ด้วยเมล็ดเถาอ่อนสีเขียว กลม เป็นข้อปล้อง เถาแก่สีน้ำตาล
- การขยายพันธุ์ : เถาปักชำหรือเพาะเมล็ด

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

ราชพฤกษ์ / คูณ

ดอกไม้ประจำประเทศไทย

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Cassia flstula* Linn

ชื่อวงศ์ : CAESALPINIACEAE

ชื่อสามัญ : Pudding pipe tree, Purging cassia, Indian laburnum, Golden shower

ชื่อท้องถิ่น : กุเพยะ, คูณ, บือญ, ปูโย, เปอไซ, ลมแล้ง, ลักเกลื้อ, ลักเคย, แมะหล่าหญ่

ถิ่นกำเนิด : ปากีสถาน อินเดีย พม่า และศรีลังกา

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น : ไม้ต้นขนาดกลาง ผลัดใบ เรือนยอดเป็นพุ่มกลม เปลือกเรียบเกลี้ยงสีเทาอ่อนสีเทาอมน้ำตาลหรือสีนวล
- ใบ : ใบประกอบแบบขนนกปลายคู่ ใบเรียงสลับ แต่ละข้อมีใบย่อย 3-8 คู่ เรียงตรงข้าม ใบรูปไข่แกมรูปขอบขนาน กว้าง 4- 8 เซนติเมตร ยาว 7- 15 เซนติเมตร ปลายใบแหลม โคนใบมน แผ่นใบบางเกลี้ยงเป็นมัน
- ดอก : สีเหลือง ออกเป็นช่อแบบช่อกระจุกยาวตามซอกใบห้อยย้อยลง ช่อดอกโปร่ง ยาว 20- 45 เซนติเมตร กลีบเลี้ยงและกลีบดอกมีอย่างละ 5 กลีบ ดอกบานเต็มที่กว้าง 5-8 เซนติเมตร
- ผล : ผลแห้ง เป็นฝัก ทรงกระบอก ผิวเกลี้ยงสีดำ ยาว 20- 60 เซนติเมตร แขนงห้อยลงจากกิ่ง เมล็ดรูปแบนมน สีน้ำตาลเป็นมัน
- เมล็ด : มีหลายเมล็ด
- การขยายพันธุ์ : เพาะเมล็ด
- ประโยชน์ : ใช้เป็นยาระบายช่วยบรรเทาการแน่นหน้าอก ฟอกหรือชำระน้ำดี แก่ลม แก่การปวดข้อ เป็นยาระบายฆ่าพยาธิ

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 1, 3

ลีลาวดี / ลั่นทม

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Plumeria alba</i> L.
ชื่อวงศ์	: APOCYNACEAE
ชื่อสามัญ	: Temple Tree, Plumeria, Pagoda Tree
ชื่อท้องถิ่น	: จำปาจีน, มะยอ, จำปาลาว, จำปาขาว, จงป่า
ถิ่นกำเนิด	: เม็กซิโก, อเมริกากลาง, อเมริกาใต้

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : แตกกิ่งก้านสาขาและพุ่มใบสวยงาม มีน้ำยางสีขาวข้น เป็นไม้ผลัดที่สลัดใบในฤดูแล้ง ก่อนที่จะผลิดอกและผลิใบรุ่นใหม่
- ใบ** : เป็นใบเดี่ยว มีการเรียงตัวแบบสลับและหนาแน่นใกล้ปลายกิ่ง มีลักษณะแตกต่างกันไปทั้งรูปร่าง ขนาด สี และความหนาแน่น โดยทั่วไปใบจะหนา เหนียวแข็ง และมีสีตั้งแต่สีเขียวอ่อนถึงสีเขียวเข้ม มีเส้นกลางใบแตกสาขาออกไปคล้ายขนนก ขนาดใบแตกต่างกัน
- ดอก** : ดอกจะผลิออกมาจากปลายยอดเหนือใบ เห็นเป็นช่อดอกใหญ่สวยงาม แต่ก็มีบางชนิดที่ออกช่อดอกระหว่างใบ หรือใต้ใบบางชนิดห้อยลงบางชนิดตั้งขึ้น ในหนึ่งช่อจะมีดอกบานพร้อมกัน 10 – 30 ดอก บางต้นที่มีความสมบูรณ์เต็มที่อาจมีดอกมากกว่า 100 ดอก ต่อ 1 ช่อ
- ผล** : เป็นผลแห้ง ผลแตกแบบฝักกาด ผลมีรูปร่างรี
- เมล็ด** : มีรูปร่างแบน
- การขยายพันธุ์** : การปักชำ, การเพาะเมล็ด, การเปลี่ยนยอด, การติดตา
- ประโยชน์** : ดอกลีลาวดีใช้ผสมกับพลู ทำเป็นยาแก้ไข้ และไข้มาลาเรีย (ดอกลีลาวดี, เปลือกต้น) ช่วยรักษาไข้หวัด (ราก) ใช้ปรุงเป็นยาแก้ไข้ (เนื้อไม้) ช่วยถ่ายเสมหะและโลหิต (ยางและแก่น) ช่วยขับเหงื่อ แก้อ่อนใน (ราก)

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

เล็บครุฑ

- ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Polyscias sp.*
 ชื่อวงศ์ : ARALIACEAE
 ชื่อสามัญ : Polyscias
 ชื่อท้องถิ่น : มีชื่อเรียกตามลักษณะของใบได้หลายชื่อ เช่น
 เล็บครุฑกระจก, เล็บครุฑ, ใบเฟิร์น, เล็บครุฑตรี,
 เล็บครุฑใบกุหลาบ, เล็บครุฑหนู, เล็บครุฑลูกไม้ขาว,
 เล็บครุฑฝอย, เล็บครุฑผักชี
 ถิ่นกำเนิด : อยู่ในหมู่เกาะ เช่น โพลินีเซีย เปอโตริโก นิวกาเลโดเนีย

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น : ไม้พุ่มขนาดเล็ก ลำต้นมีความสูงประมาณ 1-3 เมตร ลำต้นมีผิวเปลือกสีเขียวหรือสีน้ำตาล ลำต้นเป็นข้อเล็กๆ ผิวเปลือกเรียบหรือมีจุดเล็กๆ ประอยู่ทั่วต้น
 ใบ : ใบมีสีเขียวอ่อนและเขียวแก่ ขอบใบหยักมากมีลักษณะเป็นแฉกยาว เล็ก-ใหญ่ไม่เท่ากัน ก้านใบ ยาวมีสีเขียว อมน้ำตาล อวบน้ำ ส่วนที่ติดกับลำต้นจะแผ่ออกเป็นกาบ ลำต้นจะมีลักษณะปล้องๆ ใบหนาทำให้ทรงพุ่มทึบ แต่ละชนิดใบจะมีลักษณะต่างกัน
 ดอก : ดอกมีขนาดเล็กมาก มีสีขาว ดอกออกเป็นช่อที่ปลายยอด ช่อดอกมีหลายลักษณะทั้งแบบเชิงลด แบบซี่ร่ม แบบกระจจะ
 ผล : ขนาดเล็กมาก กลม เนื้อผลนุ่ม
 เมล็ด : เมล็ดแข็ง (น่าสังเกตว่าเล็บครุฑที่ปลูกในประเทศไทยไม่ค่อยพบติดเมล็ด)
 การขยายพันธุ์ : การตอน หรือการปักชำกิ่ง

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

เล็บครุฑต่าง

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Polyscias fruticosa</i> Harms.
ชื่อวงศ์	: ARALIACEAE
ชื่อสามัญ	: Ming aralia
ชื่อท้องถิ่น	: เล็บครุฑฝอย เล็บครุฑผักชี
ถิ่นกำเนิด	: -

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น : ไม้พุ่มขนาดเล็ก สูงราว 2 เมตร ลักษณะต้นเป็นข้อ ลำต้นอ่อนมีสีเขียวอ่อนแกมน้ำตาลอ่อน เมื่อลำต้นแก่เต็มที่จะเปลี่ยนกลายเป็นสีน้ำตาลอ่อน
- ใบ : เป็นใบประกอบ ส่วนปลายใบย่อยแหลม ขอบใบหยักละเอียด สำหรับก้านใบส่วนที่ติดกับลำต้นเป็นกาบก้านใบ แต่ละก้านแยกออกเป็นก้านย่อยจำนวนมาก ซึ่งแยกแตกต่างจากแขนงตามข้อลำต้น ทำให้เล็บครุฑมีใบเป็นพุ่มหนา
- ดอก : -
- ผล : -
- เมล็ด : -
- การขยายพันธุ์ : การตอน หรือการปักชำกิ่ง
- ประโยชน์ : ใบ รสหอมร้อน ตำพอกแก้ปวดบวมอักเสบทั้งต้น รสฝาดหอม สมานแผล แก้ไข้ ราก รสร้อนหอม ต้มดื่ม ขับปัสสาวะ ระวังประสาท แก้ปวดข้อ

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

เล็บมือนาง

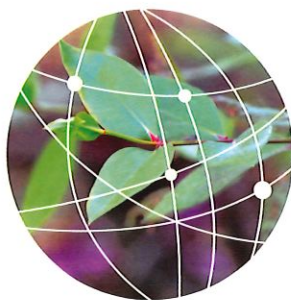
ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Combretum indicum</i> (L.) DeFilipps
ชื่อวงศ์	: COMBRETACEAE
ชื่อสามัญ	: Rangoon Creeper, Chinese honey Suckle, Drunen sailor
ชื่อท้องถิ่น	: อ้อยช้าง (อุตรดิตถ์), แสมแดง (ชุมพร), เล็บนาว (สตูล), มะจี๋มั่ง จ้ามั่ง จะมั่ง (ภาคเหนือ), นิ้วมือพระนารายณ์ (ใต้), ไข่หม่อง (กะเหรี่ยง-แม่ฮ่องสอน), วดอนิ่ง อะดอเน็ง (มละยา-ยะลา), เล็บมือนางต้น
ถิ่นกำเนิด	: เอเชียเขตร้อนทั่วไป

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : ไม้เถาเลื้อยเนื้อแข็งขนาดกลาง เลื้อยพาดพันไปกับต้นไม้อื่น ยาวได้ประมาณ 5-7 เมตร และอาจเลื้อยไปได้ไกลมากกว่า 10 เมตร แตกกิ่งก้านสาขาเป็นพุ่มหนาที่บ เถาอ่อนเป็นสีเขียว ตามลำต้นและเถาอ่อนมีขนสีเหลืองหรือสีน้ำตาลอมเทาปกคลุมอยู่ แต่ต้นแก่ผิวจะเกลี้ยง โดยเถาแก่เปลือกลำต้นเป็นสีน้ำตาลปนแดง เปลือกค่อนข้างเรียบหรือมีหนามเล็กน้อย
- ใบ** : ใบเป็นใบเดี่ยว ออกตรงข้ามกันเป็นคู่ ๆ ลักษณะของใบเป็นรูปมนแกมขอบขนานหรือเป็นรูปใบหอก ปลายใบแหลมหรือมนและมีติ่งแหลม โคนใบจักเว้าเข้าเล็กน้อย แผ่นใบเป็นสีเขียว เนื้อบาง ท้องใบมีขนปกคลุมเป็นจำนวนมาก ใบอ่อนเป็นสีเขียวอมแดง เนื้อใบบางค่อนข้างเหนียว ก้านใบยาวประมาณ 1 เซนติเมตร
- ดอก** : ออกดอกเป็นช่อตามซอกใบและที่ปลายกิ่งหรือยอดของลำต้น ในช่อหนึ่งจะมีดอกประมาณ 10-20 ดอก กลีบเลี้ยงเป็นหลอดยาวสีเขียว โดยมีความยาวประมาณ 3-4 นิ้ว กลีบเลี้ยงเชื่อมติดกันเป็นหลอดเล็ก ปลายแหลมมี 5 กลีบ โคนกลีบดอกเชื่อมติดกันเป็นรูปหลอดรูปทรงกระบอกยาว ส่วนปลายแยกเป็น 5 กลีบ เมื่อดอกบานจะมีขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางประมาณ 3-4 เซนติเมตร มีทั้งดอกกลีบและดอกซ้อน โดยช่อดอกเมื่อเริ่มบานจะเป็นสีขาวหรือสีชมพูอ่อน เมื่อดอกบานเต็มที่แล้วจะเปลี่ยนเป็นสีชมพูเข้ม โดยดอกย่อยจะค่อย ๆ หยอยบาน และเมื่อใกล้โรยจะเปลี่ยนเป็นสีแดง ดอกมีกลิ่นหอมแรง โดยเฉพาะในตอนค่ำ และโคนกลีบดอกมีใบประดับ หลอดของดอกจะโค้งเล็กน้อย และมีเกสรยาวยื่นออกมาจากกลางดอก เกสรเพศผู้มี 10 อัน และเกสรเพศเมีย 1 อัน ออกดอกในช่วงเดือนเมษายนถึงเดือนมิถุนายน
- ผล** : ผลเป็นผลแห้งและแข็ง ลักษณะของผลเป็นรูปกระสวย มีสัน 5 สันตามยาว ผลมีขนาดโตประมาณ 0.5 นิ้ว และยาวประมาณ 1.5 นิ้ว ผลสุกเป็นสีน้ำตาลอมสีดำ ภายในผลมีเมล็ด 1 เมล็ด
- เมล็ด** : 1 เมล็ด
- การขยายพันธุ์** : เพาะเมล็ด การตอนกิ่ง

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

ลำพู

ต้นไม้ประจำโรงเรียนเซนต์หลุยส์ จະเชิงเตตรา

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Sonneratia caseolaris* (L.) Engl.

ชื่อวงศ์ : SONNERATIACEAE

ชื่อสามัญ : Cork Tree

ชื่อท้องถิ่น : -

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น : เป็นไม้ยืนต้น ขึ้นอยู่ชายเลนที่น้ำท่วมถึง มีรากงอกขึ้นเหนือพื้นดิน ลำต้นสูง 10-25 เมตร ทรงพุ่ม กิ่งก้านห้อยย้อยลง
- ใบ : ใบเดี่ยว ออกตรงข้ามกันเป็นคู่ขนานอย่างน้อย 5 คู่ กว้าง 0.4-0.6 เซนติเมตร ยาว 0.5-11 เซนติเมตร รูปมนไข่ ปลายแหลม โคนใบสอบขอบเรียบ เนื้อหนาสีเขียวเป็นมัน ท้องใบสีอ่อน
- ดอก : ออกเป็นช่อติดก้านสลับใบและปลายกิ่ง บานห่อ 4-7 เซนติเมตร กลีบรองดอกสีเขียวอ่อน กลีบดอกขาวลายสีม่วงแดงเข้ม ปลายแยกแหลมเป็น 6 กลีบ บาง ร่วงง่าย เกสรตัวผู้เส้นขาวจำนวนมาก
- ผล : กลมแป้นสีเขียวคล้ายลูกจันทร์ ขยายพันธุ์ด้วยเมล็ด
- ประโยชน์ : ไม้ลำพู ต้น ราก ใช้ทำจุกขวด ภาชนะปิดฝาโอ่ง ไห ที่มีคุณค่ามากมาก่อนที่จะเปลี่ยนเป็นวัสดุอื่นแทน จึงทำให้ต้นลำพูหมดค่าขาดการดูแลขยายพันธุ์ ต้นลำพูยังป้องกันพื้นตลิ่ง กันน้ำเซาะได้ดี และดูดซึมน้ำเสียเป็นน้ำดีด้วย

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 2

ลำแพน

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Sonneratia ovata</i>
ชื่อวงศ์	: SONNERATIACEAE
ชื่อสามัญ	: -
ชื่อท้องถิ่น	: ปาด (พังงา-ภูเก็ต), รำปาด (มลายู-สตูล), นุแบ (นราธิวาส) อิกาย

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : ไม้ยืนต้นขนาดกลางมีความสูงถึง 10-15 เมตร ไม่ผลัดใบ เรือนยอดแผ่กว้างจนแบนหรือรูปทรงกลม มีรากอากาศแผ่โดยรอบบริเวณโคนลำต้น เปลือกหนาค่อนข้างเรียบผิวเปลือกสีน้ำตาลเทา
- ใบ** : ใบเดี่ยวออกเรียงตรงข้ามสลับทิศทางการขึ้น ลักษณะเป็นใบรูปไข่กลับหรือรูปไข่ กว้าง 7 เซนติเมตร ยาว 9 เซนติเมตร ท้องใบเป็นคราบขาวหรือสีเขียวอ่อน ปลายใบตัดหยักเว้าหรือมนกว้าง โคนใบสอบแคบไปสู่ก้านใบ
- ดอก** : มีสีขาวออกตามปลายกิ่ง โคนกลีบเลี้ยงติดกันเป็นรูปจานกว้างๆ ปลายขอบจักเป็นแฉกรูปสามเหลี่ยมเล็กๆ 6-8 แฉก แฉกเหล่านี้จะมีสีแดงเรื่อตามผิวด้านใน ส่วนด้านนอกสีเขียวอ่อน กลีบดอกสีขาวบอบบาง รูปขอบขนานแคบๆ กลีบจะหลุดร่วงไว้มากมี 6-8 กลีบ และแตกต่างเป็นอิสระแก่กัน
- ผล** : รูปกลมค่อนข้างแป้น แข็ง เส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 5 เซนติเมตร ยาว 4 เซนติเมตร จุดผลเป็นรูปถ้วยหนาๆ มีแฉกแหลมๆ 6-8 แฉก ปลายแฉกพับกลับมาจากโคนด้านผล ภายในมีเมล็ดมาก
- ส่วนที่ใช้บริโภค** : ดอกอ่อน ยอดอ่อน ผล
- การขยายพันธุ์** : เมล็ด ตอนกิ่ง
- สภาพแวดล้อมที่เหมาะสม** : ขึ้นตามป่าชายเลน ป่าพรุที่มีน้ำทะเลท่วมถึง และน้ำท่วมขัง
- การปรุงอาหาร** : ดอก ยอดอ่อน มีรสเปรี้ยวอมฝาดเล็กน้อย รับประทานเป็นผักสดกับน้ำพริก ผลอ่อนมีรสฝาด จิ้ม น้ำพริก รับประทานเป็นผักเหนาะ แกงกะทิ แกงส้ม

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 2

ว่านกาบหอย

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Tradescantia spathacea* Stearn.

ชื่อวงศ์ : COMMELINACEAE

ชื่อสามัญ : Oyster plant, White owered, tradescantia

ชื่อท้องถิ่น : ว่านกาบหอยแครง ว่านหอยแครง (กรุงเทพฯ),
อังกะตัก อ้าหลังเหยียะ (จันทบุรี),
บั้งหลานฮวา บั้งฮัว (จันทบุรี)

ถิ่นกำเนิด : แถบเม็กซิโก คิวบา และอเมริกากลาง

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : จัดเป็นพรรณไม้ล้มลุกมีอายุได้หลายปี มักขึ้นเป็นกอๆ ไม่มีการแตกกิ่งก้าน ลำต้นอวบใหญ่ มีขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางประมาณ 1.5-5 เซนติเมตร มีความสูงของต้นประมาณ 30-50 เซนติเมตร ขยายพันธุ์ด้วยไหลหรือยอดหรือปักชำในพื้นที่ปลูกในช่วงฤดูฝน หรือปักชำในถุงเพาะชำในโรงเรือนนอกฤดูฝน เจริญเติบโตได้ดีในพื้นที่ที่มีแสงแดดส่องถึงครึ่งวัน
- ใบ** : ใบออกจากลำต้น ออกเรียงเป็นวงซ้อนกันหลายชั้น ใบเป็นใบเดี่ยว ลักษณะของใบเป็นรูปหอกยาวหรือรูปแกมขอบขนานปลายแหลม ปลายใบแหลม โคนใบตัดและเอนไปด้านหลัง ส่วนขอบใบเรียบ แผ่นใบหนาและตั้งตรง ใบมีขนาดกว้างประมาณ 2-6 เซนติเมตร และยาวประมาณ 10-30 เซนติเมตร หน้าใบเป็นสีเขียวเข้ม ส่วนหลังใบเป็นสีม่วงแดง เส้นใบขนาน มองเห็นไม่ชัด และไม่มีก้านใบ
- ดอก** : ออกดอกเป็นช่อที่โคนใบหรือตามซอกใบ ช่อดอกมีทั้งช่อเดี่ยวและหลายช่อ ในแต่ละช่อประกอบไปด้วยใบประดับที่มีลักษณะเป็นกาบ 2 กาบ สีม่วงเข้มเขียว ลักษณะเป็นรูปหัวใจโค้ง มีขนาดกว้างประมาณ 3-6 เซนติเมตร และยาวประมาณ 3-4 เซนติเมตร
- ผล** : ว่านกาบหอย ผลเป็นผลแห้งเมื่อแตกจะแยกเป็นแฉก 2-3 แฉก ลักษณะของผลเป็นรูปกระสวย ผลมีขนาดกว้างประมาณ 2.5-3 มิลลิเมตร และยาวประมาณ 3.5 มิลลิเมตร มีขนาดเล็กน้อย ภายในมีเมล็ดขนาดเล็ก
- เมล็ด** : มีเมล็ดขนาดเล็ก
- การขยายพันธุ์** : การปักชำ แยกหน่อ เพาะเมล็ด
- ประโยชน์** : นิยมปลูกเป็นไม้ประดับ ใช้เป็นยาแผนโบราณ ไทยใช้แก้ไอ แก้อ่อนใน กระหายน้ำ และฟกช้ำ (โรงเรียนแพทย์แผนโบราณวัดพระเชตุพนฯ, 2521) จีนใช้ดอกแก้อาการตกเลือดในลำไส้ แก้กิด และแก้ไอ ในไต้หวันใช้พอกแผล มีดบาด และแก้บวม

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

ว่านงาช้าง

- ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Sansevieria cylindrica* Bojer.
 ชื่อวงศ์ : DRACAENACEAE
 ชื่อสามัญ : Oyster plant, White owered, tradescantia
 ชื่อท้องถิ่น : ว่านงาช้างเขียว, หอกสุรกาฬ, ว่านงาช้างลาย, หอกสุรโกฬ
 ถิ่นกำเนิด : แถบเม็กซิโก คิวบา และอเมริกากลาง

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น : จัดเป็นไม้ล้มลุก ลำต้นอยู่ใต้ดิน สูงประมาณ 40-60 เซนติเมตร
 ใบ : เป็นลักษณะแท่งกลมๆ สีเขียว แทงขึ้นมาจากใต้ดินที่เดียว ยาวขึ้นมาเป็นสีเขียวสดประมาณ 1 ศอกเศษ ส่วนปลายเรียวแหลม คล้ายงาช้างสีเขียว หน่อทุกหน่อก็แทงขึ้นมาไม่มีกิ่งก้านสาขา ลักษณะเป็นพุ่ม ว่านนี้มี 2 ชนิด ชนิดหนึ่งมีสีเขียวล้วน อีกชนิดหนึ่งมีสีเขียวแก่ลายดำๆ
 ดอก : ดอกออกจากเหง้าโผล่ขึ้นมามีตรง ดอกสีขาว มีกลิ่นหอมอ่อนๆ หอมได้ทนนาน ดอกก็อยู่ทนนาน จึงเหมาะที่จะปลูกบริเวณบ้าน

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

ว่านมหาลาภ

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Phaedranassa* spp.

ชื่อวงศ์ : AMAPYLLIDACEAE

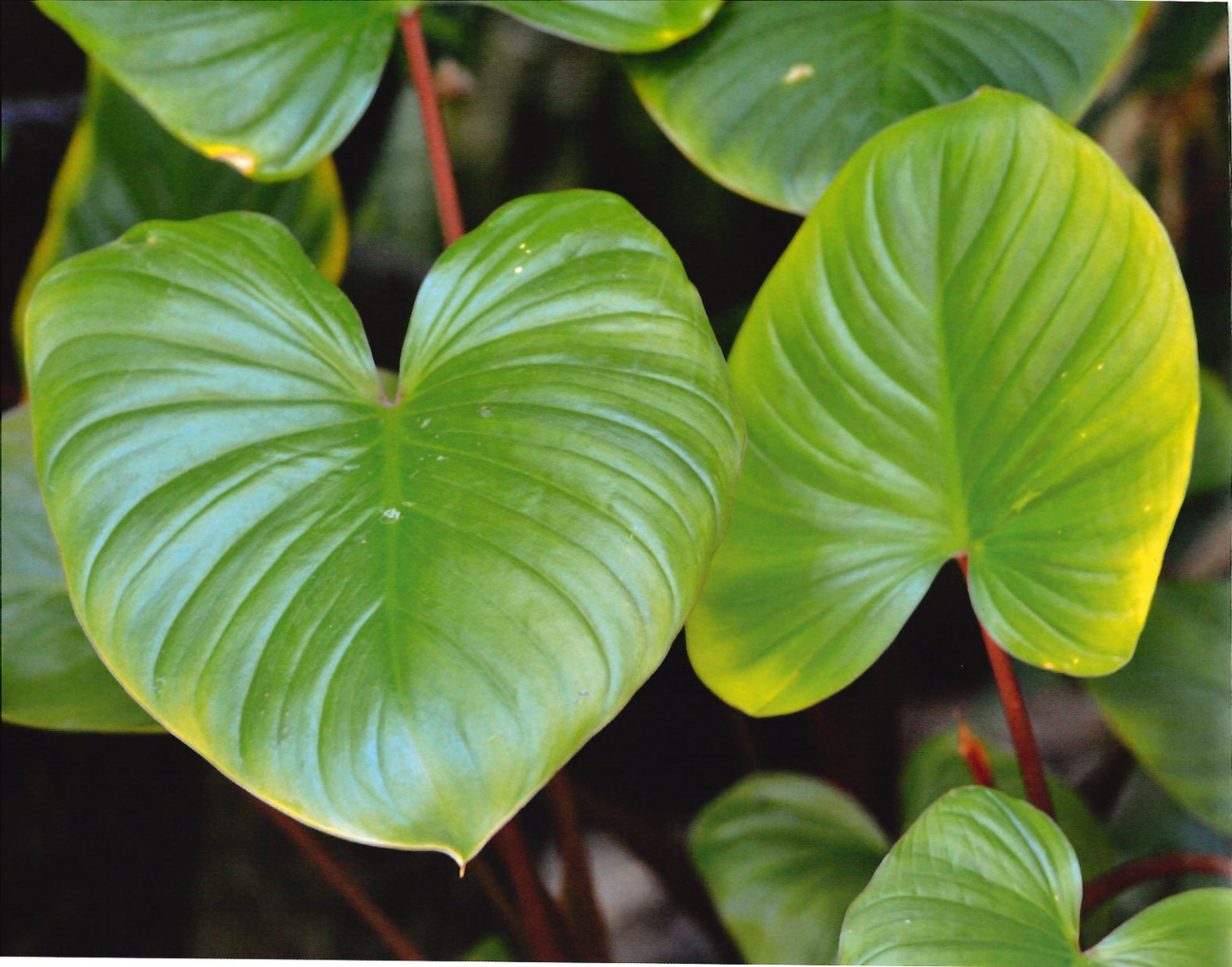
ชื่อสามัญ : -

ชื่อท้องถิ่น : ว่านหงสาวดี

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : ว่านมหาลาภมีลักษณะต้นเหมือนว่านมหาโชค คือลำต้นเป็นหัวใต้ดิน หัวเหมือนหอมหัวใหญ่แต่มีขนาดเล็กกว่า
- ใบ** : ใบรูปใบพาย แต่ค่อนข้างสั้นและป้อม ปลายใบโค้งมนแหลม โคนใบค่อยๆ สอบเข้าหาก้านใบ พื้นใบเรียบสีเขียวเป็นมัน ก้านใบจะยาวกว่าใบเล็กน้อย
- ดอก** : ก้านดอกพุ่งตรงขึ้นมาจากกลางลำต้นสูงประมาณ 30-40 เซนติเมตร ออกดอกเป็นกลุ่มแล้วทยอยกันบาน ดอกสีแสดปนเหลืองกลีบดอกค่อนข้างเล็กและยาว ปลายกลีบมน เกสรยาวลงสู่พื้นดิน ส่วนปลายเกสรงอนขึ้นเล็กน้อย ช่อดอกหนึ่งๆ มีดอกประมาณ 3-7 ดอก ขึ้นกับความสมบูรณ์ของต้น
- การปลูก** : ว่านมหาลาภเจริญงอกงามได้ดีในดินร่วนปนทราย และผสมดินลูกรังสีแดงด้วย ควรให้มีการระบายน้ำที่ดี เพราะหากน้ำขังจะทำให้หัวว่านเน่าได้ หากปลูกในกระถางปากกว้างจะเหมาะสมมาก เพราะใบจะปกคลุมปากกระถางดูสวยงาม เป็นไม้ที่ไม่ชอบแดดจัดนักจึงควรจัดให้ได้รับแสงปานกลาง รดน้ำแต่ตอนเช้า
- การขยายพันธุ์** : โดยการแยกต้น
- ความเป็นมงคล** : ว่านมหาลาภมีคุณประโยชน์ด้านเมตตามหานิยม ปลูกไว้ย่อมเกิดลาภผลทวีคูณหลายประการ มักปลูกเป็นต้นไม้เสี่ยงทาย หากเจริญงอกงาม ออกดอกดกดี ผู้ปลูกมักจะได้อาการดีจากการเสี่ยงโชคเสมอ ในทางกลับกัน หากว่าต้นอับเฉาไม่ออกดอกเป็นกลางบอกเหตุว่าจะอัปโชค เสี่ยงทรัพย์ เชื่อกันว่าการปลูกว่านมหาลาภควรปลูกในวันศุกร์ข้างขึ้นจะดีที่สุด

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 2, 3

ว่านเสน่ห์จันทร์โกเมน

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Homalomena rubescens</i> Kunth.
ชื่อวงศ์	: ARACEAE
ชื่อสามัญ	: -
ชื่อท้องถิ่น	: ว่านเสน่ห์จันทร์แดง

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : เป็นพรรณไม้ล้มลุก ที่มีลำต้นเกิดจากหัวใต้ดิน ลำต้นตั้งตรงไม่แตกกิ่งก้านสาขา ต้นโตประมาณ 1-2 นิ้วและลำต้นสูงประมาณ 4 นิ้วนอกนั้นจะเป็นก้านใบและตัวใบ
- ใบ** : เป็นไม้ใบเดี่ยว แตกใบออกตรงส่วนยอด ซึ่งมีก้านใบเป็นสีแดงจะยาวกว่าแผ่นใบเสียด้วยซ้ำ ตรงโคนก้านใบจะเป็นกาบห่อหุ้มลำต้นอยู่ ลักษณะของใบเป็นรูปหัวใจปลายแหลม โคนใบเว้าลึก พื้นใบเป็นสีเขียวสด แต่เส้นใบเป็นสีแดง ขนาดของใบกว้างประมาณ 4-8 นิ้วยาว 6-12 นิ้ว
- ดอก** : ออกเป็นช่อ ตรงกลางต้น ลักษณะของดอกจะเป็นแท่งกลมและยาว ช่อดอกยาวประมาณ 3-4 นิ้ว อวบ และจะมีกาบสีแดงห่อหุ้มดอกเอาไว้
- ผล** : มีขนาดเล็ก และสด จับดูจะนุ่ม ๆ
- การดูแลรักษา** : เป็นพรรณไม้ที่ร่มหรือแดดรำไร ชอบดินที่มีความชื้นสูงแต่ต้องระบายน้ำได้ดี ไม่ชอบน้ำขัง
- การขยายพันธุ์** : การปักชำหรือแยกหัว
- การใช้ประโยชน์** : ไม้ประดับ, สมุนไพร

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 2, 3

ว่านหางจระเข้

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Aloe vera</i> (L.) Burm.f
ชื่อวงศ์	: ASPHODELACEAE
ชื่อสามัญ	: Star cactus, Aloe, Aloin, Jafferabad, Barbados
ชื่อท้องถิ่น	: หางตะเข้ (ภาคกลาง), ว่านไฟไหม้ (ภาคเหนือ)

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น : ไม้ล้มลุกอายุหลายปี สูง 0.5-1 เมตร ลำต้นเป็นข้อปล้องสั้น
- ใบ : เป็นใบเดี่ยว ออกเรียงเวียนรอบต้น ใบหนาและยาว โคนใบใหญ่ ส่วนปลายใบแหลม ขอบใบเป็นหนามแหลมห่างกัน แผ่นใบหนาสีเขียว มีจุดยาวสีเขียวอ่อน อวบน้ำ ข้างในเป็นวุ้นใสสีเขียวอ่อน
- ดอก : ดอก ออกเป็นช่อกระจุกที่ปลายยอด ก้านช่อดอกยาว ดอกสีแดงอมเหลือง โคมเชื่อมติดกันเป็นหลอด ปลายแยกเป็น 6 แฉก เรียงเป็น 2 ชั้น รูปแตร
- ผล : เป็นผลแห้ง รูปกระสวย
- ส่วนที่ใช้ : ยางในใบ น้ำวุ้น เนื้อวุ้น และเหง้า

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 2, 3

วาสนา

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Dracaena fragrans</i> (L.) Ker-Gawl.
ชื่อวงศ์	: AGAVACEAE
ชื่อสามัญ	: Cape of Good Hope, Dracaena
ชื่อท้องถิ่น	: ประเดหวิ, มังกรหยก (กรุงเทพฯ)
ถิ่นกำเนิด	: เอธิโอเปีย ไนจีเรีย กินี

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : จัดเป็นไม้พุ่ม ตั้งแต่ขนาดกลาง ถึง ขนาดใหญ่ สูงประมาณ 5-10 เมตร
- ใบ** : ใบเรียงเวียนสลับถี่ที่ปลายยอด ใบเดี่ยว รูปหอกเรียวยาวโค้งลงสู่พื้นดินกว้าง 6-10 เซนติเมตร ยาว 30-120 เซนติเมตร โคนใบแผ่เป็นกาบหุ้มลำต้นปลายใบแหลมงอจุ่มลง ขอบใบเรียบหรืออาจบิดเป็นลอน ใบอาจมีสีเขียวเข้มหมดทั้งใบหรือสีเขียวอมเขียวหรือลายเหลืองนวลหรือลายขาวนวล ตลอดความยาวใบมีความเข้มของลายแตกต่างกันตำแหน่งของลายอาจอยู่กลางใบหรือริมใบ
- ดอก** : ดอกช่อขนาดใหญ่ มีสีชมพูอ่อนถึงขาว ช่อดอกยาว 40-60 เซนติเมตร ออกที่ซอกใบใกล้ปลายยอด ใบประดับแห้งสีขาว มีดอกย่อยจำนวนมากบานเกือบพร้อมกันทั้งช่อ โคนกลีบดอกเชื่อมติดกันเป็นหลอด ปลายแยกเป็น 6 กลีบ เมื่อดอกบานเส้นผ่านศูนย์กลาง 1 เซนติเมตร กลิ่นหอมแรง ดอกบานช่วงกลางคืนฤดูออกดอกอยู่ในช่วงกลางหรือปลายฤดูหนาวซึ่งจะออกดอกหลังจากวันที่มีความหนาวมากที่สุดเป็นวัฏกระตุ้น เกสรเพศผู้ 6 อัน
- ผล** : มีลักษณะ ทรงกลมถึงรี สีส้ม แดง เหลือง
- เมล็ด** : มีเมล็ด 1-3 สีขาวถึงน้ำตาล
- การขยายพันธุ์** : การปักชำ
- ประโยชน์** : ต้นวาสนาเป็นไม้ยืนต้นขนาดเล็กถึงขนาดกลาง มีใบสวยงาม เวลาออกดอกจะมีกลิ่นหอมอ่อนๆ นิยมนำมาเป็นไม้ประดับประจำบ้าน คนไทยโบราณเชื่อว่า หากปลูกต้นวาสนาไว้ในบ้าน และดูแลอย่างดี จนต้นวาสนาออกดอก จะช่วยให้คนในครอบครัวได้รับโชคลาภ จัดเป็นไม้มงคลที่ขึ้นชื่อ อีกทั้งยังมีชื่อต้นที่เป็นมงคล จึงเป็นต้นไม้ยอดนิยมนที่ใครๆ ต่างนิยมปลูกเพื่อเสริมโชคลาภตามความเชื่อ

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 2, 3

เศรษฐีเรือนนอก

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Chlorophytum comosum* L.

ชื่อวงศ์ : LILIACEAE

ชื่อสามัญ : Spider Plant

ถิ่นกำเนิด : กาบอง

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น : มีลักษณะเป็นไม้กอขนาดเล็ก มีเหง้าอยู่ใต้ดิน รากสีขาว อวบน้ำ เมื่อโตเต็มที่จะมีไหลเหนือดินแตกเป็นต้นใหม่ได้
- ใบ : มีลักษณะแตกกระจายออกเป็นพุ่มอยู่เหนือดิน ใบแกมขนานคล้ายใบตะไคร้ แต่สั้นกว่ามาก มีใบด่างขาว หรือขาวนวล ที่ริมใบ ลักษณะอื่นๆ จะเหมือนเศรษฐีเรือนกลาง คือ เมื่อใบยาวเต็มที่ก็จะโค้งลงดิน
- ดอก : ดอกสีขาว ขนาดเล็ก มีกลิ่นหอม
- ผล : -
- การขยายพันธุ์ : แยกหน่อ หรือใช้ต้นอ่อนที่เกิดจากไหล
- ประโยชน์ : ว่านเศรษฐีเรือนนอกจะมีสรรพคุณในทางคุ้มครองป้องกันภัยแล้ว ยังถือเป็นว่านเสี่ยงทายฐานะหากว่านเจริญงอกงามผู้เลี้ยงก็จะมีฐานะเจริญรุ่งเรืองด้วย

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 2, 3

เศรษฐีวินสัน

ชื่อวิทยาศาสตร์	:	<i>Dieffenbachia</i> sp.
ชื่อวงศ์	:	ARACEAE
ชื่อท้องถิ่น	:	เศรษฐีวินสัน
ถิ่นกำเนิด	:	-

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

เศรษฐีวินสัน เป็นไม้ประดับอยู่ในตระกูลสาหร่ายน้อยประแป้ง แต่มีลำต้นและใบใหญ่กว่าเพื่อนร่วมสกุลมาก เป็นต้นไม้พื้นเพจากต่างประเทศรดน้ำวันละครั้ง หรือ 2-3 วันครั้งก็ได้ ชอบอยู่ในร่มหรือกึ่งร่มกึ่งแดด หรือรำไร ไม่ต้องดูแลมาก ใบไหนเหี่ยวตัดออกได้มันจะงอกใบใหม่ แต่ถ้าต้องการให้ต้นใหญ่ก็ลงกระถางใหญ่ๆ หรือลงดินแต่จะดูแลยากเพราะต้นจะใหญ่มาก

ต้น : ลำต้นมีสีเขียวลักษณะคล้ายกับต้นสาหร่ายน้อยประแป้ง

ใบ : ใบมีขนาดใหญ่สีเขียวเป็นลาย โดยออกข้างๆ ลำต้น

ดอก : -

ผล : -

เมล็ด : -

การขยายพันธุ์ : ใช้หัว/เหง้า/หน่อ

ประโยชน์ : ปลูกประดับบ้าน

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

ส้มจี๊ด

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Citrus japonica* Thunb.

ชื่อพ้องวิทยาศาสตร์ : *Citrus madurensis* Lour.,
Citrus microcarpa Bunge

ชื่อวงศ์ : RUTACEAE

ชื่อสามัญ : Kumquats, Cumquats

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : จัดเป็นไม้พุ่ม มีความสูงของต้นประมาณ 1.5-3 เมตร ตามกิ่งมีหนามแหลมคม ยาวประมาณ 1-3 เซนติเมตร ขึ้นได้ทั่วไป มีเขตการกระจายพันธุ์ในเอเชียตะวันตก
- ใบ** : ใบเป็นใบประกอบชนิดแบบลดรูปที่มีใบย่อยใบเดียว ลักษณะของใบเป็นรูปไข่ ปลายใบแหลม โคนใบแหลม มีขนาดกว้างประมาณ 2-4 เซนติเมตร และยาวประมาณ 4-7 เซนติเมตร แผ่นใบหนาเนียน ผิวใบเป็นมันสีเขียว มีหูใบขนาดเล็ก
- ดอก** : ออกดอกเป็นดอกเดี่ยว แต่มักออกรวมกันเป็นกลุ่มๆ ดอกเป็นสีขาวมีกลิ่นหอมแรง ออกตามซอกใบและปลายกิ่ง กลีบเลี้ยงเป็นรูปถ้วย ปลายแยกเป็น 5 แฉก กลีบดอกมี 5 กลีบ ร่วงได้ง่าย เมื่อดอกบานจะมีขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางประมาณ 1.5-2.5 เซนติเมตร ดอกมีเกสรเพศผู้จำนวนมาก
- ผล** : ผลมีลักษณะเหมือนผลส้มทั่วไป แต่จะมีขนาดเล็ก ส้มชนิดนี้เป็นส้มที่กินเปลือกผล ผลมีขนาดเล็กมีทั้งกลมและรี มีขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางประมาณ 1.5-3 เซนติเมตร ผิวผลบางเป็นสีเขียวและมีกลิ่นหอม เมื่อสุกจะเปลี่ยนเป็นสีส้ม เนื้อในผลมีรสเปรี้ยวจัด ภายในผลมีเมล็ดประมาณ 1-3 เมล็ด
- ประโยชน์** : ผลส้มจี๊ดมีวิตามินสูง น้ำส้มคั้นใช้ผสมกับเกลือเล็กน้อยใช้จิบกินแก้อาการไอ (ผล) น้ำในผลนำมาผสมกับเกลือเล็กน้อย ใช้กินเป็นยาขับเสมหะ

พบในส่วนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

ส้มป่อย

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Acacia concinna</i> (Willd.) D.C.
ชื่อวงศ์	: LEGUMINOSAE
ชื่อสามัญ	: Soap Pod
ชื่อท้องถิ่น	: ส้มพอดดี (ภาคอีสาน), ส้มคอน (ไทใหญ่), ส้มซอน (เงี้ยว-แม่ฮ่องสอน), พิจีอะ พิจีอะ (กะเหรี่ยง-แม่ฮ่องสอน), ผ่อซิดะ ผ่อซิงู (กะเหรี่ยง-เชียงใหม่), แผละปอย เมืองโก๊ะไม้ส้มป่อย (ลัวะ), เบล์หม่าฮั่น (ปะหล่อง)

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น : เป็นไม้เถาเนื้อแข็งคล้ายชะอม มีหนามตามลำต้น เลื้อยพาดพิงไม้อื่น กิ่ง ก้าน ใบ และยอดอ่อนสีแดงเรื่อ
- ใบ : มีลักษณะคล้ายใบมะขาม เรียงสลับก้านใบยาว 7-20 เซนติเมตร มีใบย่อยเล็กๆ
- ดอก : เป็นช่อ ออกจากโคนใบ เป็นช่อกลมคล้ายดอกกระถิน สีขาวนวล
- ผล : เป็นฝัก สีสน้ำตาลดำ ผิวย่นขรุขระ ขอบมักเป็นคลื่นคล้ายฝักกระถินแต่หนาและสั้นกว่า มีเมล็ดในฝักในประมาณ 3-4 เมล็ด
- ประโยชน์ : พืชสมุนไพร ส่วนที่ใช้ ต้น ใบ ดอก ผล ราก ฝัก-เมล็ด
- สรรพคุณ : แก้โรคตา ขำระเมือกมันในลำไส้ แก้บิด ฟอกล้างโลหิตระดู แก้เส้นพิการให้บริบูรณ์ แก้น้ำลายเหนียว แก้ไข้ แก้ไอ ขับเสมหะ เป็นยาถ่าย ทำให้อาเจียน ฟอกผมแก้รังแค

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

สะเดา

ต้นไม้ประจำจังหวัดอุทัยธานี

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Azadirachta indica* A.Juss.

ชื่อวงศ์ : MELIACEAE

ชื่อสามัญ : Siamese neem tree, Nim, Quinine

ชื่อท้องถิ่น : ผักสะเลม (ไทลื้อ), ตะหมาเหมาะ (กะเหรี่ยงแดง), ลำต้าว (ลัวะ), สะเรียม (ขมุ), สะเดา (ภาคกลาง), กะเดา (ภาคใต้), ควินิน (ทั่วไป), จะดั่ง (ส่วย), สะเลียม (ภาคเหนือ), สะเดาอินเดีย (กรุงเทพฯ)

ถิ่นกำเนิด : พบได้ทั่วไปตามป่าแล้งในประเทศอินเดีย อินโดนีเซีย มาเลเซีย พม่า ปากีสถาน ศรีลังกา และประเทศไทย

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น : ไม้ต้น สูงถึง 16 เมตร เปลือกลำต้นสีน้ำตาลแดง หรือสีออกเทา เมื่อแก่แตกเป็นร่องหรือเป็นแผ่นๆ
- ใบ : ใบประกอบแบบขนนกปลายคี่ ยาว 15-35 เซนติเมตร มีใบย่อย 4-7 คู่ เมื่ออ่อนสีแดง ก้านใบยาว 3-7 เซนติเมตร ค่อนข้างเกลี้ยงมีต่อม 1 คู่ที่โคนของก้านใบ ใบย่อยติดตรงข้าม หรือกึ่งตรงข้ามรูปใบหอกกึ่งรูปเคียว โค้ง กว้าง 1.5-3.5 เซนติเมตร ยาว 5-9 เซนติเมตร ใบที่เกือบปลายข้อจะใหญ่ที่สุด ปลายแหลม หรือเรียวแหลม โคนเบี้ยว เห็นชัดเจน ขอบจักเป็นฟันเลื่อย ค่อนข้างเกลี้ยงเส้นใบมีประมาณ 15 คู่
- ดอก : ดอกสีขาว ออกเป็นช่อแยกแขนงขนาดใหญ่ ตามง่ามใบ หรือตามมุมที่ใบร่วงหลุดไป ยาวถึง 30 เซนติเมตร ดอกมีกลิ่นหอม แกนกลางช่อมีเส้นผ่านศูนย์กลางยาวประมาณ 1.5 มิลลิเมตร ค่อนข้างเกลี้ยง แตกกิ่งก้านออกเป็น 2 ถึง 3 ชั้น และที่ปลายเป็นช่อกระจุกอยู่ 1-3 ดอก มีขนคล้ายไหม มีใบประดับและใบประดับย่อยรูปใบหอก ยาวประมาณ 0.5-1 มิลลิเมตร มีขนนุ่มสั้นก้านดอกย่อยยาวประมาณ 2 มิลลิเมตร มีขนนุ่มสั้น กลีบเลี้ยงรูปทรงแฉก ยาวประมาณ 1 มิลลิเมตร ปลายเป็น 5 พูกลมพูซ้อนเหลื่อมกัน ขนนุ่มสั้น ที่ขอบมีขน กลีบดอกมี 5 กลีบ แยกจากกัน
- ผล : ผล สด รูปรี ยาว 1-2 มิลลิเมตร สีเขียว เมื่อแก่สีเหลือง เนื้อบาง นุ่ม

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

สัก

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Tectona grandis</i> L.f.
ชื่อวงศ์	: LABIATAE
ชื่อสามัญ	: Teak
ชื่อท้องถิ่น	: เคาะเยียว (ละว้า-เชียงใหม่), ปายี่ (กะเหรี่ยง-กาญจนบุรี), ปีสื่อ-เป้อยี่ (กะเหรี่ยง-แม่ฮ่องสอน), เส่ปายี่ (กะเหรี่ยง-กำแพงเพชร)

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น : ไม้ผลัดใบสูงตั้งแต่ 20 เมตรขึ้นไป ลำต้นตรง โคนเป็นพูพอนต่ำๆ เรือนยอดเป็นพุ่มทรงกลมค่อนข้างทึบ เปลือกสีเทา เรียบหรือแตกเป็นร่องตื้นตามความยาวลำต้น เปลือกในสีเขียวยาวอ่อน
- ใบ : ใบ เดี่ยว เรียบตรงข้าม ปลายแหลม โคนมน ยาว 25-40 เซนติเมตร กว้าง 20-30 เซนติเมตร ใบต้นอ่อนจะใหญ่กว่านี้มาก ด้านล่างสีเขียวเข้ม ด้านบนสีอ่อนกว่า ผิวใบมีขนสากมือ มีต่อมเล็กๆ สีแดง ขยี้ใบจะมีสีแดงเหมือนเลือด
- ดอก : ดอก ขนาดเล็ก สีขาวนวล ออกเป็นช่อตามปลายกิ่ง
- ผล : ผลแห้งค่อนข้างกลม เส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 2 เซนติเมตร เปลือกแข็ง เมล็ด มี 1-3 เมล็ด
- ประโยชน์ : พืชสมุนไพร ส่วนที่ใช้ ใบ เนื้อไม้ เปลือก ดอก
- สรรพคุณ : รับประทานเป็นยาลดน้ำตาลในเลือด บำรุงโลหิต รักษาประจำเดือนไม่ปกติ แก้พิษโลหิต ขับลม ขับปัสสาวะ แก้ทางเดินปัสสาวะอักเสบ ทำยาอม แก้เจ็บคอ

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

สับปะรด

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Ananas comosus</i> (L.) Merr.
ชื่อวงศ์	: BROMELIACEAE
ชื่อสามัญ	: pineapple
ชื่อท้องถิ่น	: ขนุนทอง ยานัด ย่านนัด (ใต้), บักนัด (อีสาน), เนาะชะเนาะ (กะเหรี่ยง-แม่ฮ่องสอน), มะชะนัด มะนัด (เหนือ), ป่อนัด (เชียงใหม่)
ถิ่นกำเนิด	: ประเทศบราซิล

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : เป็นผลไม้สมุนไพร ที่เป็นไม้ล้มลุก สูงประมาณ 90-100 เซนติเมตร ลำต้นใต้ดิน ปล้องสั้น ไม่แตกกิ่งก้านมีแต่กาบใบห่อหุ้มลำต้น
- ใบ** : เป็นใบเดี่ยว ออกเรียงสลับซ้อนกัน ไม่มีก้านใบ ใบเรียวยาว โคนใบเป็นกาบหุ้มลำต้น ปลายแหลม ขอบใบมีหนาม แผ่นใบสีเขียวเข้มและเป็นทางสีแดง ด้านล่างมีนวลแป้งสีขาว
- ดอก** : ดอกออกเป็นช่อที่ปลายยอด ดอกเรียงอัดกันแน่นรอบแกนช่อดอก ก้านช่อใหญ่แข็งแรง กลีบดอก 3 กลีบ ด้านบนสีชมพูอมม่วง ด้านล่างสีขาว เกสรเพศผู้ 6 อัน เรียงกัน 2 ชั้น
- ผล** : ผลเป็นผลรวมรูปรี โคนกว้าง ปลายสอบ มีใบสั้นเป็นกระจุกที่ปลายผล เรียกว่าตะเกียง ผลสุกสีเหลืองสดและฉ่ำน้ำ มีตาอยู่รอบผลที่เป็นลักษณะเฉพาะของสับปะรด

การขยายพันธุ์ : การแยกหน่อ

สรรพคุณทางด้านสมุนไพรไทย : สับปะรดเรียกว่าทุกส่วนมีสรรพคุณด้านสมุนไพรไทยแทบทั้งสิ้นสุดแต่เราจะเลือกใช้

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 1, 3

สับปะรดสี

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Aechmea</i> sp.
ชื่อวงศ์	: BROMELIACEAE
ชื่อสามัญ	: livingvase, bromeliads, the urn plant
ชื่อท้องถิ่น	: ขนุนทอง ยานัด ย่านนัด (ใต้), เนะชะเนะ (กะเหรี่ยง-แม่ฮ่องสอน), มะชะนัด มะนัด (เหนือ), บ่อนัด (เชียงใหม่)
ถิ่นกำเนิด	: ประเทศบราซิล

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น : เป็นพันธุ์ไม้ประดับ ไม้ล้มลุก ลำต้นใต้ดิน ปล้องสั้น ไม่แตกกิ่งก้าน เป็นไม้ที่เจริญเติบโตช้า ดูแลง่าย สามารถทนแล้งได้ดี
- ใบ : ใบเป็นกลีบแข็งๆ แผ่ออกไปรอบๆ ข้าง บนใบมีลวดลายและสีที่สวยงามแตกต่างกันออกไปแล้วแต่ชนิดพันธุ์
- ดอก : มีช่อดอกยาว สีสันดอก กลีบเลี้ยง และใบที่อุ้มน้ำ คงอยู่นานหลายสัปดาห์ สับปะรดสีสามารถทนทานอยู่ได้ทั้งในที่ที่มีแสงมากและแสงน้อย แต่ถ้าได้รับแสงมากจะทำให้ใบมีสีส้มสวย
- ผล : -
- ประโยชน์ : ถึงแม้คุณสมบัติในการดูดสารพิษของสับปะรดสีจะไม่มากนัก แต่คุณสมบัติเด่นของสับปะรดสีอยู่ที่เป็นพืชที่คายออกซิเจนออกมาตอนกลางวัน และดูดคาร์บอนไดออกไซด์เข้าไป จึงเหมาะที่จะปลูกไว้ในห้องนอน

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

สาละ

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Couroupita guianensis</i> Aubl.
ชื่อวงศ์	: LECYTHIDACEAE
ชื่อสามัญ	: Cannon-ball tree
ชื่อท้องถิ่น	: ลูกปืนใหญ่

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : ไม้ต้นขนาดกลางถึงขนาดใหญ่ ไม่ผลัดใบ เรือนยอดทรงกลมหรือรูปไข่ หนาทึบ เปลือกสีน้ำตาลแกมเทา แตกเป็นร่องและสะเก็ด
- ใบ** : ใบเดี่ยว เรียงเวียนสลับ เป็นกระจุกที่ปลายกิ่ง รูปขอบขนานถึงรูปใบหอกแกมรูปไข่ กว้าง 5-8 เซนติเมตร ยาว 12-25 เซนติเมตร ปลายใบแหลม โคนใบสอบหรือมน ขอบใบจักตื้น ใบหนา
- ดอก** : สีชมพูอมเหลืองหรือแดง ด้านในสีม่วงอ่อนอมชมพู มีกลิ่นหอมมาก ออกดอกเป็นช่อแบบช่อกระจุกขนาดใหญ่ตามลำต้น ช่อดอกยาว 30-150 เซนติเมตร ปลายช่อโน้มลง กลีบดอกหนา 4-6 กลีบ กลางดอกนูน สีขนสั้นสีเหลือง คล้ายแปรง เกสรเพศผู้เป็นเส้นยาวสีชมพูแกมเหลืองจำนวนมาก ทอยบานจากโคนไปหาปลายช่อ นานเป็นเดือน ดอกบานเต็มที่กว้าง 5-10 เซนติเมตร
- ผล** : ผลแห้ง ทรงกลมใหญ่ ขนาด 10-20 เซนติเมตร เปลือกแข็ง สีน้ำตาลปนแดง ผลสุกมีกลิ่นเหม็น มีเมล็ดจำนวนมาก รูปไข่
- การใช้งานด้านภูมิทัศน์** : ปลูกประดับสวน ดอกสวยมีกลิ่นหอมแรง บานได้นาน ผลกลมใหญ่สะดุดตา ปลูกในพื้นที่กว้าง เช่น สวนในวัด สวนป่า สวนสาธารณะ ปลูกริมทะเล ไม่ควรปลูกใกล้สนามเด็กเล่น

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

สาริกาลิ้นทอง/ไทรไข่มุก

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Ficus deltoidea</i> Jack
ชื่อวงศ์	: MORACEAE
ชื่อท้องถิ่น	: ไทรไข่มุก, มะจอเต๊ะ (ยาวิ)
ถิ่นกำเนิด	: ตอนใต้ของประเทศไทย, มาเลเซีย

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

มะจอเต๊ะ เป็นไม้พุ่มเมืองที่พบอยู่ทางตอนใต้ของประเทศไทย แถบจังหวัดนราธิวาส จึงทำให้ชื่อเป็นในภาษายาวี ลักษณะเป็นไม้พุ่มอิงอาศัยเกาะตามต้นไม้ใหญ่ ลำต้น กิ่งและใบ มีน้ำยางสีขาวข้น แบ่งออกเป็น 2 ชนิดย่อย (F. d. deltoidea, F. d. motleyana) คือ ชนิดใบแคบ ที่ใบรูปขอบไข่กลับ ขนาดใบ กว้าง 2 – 2.5 เซนติเมตร ยาว 4 – 5 เซนติเมตร กับชนิดใบกว้าง ใบรูปไข่กลับกว้างๆ จนเกือบกลม ขนาดใบ กว้าง 4 – 7 เซนติเมตร ยาว 5 – 9 เซนติเมตร ทั้งสองพันธุ์ สามารถพบได้ในป่าในแถบจังหวัดนราธิวาส

- ต้น : เป็นไม้ประดับทรงพุ่มเตี้ย ลำต้นกลมสีน้ำตาลมีกิ่งมาก ลำต้นมียางสีขาว
- ใบ : ใบรูปไข่กลับด้าน ค่อนข้างป้าน ออกแบบเรียงสลับ ใบค่อนข้างหนา เปราะหักง่าย
- ดอก : ดอกเป็นลูกกลม บางลูกมี ตรงปลายสีแดง ตัวดอกเองสีขาวแกมเขียว ออกตามกิ่ง
- ผล : ผลแบบมะเดื่อออกตามซอกใบ

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 1, 2, 3

สาวเชียงใหม่

- ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Portulaca oleracea* L.
 ชื่อวงศ์ : PORTULACACEAE
 ชื่อสามัญ : Purslane, Pussley, Rose mose, Sun plant, Eleven-o clock
 ชื่อท้องถิ่น : แพร่เตี้ยงไ้, แดงสวรรค์, สาวเชียงใหม่บานเที่ยง บ้าแดด, ดอกผักเบี้ย, ผักเบี้ยฝรั่ง
 ถิ่นกำเนิด : แถบประเทศบราซิล

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น : ไม้คลุมดิน ลำต้นอวบน้ำสีม่วงแดง แผ่ทอดเลื้อยไปตามผิวดิน
 ใบ : ใบเดี่ยว เรียงสลับ ใบรูปไข่กลับแกมรูปรี กว้าง 1-2 เซนติเมตร ยาว 2-3 เซนติเมตร ปลายใบแหลม โคนใบสอบ ขอบใบเรียบ แผ่นใบอวบน้ำ ผิวใบด้านบนสีเขียวอ่อนถึงเขียวเข้ม บางพันธุ์มีขอบใบขลิบสีแดง
 ดอก : สีขาว ชมพู แดง เหลือง ส้ม ออกเป็นดอกเดี่ยวตามซอกใบ หรือปลายกิ่ง กลีบดอกชั้นเดียวรอบบาง ขอบกลีบดอก หยักเป็นคลื่น บานเมื่อได้รับแสงแดดตอนเช้า ดอกบานเต็มที่กว้าง 1-1.5 เซนติเมตร
 ผล : ผลแห้งแตก
 เมล็ด : มีเมล็ดจำนวนมาก
 การขยายพันธุ์ : โดยการปักชำ กิ่ง แยกต้น
 การปลูก : ปลูกคลุมดินประดับสวน เป็นแปลงริมรั้ว ข้างทางเดินหรือนำขึ้นกระถางแขวน
 การใช้ประโยชน์ : ไม้ประดับ

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

สาวน้อยประแป้ง

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Dieffenbachia* spp.

ชื่อวงศ์ : ARACEAE

ชื่อสามัญ : Dumb Cane

ชื่อท้องถิ่น : ช้างเผือก, ว่านพลูค่าง, ว่านหมื่นปี, อ้ายใบก้านขาว, บัวนนิแซ (จีน)

ถิ่นกำเนิด : แถบหมู่เกาะอินดิสตะวันตก และทวีปอเมริกาใต้

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

สาวน้อยประแป้ง เป็นพืชใบเลี้ยงเดี่ยวมีลักษณะคล้ายพืชในตระกูล เขียวหมื่นปี แต่ใหญ่กว่า

ลำต้น : เป็นไม้เนื้ออ่อนกลม ตั้งตรงแข็งแรง มีข้อถี่ แตกใบอ่อนตรงส่วนยอดของลำต้นที่ละใบ ก้านใบยาว ส่วนที่ติดกับลำต้นมีลักษณะเป็นกาบ

ใบ : มีรูปร่างยาวรีคล้ายใบพาย โคนใบมน ปลายใบเรียวแหลม บางชนิดแหลมเกือบมน พื้นใบมีสีเขียวอ่อนถึงเขียวเข้ม ต่างสีขาว ครีม หรือเหลือง หรือมีจุดแต้มบนพื้นใบต่างกันไป

ดอก : ดอกของสาวน้อยประแป้งมีลักษณะคล้ายดอกหน้าวัว มีกาบอยู่เพียงกาบเดียวหุ้มแท่งเกสรตัวผู้และเกสรตัวเมีย โดยเกสรตัวผู้อยู่ส่วนบน และเกสรตัวเมียอยู่ส่วนล่าง ออกดอกเป็นกลุ่มส่วนมากมีสีเขียวอ่อน เวลาบานกาบจะแย้มออกเล็กน้อย ดอกของสาวน้อยประแป้งบางชนิดมีกลิ่นเหม็นมาก

ผล : เป็นฝัก ผลย่อยกลมหรือรูปไข่แต่ละผลจะมีเมล็ดเดียว ผลสดเนื้อนุ่ม สีส้มหรือสีแดง

เมล็ด : -

การขยายพันธุ์ : การแยกหน่อ, การปักชำยอด, การตอนยอด, การชำข้อและลำต้น

ประโยชน์ : ปลูกเป็นไม้ประดับจัดสวนในร่มหรือใต้ร่มไม้

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 1, 2, 3

เสลดพังพอน (ตัวผู้)

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Barleria lupulina* Lindl.

ชื่อวงศ์ : ACANTHACEAE

ชื่อสามัญ : Hop Headed Barleria, Hophead, Porcupine
ower, Philippine violet

ชื่อท้องถิ่น : เสลดพังพอนตัวผู้ พิมเสนตัน (ภาคกลาง), ก้านช้าง
(ภาคตะวันตกเฉียงเหนือ), คันทัง (ตาก), ชองระอา
ชองละอา ทองระอา ลิ่นงูเห่า (กรุงเทพฯ), อังกาบ
อังกาบเมือง (ไทย), ค่อมะอ้าย (ปะหล่อง), ฉิกแซเทียม
ฮวยเฮียะแกโตวเกียง (จีน),

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : จัดเป็นพรรณไม้พุ่ม แตกกิ่งก้านสาขามาก มีความสูงได้ประมาณ 1-2 เมตร ลำต้นเป็นสีน้ำตาลอมเขียว ส่วนกิ่งและ
ก้านเป็นสีน้ำตาลแดง ตามข้อของลำต้นและโคนก้านใบมีหนามแหลมคม ขยายพันธุ์ด้วยเมล็ด เป็นพรรณไม้กลางแจ้ง
ที่เจริญเติบโตได้ดีในดินที่ร่วนซุยและความชุ่มชื้น ในประเทศไทยสามารถพบได้ทั่วไป
- ใบ** : เป็นใบเดี่ยว ออกตรงข้ามกันเป็นคู่ ลักษณะของใบเป็นรูปรียาว ปลายใบแหลม โคนใบสอบ ส่วนขอบใบเรียบ ผิวใบเกลี้ยง
พื้นใบเป็นสีเขียวเข้มและเป็นมัน เส้นใบและก้านเป็นสีแดง ก้านใบสั้น และโคนก้านมีหนามแหลม 1 คู่โค้งงอ สีม่วงซีด
- ดอก** : ออกดอกเป็นช่อตั้ง โดยจะออกที่ปลายยอด ช่อดอกยาวช่อดอกอ่อนจะมองเห็นใบประดับรูปกลมรีหุ้มดอกไว้ภายใน
ดอกจะมีใบประดับขนาดใหญ่เรียงกันเป็นรูปทรงกระบอกสีเขียว ใบประดับที่โคนเป็นสีเขียว ปลายใบประดับเป็น
สีม่วง หรือทั้งใบประดับเป็นสีแดงอมเขียวหรือสีม่วงอมน้ำตาล รูปไข่เกือบกลม ปลายเป็นติ่งแหลม ส่วนกลีบเลี้ยงดอก
จะมี 4 กลีบ เรียงตรงข้ามเป็นคู่ คู่นอกจะมีขนาดใหญ่กว่าคู่ใน ปลายเป็นติ่งหนาม เมื่อดอกโตเต็มที่ ดอกจะโผล่เลย
กลีบประดับออกมา โดยกลีบดอกจะเป็นสีเหลืองหรือสีส้ม กลีบดอกคล้ายรูปปากเปิด มี 5 กลีบ ที่โคนกลีบดอกเชื่อม
ติดกันเป็นหลอด ปลายแยกเป็น 2 ปาก แบ่งเป็นปากบนมีกลีบมนขนาดใหญ่ ซึ่งส่วนใหญ่จะมี 4 กลีบ เรียงซ้อนแผ่ชิดกัน
บานแผ่ และกลีบล่างอีก 1 กลีบ ที่มีขนาดเล็กกว่าและพับงอเล็กน้อย กลีบดอกจะหลุดร่วงได้ง่าย ดอกมีเกสรเพศผู้ 2 อัน
ยื่นพ้นจากปากหลอดกลีบดอก มีเกสรเพศผู้ที่เป็นมัน 2 อัน สั้นๆ รังไข่มี 2 ช่อง ส่วนก้านเกสรเพศเมียยาว
- ผล** : ผลมีลักษณะเป็นฝักรูปมนรี รูปไข่หรือแกมรูปขอบขนาน เมื่อแห้งแล้วจะแตกออกเป็น 2 ซีก ภายในฝักมีเมล็ดประมาณ
2-4 เมล็ด

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โชน 3

เสลดพังพอน (ตัวเมีย)

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Clinacanthus nutans* (Burm.f.) Lindau

ชื่อวงศ์ : ACANTHACEAE

ชื่อสามัญ : Snake Plant

ชื่อท้องถิ่น : ลิ่นมังกร ผักมันไก่ ผักลิ่นเขียด (เชียงใหม่),
พญาปล้องคำ (ลำปาง), เสลดพังพอนตัวเมีย (พิษณุโลก),
พญาปล้องดำ พญาปล้องทอง (ภาคกลาง),
ลิ่นงูเห่า พญาหอ (ทั่วไป), โปะไซ้จาง (กะเหรี่ยง-แม่ฮ่องสอน),
ชิงเจียน นินัวชีวฮวา (จีนกลาง)

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

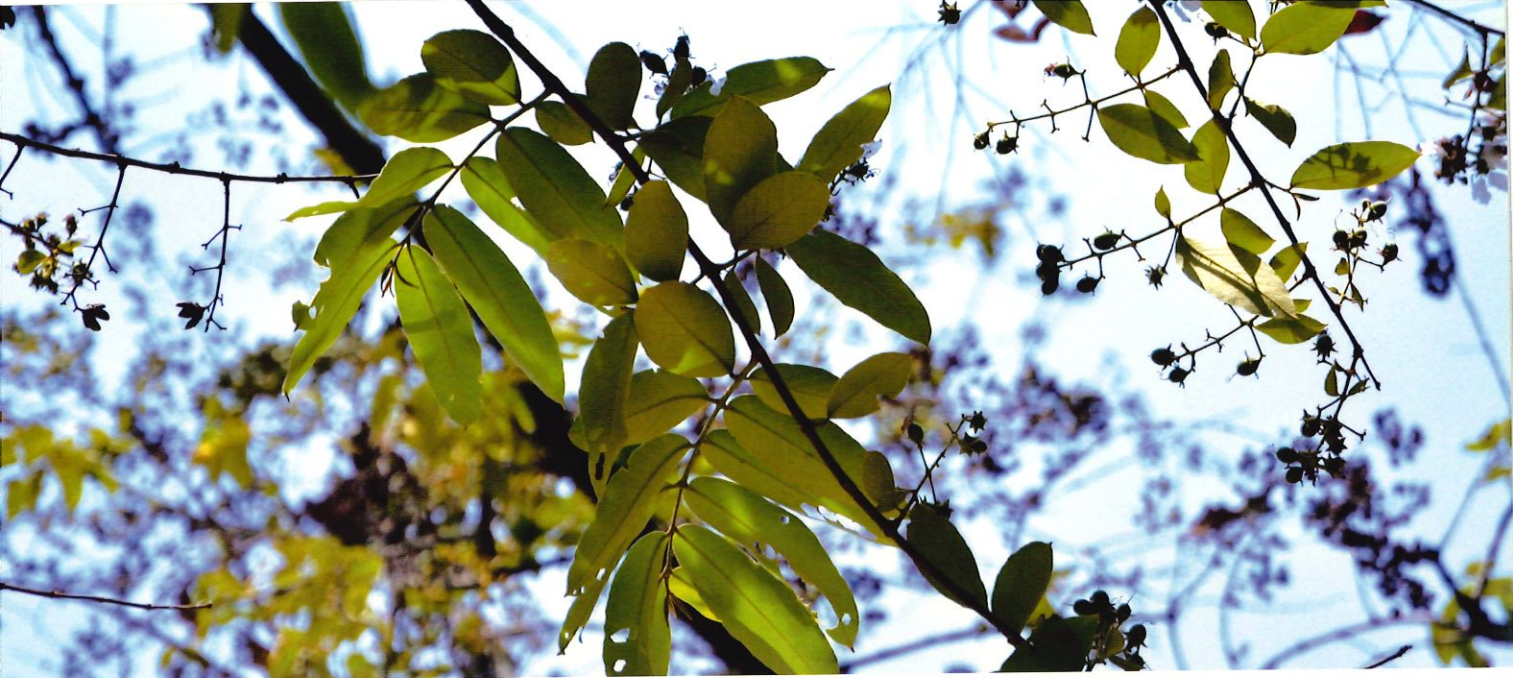
ต้น : จัดเป็นพรรณไม้พุ่มแกมเถา มักเลื้อยพาดไปตามต้นไม้อื่นๆ มีความสูงได้ประมาณ 1-3 เมตรลำต้นมีลักษณะเกลี้ยง ต้นอ่อนเป็นสีเขียว ลำต้นมีลักษณะกลม ผิวเรียบเป็นปล้องสีเขียว ขยายพันธุ์ด้วยวิธีการปักชำหรือแยกเหง้าแขนงไปปลูก เจริญเติบโตได้ดีในดินทุกชนิด ชอบดินร่วน ระบายน้ำดี มีแสงแดดจัด มีเขตการกระจายพันธุ์ในจีน เวียดนาม อินโดนีเซีย มาเลเซีย และไทย ในประเทศไทยมักพบขึ้นตามป่าเบญจพรรณทั่วทุกภาคของประเทศ หรือพบปลูกกันตามบ้านทั่วไป

ใบ : เป็นใบเดี่ยว ออกเรียงตรงข้ามกันเป็นคู่ๆ ลักษณะของใบเป็นรูปใบหอก รูปรีแคบขอบขนาน ปลายใบและโคนใบแหลม ส่วนขอบใบเรียบ ใบมีขนาดกว้างประมาณ 2-3 เซนติเมตร และยาวประมาณ 7-9 เซนติเมตร แผ่นใบเป็นสีเขียวเข้ม ผิวใบเรียบ

ดอก : ออกดอกเป็นช่อกระจุกที่ปลายกิ่ง แต่ละช่อมีดอกประมาณ 3-6 ดอก กลีบดอกเป็นสีแดงส้ม โคนกลีบดอกเชื่อมติดกันเป็นหลอด ยาวประมาณ 3-4 เซนติเมตร ปลายแยกออกเป็น 2 ปาก คือ ปากล่างและปากบน ดอกหนึ่งมี 5 กลีบ กลีบดอกเป็นรูปทรงกระบอก ส่วนกลีบรองกลีบดอกนั้นเป็นสีเขียว ยาวเท่าๆ กัน มีขนเป็นต่อมเหนียวๆ อยู่โดยรอบ ดอกมีเกสรเพศผู้ 2 อัน ส่วนเกสรเพศเมียเกลี้ยงไม่มีขน ออกดอกในช่วงประมาณเดือนตุลาคมถึงเดือนมกราคม (แต่มักจะไม่ค่อยออกดอก)

ผล : เป็นผลแห้ง และแตกได้ (แต่ผลไม่เคยติดเป็นฝักในประเทศไทย) ลักษณะของผลเป็นรูปกลมยาวรี ยาวได้ประมาณ 0.5 เซนติเมตร ก้านสั้น ภายในผลมีเมล็ดประมาณ 4 เมล็ด

เสลดพังพอน เป็นชื่อพ้องของพรรณไม้ 2 ชนิด คือ เสลดพังพอนตัวผู้ และเสลดพังพอนตัวเมีย ซึ่งจะแตกต่างกันตรงที่เสลดพังพอนตัวผู้ลำต้นจะมีหนามและมีดอกเป็นสีเหลือง ส่วนเสลดพังพอนตัวเมียลำต้นจะไม่มีหนามและมีดอกเป็นสีแดงส้ม เพื่อไม่ให้เป็นการสับสนหลายๆ ตำราจึงนิยมเรียกเสลดพังพอนตัวเมียว่า “พญาหอ” หรือ “พญาปล้องทอง” โดยเสลดพังพอนตัวผู้จะมีสรรพคุณทางยาอ่อนกว่าเสลดพังพอนตัวเมีย และตำรายาไทยนิยมนำมาใช้ทำยากันมา

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 1, 2, 3

เสลา

ต้นไม้ประจำจังหวัดนครสวรรค์

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Lagerstroemia loudoni* Teijsm. & Binn.

ชื่อวงศ์ : LYTHRACEAE

ชื่อสามัญ : เสลา

ชื่อท้องถิ่น : เกรียบ ตะเกรียบ (จันทบุรี), ตะแบกขน (นครราชสีมา), เสลาใบใหญ่ (ทั่วไป)

ถิ่นกำเนิด : ป่าเบญจพรรณ ป่าดิบ และป่าชายหาด
ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคตะวันออก
และภาคกลางลงไปถึงจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น : เป็นไม้ยืนต้นผลัดใบ สูง 10 – 20 เมตร เรือนยอดกลมทึบกิ่งห้อยลง

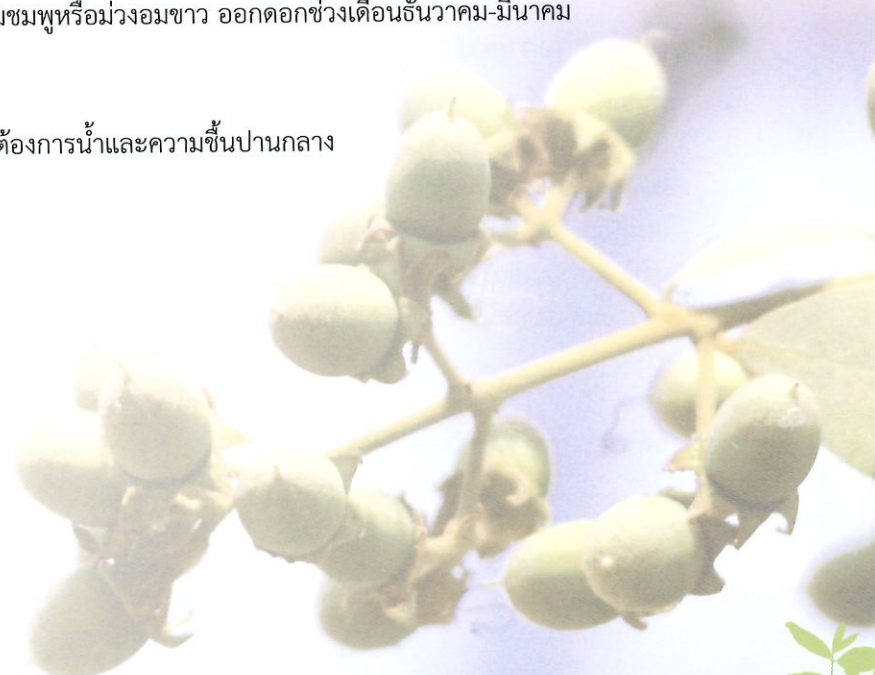
ใบ : เป็นใบเดี่ยวออกตรงข้ามกัน แผ่นใบรูปขอบขนาน ปลายใบเรียวแหลมเป็นติ่งโค้งมน ผิวใบมีขนนุ่มทั้งสองด้าน

ดอก : ออกดอกเป็นช่อที่ปลายกิ่ง สีม่วง ม่วงอมชมพูหรือม่วงอมขาว ออกดอกช่วงเดือนธันวาคม-มีนาคม

ผล : ผล มีเมล็ดมีปีกจำนวนมาก

ขยายพันธุ์ : โดยการเพาะเมล็ด

สภาพที่เหมาะสม : สภาพดินร่วน แสงแดดจัด ต้องการน้ำและความชื้นปานกลาง

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 2, 3

แสงจันทร์

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Pisonia grandis</i>
ชื่อวงศ์	: NYCTAGIMACEAE
ชื่อสามัญ	: Lettuce tree
ชื่อท้องถิ่น	: บานดึก, ดอกพระจันทร์, แสงนวลจันทร์
ถิ่นกำเนิด	: ศรีลังกา และฟิลิปปินส์

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : ต้นขนาดเล็กถึงขนาดกลาง สูง 5-12 เมตร ขนาดทรงพุ่ม 3-4 เมตร ไม่ผลัดใบ ทรงพุ่มกลมหรือรูปไข่ แน่นทึบ เปลือกต้นสีเทาหรือสีน้ำตาลอ่อน ค่อนข้างเรียบ และอวบน้ำ
- ใบ** : ใบเดี่ยว เรียงตรงข้ามสลับตั้งฉาก รูปรีหรือรูปรีแกมรูปใบหอก กว้าง 6-15 เซนติเมตร ยาว 15-35 เซนติเมตร ปลายใบแหลม โคนใบมนขอบใบเป็นคลื่นเล็กน้อย แผ่นใบค่อนข้างบางและอ่อน สีเหลืองอมเขียว ผิวใบด้านล่างสีนวล ใบอ่อนสีเหลืองนวลหรือเหลืองอมเขียวอ่อน ก้านใบอวบน้ำยาว 2.5-4 เซนติเมตร
- ดอก** : สีขาวอมเขียว ออกเป็นดอกเดี่ยว อยู่รวมกันเป็นกลุ่มขนาดเล็ก ออกดอกเกือบตลอดปี
- ผล** : -
- เมล็ด** : -
- การขยายพันธุ์** : การปักชำ และตอนกิ่ง
- ประโยชน์** : ในทางตำรายาไทย ใบของแสงจันทร์ ยังช่วยขับปัสสาวะ และใช้ใบสดตำพอกแก้อาการบวม อักเสบได้อีกด้วย นอกเหนือจากการเป็นไม้ประดับที่มีใบสวยงามเย็นตาแล้ว ใบของแสงจันทร์ ยังนำมาใช้รองท่อนหมกแทนใบยอได้อีกด้วย ใบจะนุ่ม และมีรสขมเล็กน้อย ขมน้อยกว่าใบยอมาก หรือนำมาชุบแป้งทอดจิ้มซอส

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 1, 2, 3

แสยก

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Pepilanthus tithymaloides</i> (L.) POIT.
ชื่อวงศ์	: EUPHORBIACEAE
ชื่อสามัญ	: Redberd cactus, Slipper- ower, Jew-bush
ชื่อท้องถิ่น	: แสยกสามสี (ภาคกลาง), ว่านสลี (แม่ฮ่องสอน), ย่าง มหาประสาณ นางกวัก เคียะไก่ไห้ (ภาคเหนือ)

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : ไม้พุ่ม ขนาดเล็ก ผลัดใบ แตกกิ่งก้านเป็นกอแน่น สูง 1-3 เมตร ลำต้นอวบน้ำ หักงอไปมา รูปซิกแซก สีเขียว ผิวเรียบ มียางสีขาวข้น
- ใบ** : เป็นใบเดี่ยวเรียงสลับในแนวระนาบ รูปไข่กว้าง 2.5-5 เซนติเมตร ยาว 3.5-7 เซนติเมตร โคนใบกลมมน หรือแหลม ปลายใบมนหรือแหลม ขอบใบเรียบหรือเป็นคลื่นเส้นใบเห็นไม่ชัด เนื้อใบหนาด้านล่างมีขนอ่อน ก้านใบยาว 2-7 มิลลิเมตร หูใบเป็นตุ่มกลม 2 ตุ่มอยู่ข้างโคน ก้านใบร่วงง่าย ต้นจะสลัดใบทั้งหมดหรือเกือบหมดก่อนออกดอก
- ดอก** : สีแดงออกเป็นช่อตามลำต้น ที่ยอดและปลายกิ่งแขนงสั้นๆ โกลัปลายยอด ดอกแยกเพศอยู่บนต้นเดียวกัน ก้านช่อยาว 3-20 มิลลิเมตร ช่อดอกยาว 1-2.5 เซนติเมตร ใบประดับด้านนอกมีขนสั้นปกคลุมหนาแน่น ก้านดอกไม่มีขน ดอกลักษณะคล้ายรองเท้านารี หรือ เรือมี 5 กลีบ เรียงเป็น 2 ชั้น ชั้นในมี 3 กลีบ สั้นและแคบกว่าชั้นนอก มีขนละเอียดที่ฐานด้านนอกมีต่อมน้ำหวานรูปกระพุ่ม 1 ต่อมน ด้านในมีต่อมน 2-4 ต่อมน เรียงเป็นคู่ ที่ปลายมีแถบยาวหนึ่งแถบ อยู่ตรงช่องระหว่างกลีบใหญ่ชั้นนอกสองกลีบ
- ผล** : เป็นชนิดแห้งแล้วแตก
- สรรพคุณทางยาสมุนไพร** : ใช้น้ำยางจากต้นกัดหูด โดยการนำน้ำยางสีขาวไปทาโดยตรงบนหัวหูด ทาบ่อยๆ หูดจะค่อยๆ หายไปได้เอง

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

โสมไทย

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Talinum paniculatum* Gaertn.

ชื่อวงศ์ : PORTULACACEAE

ชื่อสามัญ : Fame Flower, Ceylon Spinach, Sweetheart, Surinam Purslane

ชื่อท้องถิ่น : โสม, โสมคน (ภาคกลาง), ว่านผักปัง (เชียงใหม่), ไทหนิงเขียม (จีน) และ ญ่เหียนเซิน (จีนกลาง)

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น : โสมไทยเป็นไม้ล้มลุก ลำต้นตั้งตรง มีความสูงประมาณ 60-100 เซนติเมตร แตกกิ่งก้านบริเวณโคนต้น ลำต้นเป็นเหลี่ยมและฉ่ำน้ำ ต้นอ่อนเป็นสีเขียว เมื่อแก่เป็นสีน้ำตาล รากเป็นรากแก้วหรือเหง้าขนาดใหญ่อยู่ใต้ดิน มีความเหนียว รุกลมยาวปลายแหลม และมีรากฝอยมาก

ใบ : เป็นใบเดี่ยวออกเรียงสลับรูปมนรีหรือรูปไข่กลับ ปลายใบมนหรือแหลมสั้น โคนใบสอบหรือเรียว ส่วนขอบใบ แผ่นใบเป็นสีเขียวเรียบเป็นมัน ไม่มีขน หลังใบมีสีเข้มกว่าท้องใบ เนื้อใบหนาและนิ่ม เส้นใบสานกันเป็นร่างแห

ดอก : ออกดอกเป็นช่อบริเวณส่วนยอดหรือที่ปลายกิ่ง ก้านช่อดังขึ้น ดอกย่อยมีขนาดเล็ก ดอกเป็นสีม่วงแดงอ่อน กลีบดอกมี 5 กลีบ รูปไข่หรือเป็นรูปกลมรี ปลายกลีบแหลม กลีบดอกเป็นสีม่วงแดงไม่มีกลิ่น

ผล : ผลรูปทรงกลมหรือกลมรีขนาดเล็ก เมื่ออ่อนผลจะเป็นสีเขียว ผิวผลเรียบ เมื่อแก่แล้วจะเป็นสีเหลืองอ่อน สีแดง และจะเป็นสีเทาเข้ม ภายในผลมีเมล็ดสีดำขนาดเล็ก 50-60 เมล็ด เมล็ดเป็นรูปกลมแบน เมล็ดมีสีขาวตอนผลอ่อน และจะเปลี่ยนเป็นสีดำเมื่อแก่ ผิวเมล็ดเรียบ มีลักษณะประปราย

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 2

หนวดปลาหมึก

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Schefflera actinophylla</i>
ชื่อวงศ์	: ARALIACEAE
ชื่อสามัญ	: Umbrella tree
ชื่อท้องถิ่น	: หนวดปลาหมึก
ถิ่นกำเนิด	: รัฐควีนส์แลนด์ ปาปัวนิวกินี และอินโดนีเซีย

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : จัดเป็นไม้พุ่ม ที่มีความสูงประมาณ 2 เมตร เจริญเติบโตเร็วมาก
- ใบ** : ใบมีสีเขียวเป็นมัน หนวดปลาหมึก มีหลายชนิด มีทั้งใบเล็ก ใบใหญ่ แต่จะมีลักษณะเหมือนกัน คือใบจะแตกออกมาจากกิ่งเดียว โดยแต่ละกิ่งจะมีใบ ประมาณ 7-15 ใบ ซึ่งจะกางออกคล้ายกับนิ้วของคน หนวดปลาหมึกเจริญได้ดีในท้องที่มีความอบอุ่น มีการเจริญเติบโตที่สม่ำเสมอ เมื่อปลูกไปนานๆ หนวดปลาหมึกจะมีลำต้นที่สูง ถ้าต้องการให้แตกกิ่งก้านสาขา ควรตัดยอดออก
- ดอก** : สีชมพู ออกเป็นช่อแบบช่อซี่ร่มแยกแขนงที่ปลายกิ่ง ช่อดอก ตั้งยาว 50-70 เซนติเมตร ดอกอยู่รวมกันเป็นกระจุก กระจุกละ 11-13 ดอก บนแกนช่อดอก กลีบเลี้ยงเชื่อมติดกันเป็นรูปถ้วย กลีบดอก 5 กลีบรูป สามเหลี่ยม ปลายกลีบแหลมโค้งเข้า เกสรเพศผู้ 13 อัน เส้นผ่านศูนย์กลางดอกประมาณ 1 เซนติเมตร ออกดอกเดือน มีนาคม - กรกฎาคม
- ผล** : ผลแห้งแตก สีแดง ออกอยู่รวมกันเป็นกระจุก พัฒนาจากฐาน ร่องดอกทรงกระบอก มีลิ้นเปิดให้เมล็ดออกมา เมล็ดทรงกลม สีน้ำตาล อมดำ ขนาดเล็กจำนวนมาก ติดผลเดือน พฤษภาคม - สิงหาคม
- การขยายพันธุ์** : โดยการเพาะเมล็ด ตอนลำต้น หรือปักชำกิ่งแขนงข้างลำต้น
- การใช้ประโยชน์** : ปลูกตามริมถนนใกล้สวนหย่อมเพราะทรงพุ่มแผ่สูง แสงส่องลงโคนต้นไม้ให้ร่มเงาดี และเหมาะที่เป็นไม้กระถาง ตกแต่ง ภายในอาคาร

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 2

หนวดปลาหมึกใบด่าง

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Schefflera arboricola* (Hayata)

ชื่อวงศ์ : ARALIACEAE

ชื่อสามัญ : -

ชื่อท้องถิ่น : หนวดปลาหมึกใบด่าง

ถิ่นกำเนิด : บริเวณร้อนชื้นแถบอเมริกา ออสเตรเลีย เอเชีย

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น : ไม้พุ่มขนาดเล็ก ลำต้นตั้งตรงแตกกิ่งก้านจำนวนมาก ทรงพุ่มกลม

ใบ : ใบประกอบรูปฝ่ามือ เรียงสลับ มีใบย่อยแตกออกจากก้านใบที่จุดเดียวกัน 7-11 ใบ ใบย่อยรูปไข่กลับ กว้าง 4-6 เซนติเมตร ยาว 4.5-11 เซนติเมตร ปลายใบมน โคนใบสอบ ขอบใบเรียบ ผิวใบด้านบนสีเขียวเข้มผิวเกลี้ยงเป็นมัน ก้านใบย่อยสีเขียวอ่อน

ดอก : สีชมพู ออกเป็นช่อแบบช่อซี่ร่มเชิงประกอบที่ปลายกิ่ง

ผล : ผลสด มีเมล็ดเดียว แข็ง สีดำ

การใช้งานด้านภูมิทัศน์ : ทรงพุ่มสวย ปลูกลงกระถางประดับในอาคาร หรือปลูกลงในสวน บริเวณที่มีแสงปานกลาง-รำไร เช่น ริมน้ำตก ลำธาร สระว่ายน้ำ หรือริมถนน ทางเดิน

ประโยชน์ : ปลูกระดับสถานที่

พบในส่วนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 1, 2, 3

หม่อน

- ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Morus alba* Linn.
 ชื่อวงศ์ : MORACEAE
 ชื่อสามัญ : Mulberry tree, White Mulberry , Mulberry
 ชื่อท้องถิ่น : มัลเบอรี่ (ทั่วไป), มอน (อีสาน), ชิงเฮียะ ชิงเอียะ (จีนแต้จิ๋ว), ชางเย่ (จีนกลาง)
 ถิ่นกำเนิด : บริเวณประเทศจีนตอนใต้ แถบเทือกเขาหิมาลัย

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น : จัดเป็นไม้พุ่มขนาดกลางหรือไม้ยืนต้นขนาดเล็ก มีลำต้นตั้งตรง สูงได้ประมาณ 2.5 เมตร บางพันธุ์สูงได้ประมาณ 3-7 เมตร แตกกิ่งก้านไม่มากนัก เปลือกลำต้นเรียบเป็นสีน้ำตาลแดง สีขาวปนสีน้ำตาล หรือสีเทาปนขาว ส่วนเปลือกรากเป็นสีน้ำตาลแดงหรือสีเหลืองแดง มีเส้นรอยแตกที่เปลือกผิว พบได้ทั่วไปในป่าดิบ ในประเทศไทยปลูกกันมากทางภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
- ใบ : ใบเดี่ยว ออกเรียงสลับ ลักษณะของใบเป็นรูปไข่ หรือรูปไข่กว้าง ปลายใบแหลมยาว โคนใบเว้าเป็นรูปหัวใจหรือค่อนข้างตัด ขอบใบเรียบหรือหยักเว้าเป็นพู (ขึ้นอยู่กับสายพันธุ์ที่ปลูก) ใบอ่อนขอบใบจักเป็นพูสองข้างไม่เท่ากัน ขอบพู่จักเป็นซี่ฟัน ใบมีขนาดกว้างประมาณ 8-14 เซนติเมตร และยาวประมาณ 12-16 เซนติเมตร แผ่นใบเป็นสีเขียวเข้มเรียบเงา ท้องใบเป็นสีเขียวอ่อน ใบค่อนข้างหนา หลังใบสากระคายมือ เส้นใบมี 3 เส้น ออกจากโคนยาวไปถึงกลางใบ และเส้นใบออกจากเส้นกลางใบอีก 4 คู่ เส้นร่างแหเห็นได้ชัดเจนจากด้านล่าง ก้านใบเรียวเล็ก ยาวประมาณ 1-1.5 เซนติเมตร มีหูใบเป็นรูปแถบแคบปลายแหลม ยาวได้ประมาณ 0.2-0.5 เซนติเมตร
- ดอก : เป็นช่อตามซอกใบและปลายยอด ดอกเป็นแบบแยกเพศแต่อยู่บนต้นเดียวกัน ลักษณะของดอกเป็นรูปทรงกระบอก ช่อดอกเพศผู้และช่อดอกเพศเมียจะอยู่ต่างช่อกัน ดอกย่อยมีขนาดเล็ก วงกลีบรวมเป็นสีขาวหม่นหรือเป็นสีขาวแกมสีเขียว ช่อดอกเป็นหางกระรอก ยาวได้ประมาณ 2 เซนติเมตร ดอกเพศผู้ วงกลีบรวมมีแฉก 4 แฉกเกลี้ยง ส่วนดอกเพศเมีย วงกลีบรวมมีแฉก 4 แฉกเกลี้ยง ขอบมีขน เมื่อเป็นผลจะ อวบน้ำ รังไข่เกลี้ยง ก้านเกสรเพศเมียมี 2 อัน
- ผล : เกิดจากช่อดอก ผลเป็นผลรวมอยู่ในกระจุกเดียวกัน โดยจะออกตามซอกใบ ลักษณะของผลเป็นรูปทรงกระบอก ยาวประมาณ 1-2.5 เซนติเมตร ผลเป็นสีเขียว เมื่อผลสุกแล้วจะเปลี่ยนเป็นสีม่วงแดงเข้มหรือสีม่วงดำ เกือบดำ เนื้อนิ่ม ฉ่ำน้ำ และมีรสหวานอมเปรี้ยว

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 2

หมากเขียว

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Ptychosperma macarthurii</i>
ชื่อวงศ์	: PALMAE
ชื่อสามัญ	: MacArthur Palm
ชื่อท้องถิ่น	: ปาล์มหมาก, หมากฝรั่ง, หมากพร้าว
ถิ่นกำเนิด	: ปาปัวนิวกินี และตอนเหนือของออสเตรเลีย

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : เป็นพรรณไม้ปาล์มที่ลำต้นผอม และเป็นข้อปล้องตรง ลำต้นก็เกิดจากหน่อและสูงประมาณ 10-20 ฟุต มีสีน้ำตาลอมเขียว แต่เมื่อยังอ่อนจะเป็นสีเขียว เป็นใบไม่รวมเช่นเดียวกับมะพร้าว
- ใบ** : ใบขนนก ทางใบหนึ่งประกอบด้วยใบย่อยอยู่ประมาณ 40 ใบ และใบย่อยยาว 10 -15 นิ้ว ทางใบยาว 4 ฟุต ตรงโคนก้านทางใบจะเป็นกาบห่อหุ้มเอาไว้ มีเนื้อใบอ่อนและสีเขียวเข้ม ส่วนด้านใต้ใบสีเขียวอ่อน
- ดอก** : ออกดอกเป็นช่อคล้ายจันทน์หมาก ขนาดของดอกเล็กมีสีเหลืองอมเขียว หรือสีขาวนวล
- ผล** : ผลเป็นลูกกลมๆ เล็ก มีสีเขียวอ่อน แต่พอแก่จะกลายเป็นสีแดง สดผลๆ หนึ่งจะมีเมล็ดอยู่ภายในเมล็ดหนึ่ง
- ลักษณะนิสัย** : เป็นพรรณไม้กลางแจ้งที่ชอบแสงแดดจัด และจะเจริญเติบโตได้ในดินทุกชนิด ต้องการน้ำปานกลาง และทนต่อทุกสภาพสิ่งแวดล้อม
- การขยายพันธุ์** : ด้วยการแยกหน่อหรือเพาะเมล็ดก็ได้ แต่ต้องใช้เวลาจนถึง 2 เดือนเต็มๆ
- ประโยชน์** : ปลูกเป็นไม้ประดับ

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

หมากแดง

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Cyrtostachys renda</i> Blume
ชื่อวงศ์	: PALMAE
ชื่อสามัญ	: Sealing wax palm, Lipstick palm, Raja palm, Maharajah Palm
ถิ่นกำเนิด	: ภาคใต้ของประเทศไทย

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : ไม้พุ่ม ขนาดกลางถึงใหญ่ ปาล์มแตกกอ ลำต้นตั้งตรงขนาด 10-15 เซนติเมตร มีคอดยาว 30-50 เซนติเมตร มีข้อปล้องเห็นได้ชัด
- ใบ** : ใบประกอบแบบขนนกชั้นเดียว ใบย่อยรูปแถบ มีประมาณ 25 คู่ สีเขียวเป็นมัน ทางใบยาว 1.5-2.0 เมตร ปลายใบแหลม มีสีแดงเข้มที่กาบใบ ก้านใบและเส้นกลางใบ
- ดอก** : ดอกช่อออกที่ใต้โคนกาบใบห้อยโค้งลง ดอกแยกเพศอยู่บนต้นเดียวกัน
- ผล** : ผลกลมถึงรี ขนาด 0.8 เซนติเมตร ผลสุกสีดำ โคนผลสีแดง ติดผลจำนวนมาก ผลละ 1 เมล็ด
- ประโยชน์** : นิยมนำใบหมากแดงมาใช้ในการรักษาโรคเป็นยาสมุนไพร โดยนำใบมาใช้ในการรักษาแก้ไข้พิษ แก้ร้อนใน และมีสรรพคุณในการล้อมต้นดับพิษอีกด้วย และชาวบ้านนิยมนำต้นหมากแดงมาใช้ในการปลูกเป็นไม้ประดับเพื่อความสวยงามและมีราคาในปัจจุบัน

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

หมากนวล

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Veitchia merrillii</i> (Becc.) H.E. Moore
ชื่อวงศ์	: PALMAE
ชื่อสามัญ	: Manila palm, Christmas palm
ชื่อท้องถิ่น	: หมากคอนวล หมากเยอรมัน หมากมนิดา
ถิ่นกำเนิด	: ฟิลิปปินส์

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น : ต้นเดี่ยว ลำต้นสีน้ำตาลปนเทาขนาดประมาณ 25 เซนติเมตร มีข้อสีเขียวยาว 30-50 เซนติเมตร มีรอยหลุดของก้านใบ ถัดเจน
- ใบ : ใบประกอบแบบขนนก เรียงสลับ ใบย่อยรูปขอบขนาน กว้าง 2-5 เซนติเมตร ยาว 45-75 เซนติเมตร ปลายใบเรียวแหลม โคนใบรูปปลีมน แผ่นใบสีเขียว
- ดอก : สีเหลืองนวล ออกเป็นช่อแบบช่อแยกแขนงใต้โคนกาบใบ ดอกแยกเพศอยู่ร่วมต้น ช่อดอกยาวประมาณ 30 เซนติเมตร
- ผล : ผลสดแบบมีเนื้อเมล็ดเดียว ทรงกลมรี ขนาดประมาณ 3 เซนติเมตร ติดผลจำนวนมาก ผลสุกสีแดงส้ม
- เมล็ด : 1 เมล็ด
- การขยายพันธุ์ : ใช้เมล็ด
- ประโยชน์ : ปลูกเป็นไม้ประดับ

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

หมากผู้หมากเมีย

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Cordyline fruticosa* (L.) A.Chev.

ชื่อวงศ์ : ASPARAGACEAE

ชื่อสามัญ : Cordyline, Ti plant, Dracaena Palm

ชื่อท้องถิ่น : หมาก (เชียงใหม่), หมากผู้ (ภาคเหนือ), มะผู้มะเมีย (ภาคกลาง), ทิฉิว ทิฉิวเฮียะ (จีนแต้จิ๋ว), เทียชู (จีนกลาง)

ถิ่นกำเนิด : ภาคตะวันตกของมหาสมุทรแปซิฟิก เช่น นิวซีแลนด์ ภาคตะวันออกของประเทศออสเตรเลีย, เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และฮาวาย

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : หมากผู้หมากเมียเป็นพรรณไม้ยืนต้นขนาดเล็ก ลักษณะเป็นพุ่ม ลำต้นมีความสูงประมาณ 1-3 เมตร มีขนาดเล็กกลม ลำต้นมีข้อถี่ ลำต้นมีสีน้ำตาลอ่อน
- ใบ** : ใบเป็นใบเดี่ยวออกตรงส่วนยอดของลำต้น แตกใบตามข้อต้นใบเป็นรูปหอกปลายใบแหลมขอบใบเรียบและมีกาบใบ หุ้มลำต้นใบออกเรียงเป็นชั้นสลับกันขนาดใบและสีสันจะแตกต่างกันตามชนิดพันธุ์
- ดอก** : ออกดอกเป็นช่อ ยาวประมาณ 12 นิ้ว โดยจะออกบริเวณยอดลำต้น ช่อดอกยาวประมาณ 30 เซนติเมตร ลักษณะของดอกย่อยมีกลีบเลี้ยงและกลีบดอกอย่างละ 6 กลีบ กลีบดอกเป็นรูปทรงกระบอก ดอกเป็นสีม่วงแดงหรือสีชมพู สลับด้วยสีเหลืองอ่อน ดอกมีเกสรเพศผู้ 6 อัน มีรังไข่ 3 ห้อง ในแต่ละห้องจะมีผลอ่อน 4-6 ผล ดอกย่อยมีขนาดยาวประมาณ 1 เซนติเมตร
- ผล** : ลักษณะของผลเป็นรูปทรงกลม ผลมีขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางประมาณ 5 มิลลิเมตร ผลมีลักษณะฉ่ำน้ำ ภายในผลมีเมล็ดประมาณ 1-3 เมล็ด
- เมล็ด** : 1-3 เมล็ด
- การขยายพันธุ์** : การปักชำ การตอน การแยกเหง้า การเพาะเมล็ด

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

หมากเหลือง

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Dypsis lutescens</i>
ชื่อวงศ์	: PALMAE
ชื่อสามัญ	: Golden Cane Palm, Yellow Cane Palm
ชื่อท้องถิ่น	: -
ถิ่นกำเนิด	: มาดากัสการ์

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น : เป็นปาล์มแตกกอ สูงได้ถึง 8 เมตร ลำต้นมีเส้นผ่านศูนย์กลาง 4-8 เซนติเมตร ลำต้นและคอใบมีสีเหลืองส้มจนถึงเขียว
- ใบ : ใบรูปขนนก ทางใบยาว 2 เมตร ช่อดอกแยกเพศอยู่ร่วมต้น ออกได้คอ แผ่กระจาย ยาว 50-70 เซนติเมตร
- ดอก : ออกดอกเป็นช่อคล้ายจันทน์มาก สีเหลืองอ่อน หรือสีขาวเหลือง
- ผล : ผลรูปรี ขนาด 1.5 เซนติเมตร เมื่อสุกสีเหลืองส้ม
- ลักษณะนิสัย : เป็นปาล์มแตกกอ ขนาดที่นำมาใช้ช่วงประดับที่กำลังสวย ระหว่าง 0.50-4 เมตร เมื่อเล็กลำมาปลูกเป็นไม้กระถางประดับได้พอต้นโตก็ย้ายปลูกลงดิน ปลูกในที่แสงแดดรำไรและกลางแจ้งได้
- การขยายพันธุ์ : ด้วยการแยกหน่อหรือเพาะเมล็ดก็ได้
- ประโยชน์ : ปลูกเป็นไม้ประดับ

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 2

หัวใจล้านดวง

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Dischidia sp.</i>
ชื่อวงศ์	: ASCLEPIADACEAE
ชื่อสามัญ	: Million Hearts
ชื่อท้องถิ่น	: หัวใจล้านดวง
ถิ่นกำเนิด	: ฟิลิปปินส์

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น : เป็นไม้เลื้อยขนาดเล็ก มีลักษณะเด่น คือ ลำต้นทอดยาว มีรากออกตามข้อ

ใบ : ใบสีเขียวเป็นรูปหัวใจ แผ่นใบหนาอวบน้ำ

ดอก : ดอกมีขนาดเล็กสีขาว

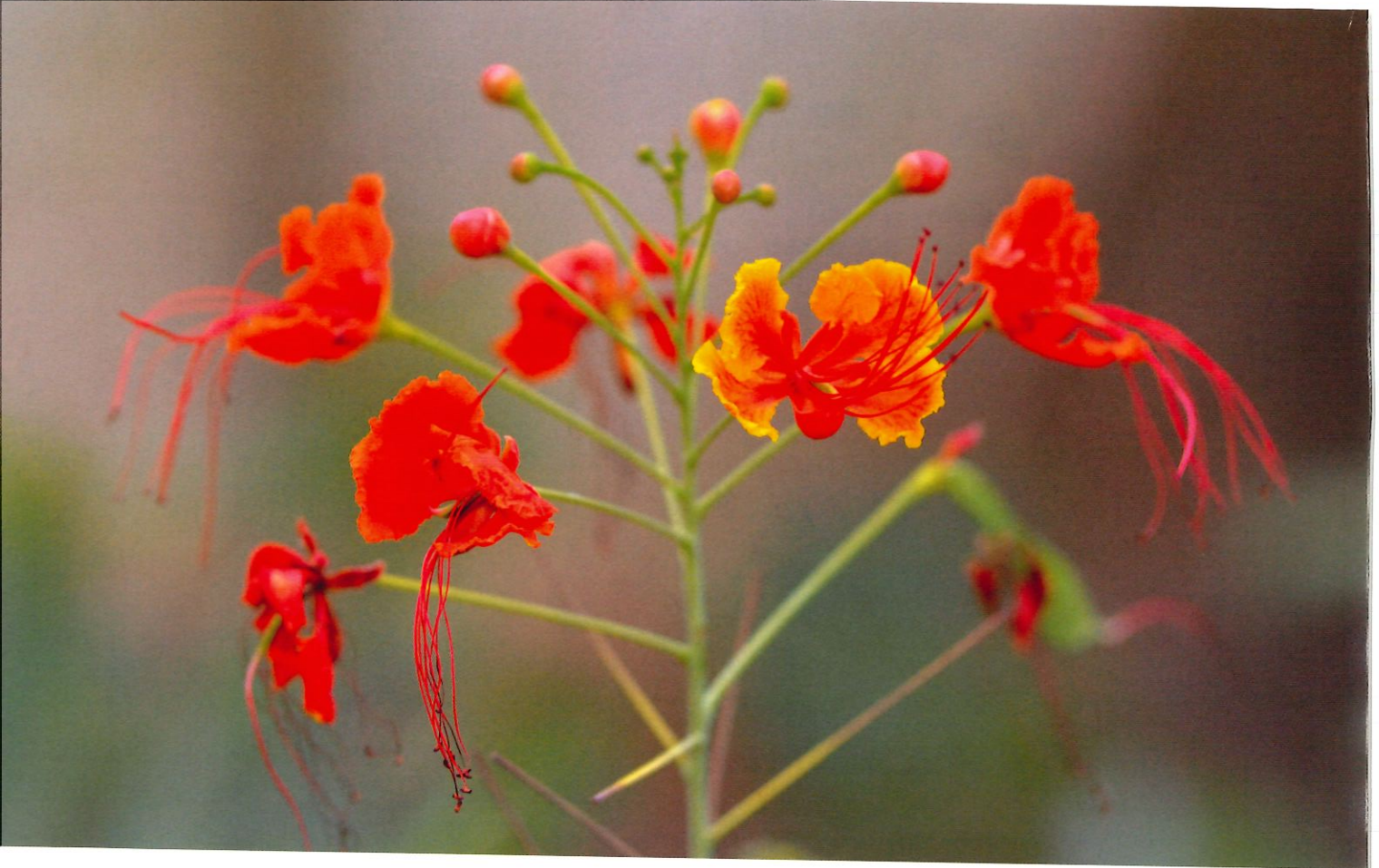
ผล : -

เมล็ด : -

การขยายพันธุ์ : ปักชำ โดยตัดต้นออกมาเป็นข้อๆ ยาวประมาณ 1 นิ้ว หรือประมาณ 5 คู่ใบ นำไปปักชำกับกาบมะพร้าวสับ (ไม่ควรใช้ดินในการปลูก) รดน้ำทุกวัน ประมาณ 1 เดือน รากจะงอก จากนั้นจึงย้ายที่ปลูกไปใส่ภาชนะแบบแขวนหรือเกาะตามต้นไม้ใหญ่ได้

ประโยชน์ : ใช้แขวนประดับตกแต่งบ้าน อาคารสำนักงาน หรือมุมพักผ่อนส่วนตัว

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

หางนกยูงไทย

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Caesalpinia pulcherrima</i> (L.) Sw.
ชื่อวงศ์	: LEGUMINOSAE - CAESALPINIOIDEAE
ชื่อสามัญ	: Flower fence, Peacock's crest, Pride of Barbados
ชื่อท้องถิ่น	: ขวางยอย (นครราชสีมา), จำพอ ขำพอ (แม่ฮ่องสอน), ชมพอ พญาไม้ผู่ ส้มผ่อ ส้มพอ (ภาคเหนือ), นกยูงไทย หางนกยูงไทย (ภาคกลาง), หนดแมว (ฉาน-แม่ฮ่องสอน)
ถิ่นกำเนิด	: อเมริกาใต้ หมู่เกาะเวสต์อินดีส

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น : ไม้พุ่มเตี้ยชนิดหนึ่ง สูง 3-5 เมตร ทรงพุ่มกลม ต้นเกลี้ยงหรือมีหนาม
- ใบ : ใบประกอบแบบขนนกสองชั้น ออกสลับ ช่อใบย่อยมีใบย่อย 7-11 คู่ รูปขอบขนาน หรือรูปไข่กลับ ปลายมนหรือเว้า โคนเบี้ยว
- ดอก : มีหลายสีตามพันธุ์ ได้แก่ เหลือง แดง ส้ม ชมพูแก่ แดงประขาว ดอกเป็นช่อ ตามซอกใบและปลายกิ่ง กลีบดอก 5 กลีบ ขนาดไม่เท่ากัน เกสรตัวผู้ 10 อัน ออกดอกตลอดปี
- ผล : เป็นฝักแบน เมื่อแก่แตกได้ ออกฝักตลอดปี
- เมล็ด : เมล็ด 8-10 เมล็ด เมล็ดมีรูปร่างกลม
- การขยายพันธุ์ : ตอนกิ่ง, เพาะเมล็ด
- ประโยชน์ : นิยมปลูกเป็นไม้ประดับ ทางด้านสมุนไพร รากของต้นดอกสีแดง ประุงเป็นยารับประทานขับประจำเดือน เมล็ดในฝักรับประทานได้โดยแกะเปลือกกับเมล็ดซึ่งมีรสฝาดทั้งไป เนื้อในมีรสหวานมันเล็กน้อย

พบในส่วนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

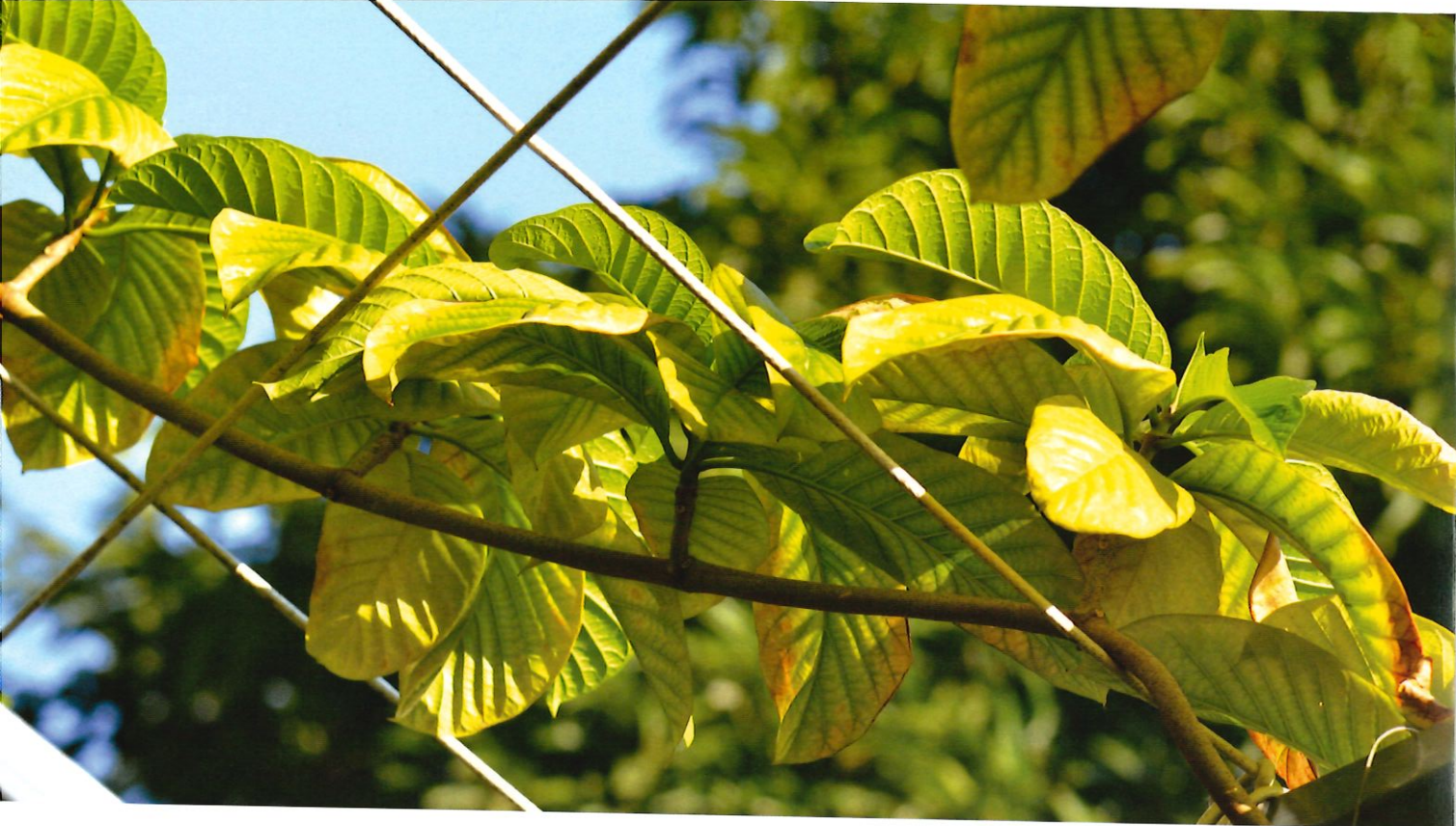
หางนกยูงฝรั่ง

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Delonix regia</i> (Hook.) Raf.
ชื่อวงศ์	: FABACEAE - LEGUMINOSAE
ชื่อสามัญ	: Flam-boyant, The Flame Tree, Royal Poinciana
ชื่อท้องถิ่น	: ส้มพอ พญาไม้ผุ ขวางยอย หางนกยูงฝรั่ง อินทรี ส้มพอหลวง หงอนยูง
ถิ่นกำเนิด	: เกาะมาดากัสการ์ ทวีปแอฟริกา

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : ลำต้นขนาดเล็ก และแตกกิ่งก้านสาขามาก เรือนยอดจะโปร่งกิ่งก้านสาขาที่ยังอ่อนอยู่เป็นสีเขียว ส่วนกิ่งที่แก่หรือเปลือกของต้นจะเป็นสีน้ำตาลเข้ม
- ใบ** : ลักษณะของใบเป็นใบประกอบแบบขนนกสองชั้นเรียงเวียนสลับกัน และมีใบย่อยเรียงตรงข้ามกัน โดยขนาดของใบย่อยจะมีขนาดใกล้เคียงกับใบย่อยของมะขาม แผ่นใบเป็นรูปขอบขนาน ปลายกลมโคนเบี้ยว ผิวใบเกลี้ยง ต้นหางนกยูงฝรั่งเป็นพืชผลัดใบ ซึ่งมักจะผลัดใบในช่วงเดือนมีนาคมถึงเดือนมิถุนายน
- ดอก** : ลักษณะเป็นช่อดอก ออกดอกตามปลายกิ่งและตามง่ามใบใกล้ปลายกิ่ง ดอกประกอบด้วยกลีบดอก 5 กลีบ มีเกสรตัวผู้ยาวงอนออกมาเหนือกลีบดอก กลีบดอกประกอบด้วย 2 สี คือสีแดงและสีเหลือง แต่เวลามองอาจจะเห็นเป็นสีแดง ซึ่งดอกใดที่มีสีเหลืองมากกว่า ดอกก็เป็นสีแดงออกเหลืองๆ แต่ถ้าดอกใดมีสีแดงมากกว่าก็จะออกเป็นสีแดงออกแดง
- ผล** : ลักษณะของผลเป็นฝักแบนแข็ง โค้งเป็นรูปดาบ ยาวประมาณ 30-60 เซนติเมตร และกว้างประมาณ 3-5 เซนติเมตร ลักษณะของฝักเป็นข้อๆ แต่ละข้อจะมีเมล็ด 1 เมล็ด เมื่อฝักแก่จะแตกออก และในฝักมีเมล็ดเรียงอยู่ตามขวางประมาณ 20-40 เมล็ด
- เมล็ด** : ฝักมีเมล็ดเรียงอยู่ตามขวางประมาณ 20-40 เมล็ด เมล็ดอ่อนมีสีเขียว ส่วนเมล็ดแก่สีเทาอมขาว
- การขยายพันธุ์** : เพาะเมล็ด

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

หิรัญญิการ์

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Beaumontia grandiflora</i> Wall.
ชื่อวงศ์	: APOCYNACEAE
ชื่อสามัญ	: Easter Lily Vine, Herald trumpet, Nepal Trumpet,
ชื่อท้องถิ่น	: เกาตุ้มย้าช้าง (ภาคเหนือ), หิรัญญิการ์ (ภาคกลาง)
ถิ่นกำเนิด	: ประเทศเนปาล

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : จัดเป็นไม้เถาเนื้อแข็งแตกเป็นพุ่มเป็นกอ ลำเถาเลื้อยยาวและมักจะพาดพันกับต้นไม้อื่น แตกกิ่งก้านสาขามากและทั่วลำเถามีขนขึ้นเป็นสีน้ำตาลแดง ตามกิ่งอ่อนมียางสีขาวข้น จัดเป็นพรรณไม้กลางแจ้ง ชอบขึ้นตามชายป่าดิบหรือป่าเบญจพรรณใกล้ลำธาร (หิรัญญิการ์ในประเทศไทยจะมีอยู่ด้วยกัน 3-4 ชนิด แต่ละชนิดจะแตกต่างกันตรงที่รูปร่างของกลีบดอกและใบ)
- ใบ** : เป็นใบเดี่ยว ออกตรงข้ามกัน ใบแต่ละคู่ทำมุมฉากซึ่งกันและกัน ลักษณะของใบเป็นรูปรี รูปไข่กลับ หรือรูปรีแกมขอบขนาน ปลายใบมนหรือแหลม โคนใบมนหรือแหลม ส่วนขอบใบเรียบไม่มีหยัก ใบมีขนาดกว้างประมาณ 1.5-2.5 นิ้ว และยาวประมาณ 5-7 นิ้ว หลังใบเรียบเป็นมัน ใต้ท้องใบเห็นเส้นใบได้ชัดเจน มีประมาณ 10-14 คู่ ไม่มีขนปกคลุม ก้านใบยาวประมาณ 1-1.5 เซนติเมตร
- ดอก** : ออกดอกเป็นช่อ โดยจะออกที่บริเวณปลายกิ่งหรือตามง่ามใบ ใน 1 ช่อจะมีดอกย่อยประมาณ 5-10 ดอก ดอกจะบานไม่พร้อมกัน แต่จะทยอยบาน ในครั้งหนึ่งจะมีดอกบานเพียง 1-4 ดอก ดอกจะมีกลิ่นหอมอ่อนๆ ก้านช่อดอกและก้านดอกมีขนละเอียดสีน้ำตาลปนแดงปกคลุมอยู่ทั่วไป ก้านดอกยาวประมาณ 2-3.2 เซนติเมตร ดอกตูมเป็นสีเหลืองอ่อนหรือสีเหลืองอมเขียว ดอกมีขนาดใหญ่สีขาว มีกลีบรองดอก 5 กลีบ กลีบแยกออกจากกัน แต่ละกลีบแผ่กว้างซ้อนทับกัน กลางดอกมีเกสรเพศผู้ 5 อัน และมีเกสรเพศเมียประมาณ 2 อัน เชื่อมติดกันอยู่กับกลีบดอก เมื่อดอกบานเต็มที่จะมีขนาดกว้างประมาณ 12-16 เซนติเมตร และจะออกดอกในช่วงเดือนธันวาคม-เมษายน
- ผล** : ออกผลเป็นฝัก ยาวประมาณ 12-30 เซนติเมตร ผนังหนาและแข็งมาก ฝักเมื่อแก่จะแตกออกเป็น 2 ซีก ภายในผลมีเมล็ดแบนๆ สีน้ำตาลอยู่เป็นจำนวนมาก ยาวประมาณ 1.7 เซนติเมตร ส่วนปลายของเมล็ดมีขนยาวอ่อนนุ่มติดอยู่เป็นกระจุก ยาวประมาณ 3.5-5 เซนติเมตร
- การขยายพันธุ์** : ด้วยวิธีการเพาะเมล็ด การตอนกิ่ง และวิธีการปักชำ เจริญเติบโตได้ดีในดินเกือบทุกชนิด

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

หูกวาง

ต้นไม้ประจำจังหวัดตราด

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Terminalia catappa* L.

ชื่อวงศ์ : COMBRETACEAE

ชื่อสามัญ : Bengal Almond, Indian Almond, Sea Almond

ชื่อท้องถิ่น : โคน (นราธิวาส), ตัดมือ ตัดมือ (ตรัง),
ตาปัง (พิษณุโลก-สตูล), ตาแปห์ (มลายู-นราธิวาส),
หลุมปิง (สุราษฎร์ธานี)

ถิ่นกำเนิด : อินเดีย, ออสเตรเลียตอนเหนือ

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น : ไม้ยืนต้น ผลัดใบ สูง 8-20 เมตร เปลือกเรียบ แตกกิ่งตามแนวนอนเป็นชั้นๆ

ใบ : ใบเดี่ยว เรียงเวียนสลับถี่ตอนปลายกิ่ง แผ่นใบรูปไข่กลับ กว้าง 8-15 เซนติเมตร ยาว 12-25 เซนติเมตร

ดอก : ดอกเล็ก สีขาวนวล ออกเป็นช่อตามง่ามใบ ออกดอกในช่วงเดือนกุมภาพันธ์ - เมษายน

ผล : ผลรูปไข่ หรือรูปรีแบนเล็กน้อย กว้าง 2-5 เซนติเมตร ยาว 3-7 เซนติเมตร

การขยายพันธุ์ : โดยการเพาะเมล็ด

สภาพที่เหมาะสม : ดินร่วนปนทราย ระบายน้ำได้ดี ขึ้นตามหาดทราย และขึ้นได้ทั่วไป

การใช้ประโยชน์ของต้นหูกวาง : เนื้อในเมล็ดรับประทานได้ ทั้งยังนำเอาไปทำน้ำมัน เพื่อใช้บริโภคและทำเครื่องสำอางได้ นอกจากนี้ยังมีโปรตีนที่ให้ประโยชน์แก่ร่างกายอีกด้วย

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

หูกระจุจ

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Terminalia ivoriensis</i> A. Chev.
ชื่อวงศ์	: COMBRETACEAE
ชื่อสามัญ	: Ivory Coast almond, Black Afara,
ชื่อท้องถิ่น	: หูกวางแควะ
ถิ่นกำเนิด	: สาธารณรัฐโกตดิวัวร์ (ไอเวอรีโคสต์) ในแอฟริกา

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : ไม้ต้นขนาดใหญ่ สูง 15-20 เมตร ขนาดทรงพุ่ม 8-10 เมตร ผลัดใบ ทรงพุ่มแผ่เป็นชั้นๆ หนาทึบ แตกกิ่งตื้นจากลำต้น เมื่อต้นโตเต็มที่ปลายกิ่งจะลู่ลง เปลือกต้นสีน้ำตาล มีรอยแตกเป็นร่อง ตามแนวยาว สีน้ำตาลอมเหลืองและมีรอยต่างขาวทั่วทั้งลำต้น
- ใบ** : ใบเดี่ยว เรียงเวียนสลับที่ปลายกิ่ง รูปไข่กลับ กว้าง 1-1.5 เซนติเมตร ยาว 1.5-3 เซนติเมตร ปลายใบเป็นติ่งแหลม โคนใบสอบแคบ เว้า และมีต่อม 1 คู่ ขอบใบเรียบ แผ่นใบหนาและเหนียว สีเขียวเรียบเป็นมัน ใบอ่อนสีน้ำตาลอมเขียว ก้านใบยาวประมาณ 0.4 เซนติเมตร
- ดอก** : สีขาว ออกเป็นช่อแบบช่อเชิงลดที่ซอกใบใกล้ปลายกิ่ง ช่อดอกมีลักษณะเป็นแท่ง โคนกลีบเลี้ยงเชื่อมติดกัน ปลายแยกเป็น 5 แฉก รูปสามเหลี่ยม ไม่มีกลีบดอก ดอกเพศผู้อยู่ปลายช่อ ดอกสมบูรณ์เพศอยู่บริเวณโคนช่อ เกสรเพศผู้ 10 อัน
- ผล** : ผลสดแบบมีเนื้อเมล็ดเดียว รูปไข่หรือรูปรีป้อมและแบนเล็กน้อย กว้าง 2-5 เซนติเมตร ยาว 3-7 เซนติเมตร สีเขียว เมื่อสุกสีเหลืองอมเขียวมีเนื้อ และชั้นหุ้มเมล็ดค่อนข้างแข็งและเหนียว
- เมล็ด** : เมล็ดรูปรี สีน้ำตาล ออกดอกติดผลเกือบตลอดทั้งปี
- การขยายพันธุ์** : นิยมทำโดยการเพาะเมล็ด และตอนกิ่ง
- การใช้ประโยชน์** : ทรงพุ่มสวย พุ่มใบละเอียดเป็นชั้นๆ สวยงาม ปลูกระดับสวน อาคาร ให้ร่มเงาริมถนนลานจอดรถ ปลูกลงพื้นที่กว้าง เช่น สวนสาธารณะ เนื้อไม้ใช้ก่อสร้าง ทำเฟอร์นิเจอร์

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

เหลืองปริติยาร

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Tabebuia argentea* Britt.

ชื่อวงศ์ : BIGNONIACEAE

ชื่อสามัญ : Silver trumpet tree, Tree of gold, Paraguayan silver trumpet tree

ถิ่นกำเนิด : อเมริกาเขตร้อน (ปารากวัย อาร์เจนตินา บราซิล)

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น : ไม้ต้นขนาดเล็ก สูง 3-8 เมตร ผลัดใบ เรือนยอดรูปไข่แตกกิ่งก้านเป็นชั้นๆ เปลือกสีน้ำตาล แตกเป็นร่องขรุขระ
- ใบ : ใบประกอบรูปนิ้วมือ ใบย่อย 5-7 ใบ ใบรูปรีแกมรูปขอบขนาน กว้าง 2-4 เซนติเมตร ยาว 6-18 เซนติเมตร ปลายใบมนหรือแหลม โคนใบมนหรือสอบขอบใบเรียบ ผิวใบสีเขียวเหลือบสีเงินทั้งสองด้าน
- ดอก : สีเหลือง ออกเป็นช่อแบบช่อกระจุกที่ปลายกิ่ง ช่อละ 5-7 ดอก โคนกลีบดอกเชื่อมติดกันเป็นหลอด ปลายแยกเป็น 5 แฉก คล้ายรูปแตร ออกดอกเดือนมกราคม-มีนาคม
- ผล : ผลแห้งแตก เป็นฝัก ยาว 10 เซนติเมตร สีเทามีเส้นสีดำตามแนวยาว เมล็ดมีปีกเป็นเยื่อใสบางๆ มีจำนวนมาก
- การขยายพันธุ์ : เพาะเมล็ด
- ประโยชน์ : ปลูกเป็นไม้ประดับ

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

อโกลนีมา / แก้วกาญจนา

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Aglaonema ssp.</i>
ชื่อวงศ์	: ARACEAE
ชื่อสามัญ	: Aglaonema, Chinese Evergreen
ชื่อท้องถิ่น	: แก้วกาญจนา, ว่านเขียวหมื่นปี
ถิ่นกำเนิด	: เอเชียตอนใต้ และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

วันที่ 7 กันยายน 2549 สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร ได้พระราชทาน ชื่อสามัญแก่ไม้สกุลนี้ว่า “แก้วกาญจนา” ซึ่งมีความหมายว่า งดงาม และสว่างไสวสุขสว่างดุจทอง” โดยทำให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางไม้วงศ์นี้ของโลก แก้วกาญจนา หรือ อโกลนีมา (Aglaonema) เป็นไม้ประดับที่มีความสวยงามที่ใบ ได้ชื่อว่าเป็นราชาแห่งไม้ประดับ

- ต้น : มีลักษณะอวบน้ำช่อดำเนิน มีทั้งชนิดลำต้นตั้งตรงและทอดเลื้อยขนานไปกับพื้นดินนั้นจะแตกรากได้ทุกข้อของลำต้น
- ใบ : มีรูปร่างแผ่นใบมีลักษณะเช่นรูปใบพายรูปหัวใจเป็นแถบแคบยาวเรียวยาวพื้นใบสีเขียวเข้มเป็นมัน
- ดอก : ออกดอกเป็นช่อแบบช่อเชิงลดมีกาบ ดอกประกอบด้วย 2 ส่วน คือส่วนของกาบหุ้มดอกเป็นรูปไข่หรือค่อนข้างกลมสีเขียวหรือสีเหลือง และช่อดอกเรียกว่าปลี ลักษณะเป็นแท่งทรงกระบอก ดอกย่อยแยกเพศอยู่บนปลีเดียวกันโดยดอกเพศผู้จำนวนมากอยู่ส่วนบนและดอกเพศเมียอยู่ส่วนล่าง ต้นจะให้ดอกเมื่อมีอายุประมาณ 18 เดือนขึ้นไป
- ผล : ผลเป็นแบบมีเนื้อนุ่มรูปไข่สีเขียวหรือสีเหลืองเมื่อแก่เป็นสีแดงหรือสีขาว ภายในมีหนึ่งเมล็ดจะติดผลครั้งละประมาณ 3-6 ผล

ประโยชน์ : ปลุกเพื่อความสวยงาม

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

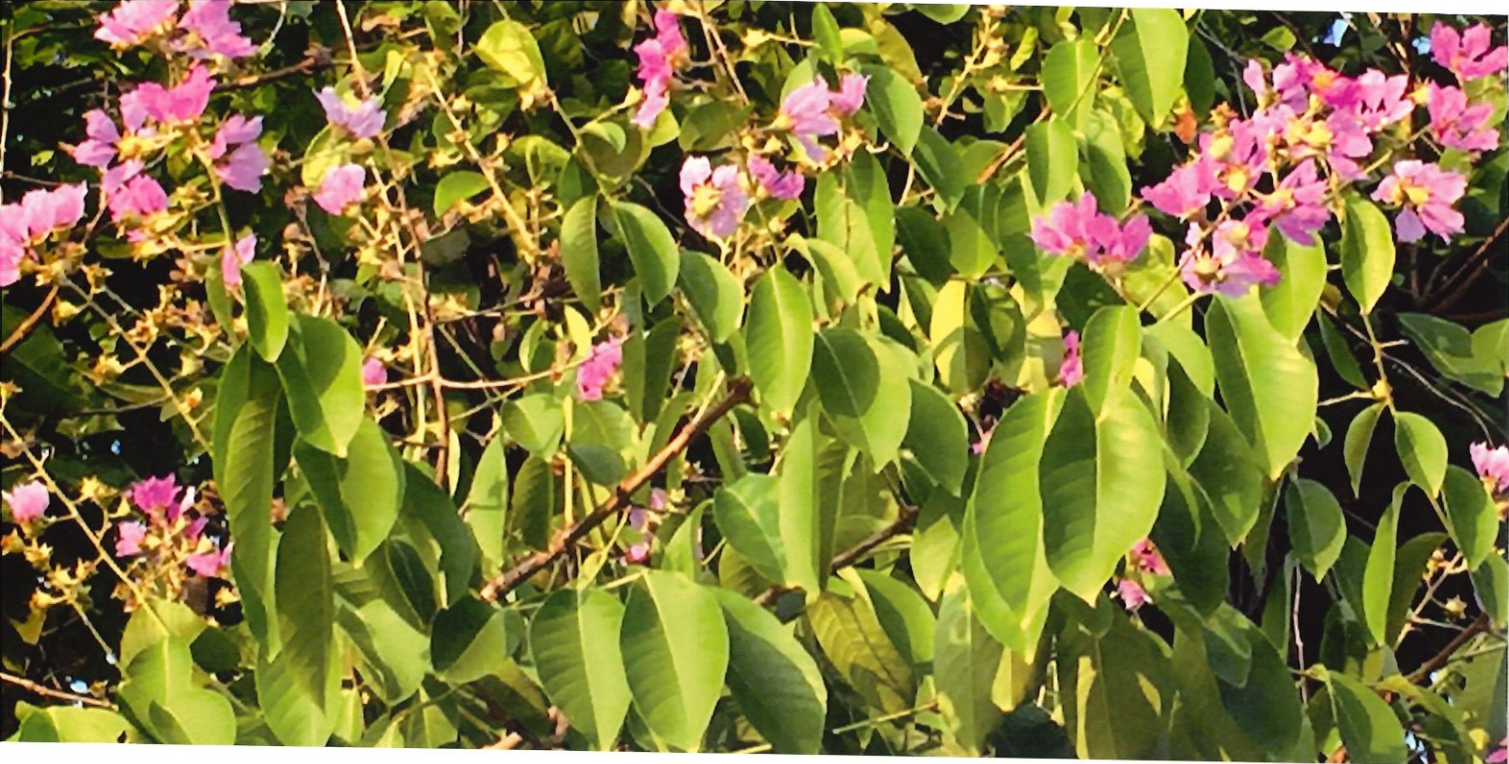
อากาศเว / ลิ้นมังกร

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Sansevieria spp.</i>
ชื่อวงศ์	: AGAVACEAE
ชื่อสามัญ	: Snake plant, Mother-in-laws Tongue
ชื่อท้องถิ่น	: ว่านหางเสื่อ, ว่านงาข้าง (หอกสุระภาพ), คลีบปลาวาฬ, ลิ้นนาคราช, ลิ้นเมื่อยาย
ถิ่นกำเนิด	: ประเทศเม็กซิโก

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : เป็นหัวหรือเหง้าอยู่ในดิน ใบเกิดจากหัวโผล่ออกมาพื้นดินประกอบกันเป็นกอ
- ใบ** : เป็นแท่งกลมยาวหรือใบแบนกว้าง ปลายแหลม แข็ง หนาเป็นมัน ขอบใบเรียบ โคนงอเล็กน้อยหรือเป็นเกลียว ใบมีความกว้างประมาณ 4-7 เซนติเมตร และสูงประมาณ 30-60 เซนติเมตร อาจมากกว่าหรือน้อยกว่าตามแต่สายพันธุ์นั้นๆ สีสันของใบลิ้นมังกรจะมีสีเขียวซีดจนถึงสีเขียวเข้ม บางสายพันธุ์ใบมีสีเขียวเข้มขอบใบมีสีเหลืองทอง หรือใบมีสีเหลือง และมีสีขาวเป็นเส้นตามแนวใบ สีขาวประ สีเขียวอมเหลือง เขียวอมต่าง สีฟ้า และลักษณะลวดลายบนใบที่มีความแตกต่างและสวยงามอันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะของแต่ละสายพันธุ์
- ดอก** : ลิ้นมังกรมักจะออกดอกในช่วงเดือนมีนาคมถึงพฤษภาคม ดอกมีสีขาวหรือสีเขียวอ่อนและมีกลิ่นหอม ดอกมี 5 กลีบ ขนาดเล็กประมาณ 1.5 เซนติเมตร เรียงเป็นแนวตามซันของก้านดอก
- การขยายพันธุ์** : วิธีการแยกหน่อ วิธีการปักชำใบ วิธีการเพาะเมล็ด และวิธีการเพาะเลี้ยงเนื้อเยื่อ
- การใช้ประโยชน์** : เป็นไม้ประดับและเป็นสมุนไพร และช่วยฟอกอากาศบริเวณรอบๆ ให้มีคุณภาพมากขึ้น ช่วยดูดซับสารพิษในอากาศได้
- สรรพคุณทางยา** : ใบ ของลิ้นมังกรมีรสขม มีสรรพคุณแก้อาการเจ็บคอ บำรุงปอด แก้โรคติดเชื้อในบางระบบทางเดินหายใจ ส่วนบน ใบใช้ตำหรือขยี้แล้วนำไปทาหรือพอกแผลที่อักเสบช่วยให้ทุเลาอาการลงได้

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

อินทนิล

ต้นไม้ประจำจังหวัดระนอง และสกลนคร

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Lagerstroemia speciosa* (L.) Pers.

ชื่อวงศ์ : LYTHRACEAE

ชื่อสามัญ : Queen's crape myrtle , Pride of India

ชื่อท้องถิ่น : ช่วงมู ช่องพนา (กะเหรี่ยง-กาญจนบุรี), ตะแบกด้า (กรุงเทพฯ), บางอบะชา (มลายู-ยะลา, นราธิวาส), บาเย บาเอ (มลายู-ปัตตานี), อินทนิล (ภาคกลาง, ใต้)

ถิ่นกำเนิด : อินเดีย

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : เป็นไม้ยืนต้น ขนาดกลางถึงขนาดใหญ่ สูง 5-20 เมตร ลำต้นเล็กมักคดงอ แต่พอใหญ่ขึ้นจะค่อยๆ ตรง โคนต้นไม้ไม่ค่อยพบพุ่มพอง มักจะมีกิ่งใหญ่แตกจากลำต้นสูงเหนือพื้นดินขึ้นมาไม่มากนัก ดังนั้น เรือนยอดจึงแผ่กว้าง พุ่มแบบรูปร่มและคลุมส่วนโคนต้นเล็กน้อยเท่านั้น ผิวเปลือกนอกสีเทาหรือน้ำตาลอ่อน และมักจะมีรอยด่างเป็นดวงสีขาวๆ ทั่วไปผิวของเปลือกค่อนข้างเรียบ ไม่แตกเป็นร่องหรือเป็นรอยแผลเป็น เปลือกหนาประมาณ 1 เซนติเมตร เปลือกในออกสีม่วง
- ใบ** : เป็นใบเดี่ยว ออกตรงข้ามหรือเยื้องกันเล็กน้อย ทรงใบรูปขอบขนานหรือบางที่เป็นรูปขอบขนานแกมรูปหอก กว้าง 5-10 เซนติเมตร ยาว 11-26 เซนติเมตร เนื้อใบค่อนข้างหนา เกลี้ยง เป็นมันทั้งสองด้าน โคนใบมนหรือเบี้ยวเยื้องกันเล็กน้อย ปลายใบเรียวและเป็นติ่งแหลม เส้นแขนงใบ มี 9-17 คู่ เส้นโค้งอ่อนและจะจรดกับเส้นถัดไปบริเวณใกล้ๆ ขอบใบเส้นใบย่อยเห็นไม่เด่นชัดนัก ขอบใบเรียบหรือเป็นคลื่นบ้างเล็กน้อย ก้านใบยาวประมาณ 1 เซนติเมตร เกลี้ยง ไม่มีขน
- ดอก** : มีสีต่างๆ กัน เช่น สีม่วงสด ม่วงอมชมพู หรือม่วงล้วนๆ ออกรวมกันเป็นช่อโต มีความสวยงามตามธรรมชาติ ยาวถึง 30 เซนติเมตร ตามปลายกิ่งหรือตามง่ามใบตอนใกล้ๆ ปลายกิ่ง ตรงส่วนบนสุดของดอกตูมจะมีตุ่มกลมเล็กๆ ตั้งอยู่ตรงกลางผิวนอกของกลีบฐานดอกซึ่งติดกันเป็นรูปถ้วยหรือรูปกรวยหงายจะมีสันนูนตามยาวปรากฏชัด และมีขนสั้นปกคลุมประปราย กลีบดอกบาง รูปช้อนที่มีโคนกลีบเป็นก้านเรียว ผิวกลีบเป็นคลื่นๆ บ้างเล็กน้อย เมื่อบานเต็มที่จะมีรัศมีกว้างถึง 5 เซนติเมตร รั้งไข่ กลม เกลี้ยง
- ผล** : รูปไข่เกลี้ยงๆ ยาว 2-2.5 เซนติเมตร เมื่อแก่จะแยกออกเป็น 6 เสี่ยง เผยให้เห็นเมล็ดเล็กๆ ที่มีปีกเป็นครีบบางๆ ทางด้านบน

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

อโศกน้ำ

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Saraca indica</i> L.
ชื่อวงศ์	: LEGUMINOSAE-CAESALPINIOIDEAE
ชื่อสามัญ	: Asoke tree, Saraca, Asoka
ชื่อท้องถิ่น	: กะแปะหิโอย, ชุมแสงน้ำ, ตะโดลีเต้าะ, ส้มสุกโสก, อโศกน้ำ
ถิ่นกำเนิด	: เอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : ไม้ต้นขนาดกลาง ไม่ผลัดใบ เรือนยอดรูปทรงกลมพุ่มทึบ ปลายกิ่งห้อยย้อยต่ำลง เปลือกเรียบสีน้ำตาลเข้มหรือแดง เป็นร่องตื้นตามยาวและขวางลำต้น
- ใบ** : ใบประกอบแบบขนนก ปลายคู่ เรียงสลับ ยาว 10-15 เซนติเมตร ใบย่อย 1-7 คู่ เรียงสลับ ใบรูปรีแกมรูปไข่หรือรูปใบหอก กว้าง 2-10 เซนติเมตร ยาว 5-30 เซนติเมตร ปลายใบแหลม โคนใบมน รูปรีหรือรูปหัวใจ แผ่นใบหนา ใบอ่อนนํ้า สีขาว ห้อยย้อยลง
- ดอก** : สีส้มหรือแดง ออกเป็นช่อแบบช่อเชิงหลั่นที่ปลายกิ่ง กลีบเลี้ยงเป็นหลอดเรียวยาวประมาณ 1-2 เซนติเมตร บริเวณปลายแยกเป็น 4 แฉก รูปไข่กลับแกมรูปขอบขนาน ปลายมน ไม่มีกลีบดอก ดอกบานเต็มทีกว้าง 1.2-1.5 เซนติเมตร
- ผล** : ผลแห้งแตก เป็นฝัก ทรงแบน กว้าง 2-6 เซนติเมตร ยาว 6-30 เซนติเมตร เมื่อแก่แตกเป็น 2 ซีก เมล็ดรูปไข่ แบน มี 1-3 เมล็ด
- ประโยชน์** : ใบอ่อนและดอกทำแกงส้ม ยำหรือทำผักจิ้มน้ำพริก ดอกบำรุงธาตุแก้ไอและขับเสมหะ

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 2

อโศกสบัน

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Brownea grandiceps</i> Jacq.
ชื่อวงศ์	: LEGUMINOSAE-CAESALPINIOIDEAE
ชื่อสามัญ	: Rose of Venezuela
ชื่อท้องถิ่น	: อโศกสบัน, โสภะสบัน
ถิ่นกำเนิด	: เวเนซุเอลา

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น** : ไม้ต้นขนาดกลาง ไม่ผลัดใบ เรือนยอดทรงกลมทึบ ใบดก กิ่งห้อยย้อยกิ่งอ่อนมีขน เปลือกสีน้ำตาลอมเทา ออกดอกช่วงเดือนมกราคม-กุมภาพันธ์
- ใบ** : ใบประกอบแบบขนนก เรียงสลับ ใบย่อยมี 12-18 คู่ ใบรูปรีหรือรูปขอบขนานแกมรูปใบหอกกลับ กว้าง 2.5-5.5 เซนติเมตร ยาว 5-18 เซนติเมตร ปลายใบเรียวแหลมยาวคล้ายหาง โคนใบสอบหรือมนและเบี้ยว ขอบใบเรียบ แผ่นใบสีเขียวอมเหลือง ใบอ่อนสีแดง
- ดอก** : สีแดง ออกเป็นช่อแบบช่อกระจุกกลมแน่นที่ปลายกิ่ง ช่อดอกห้อยคว่ำลง ดอกย่อยจำนวนมาก โคนกลีบดอกย่อยเชื่อมติดกันเป็นหลอด กว้าง 1-1.5 เซนติเมตร ยาว 3-4.5 เซนติเมตร ดอกบานเต็มที่กว้างประมาณ 8 เซนติเมตร
- ผล** : ผลเป็นฝักแห้ง แก่แล้วแตก กว้างประมาณ 5 เซนติเมตร ยาวประมาณ 26 เซนติเมตร
- การใช้งานด้านภูมิทัศน์** : ปลูกในสวนสาธารณะ สวนป่า ริมน้ำ ใบอ่อนจะเป็นพุ่มห้อยลง มีสีเขียวงาม ดอกมีสีแดงสะดุดตาแต่ควรอยู่ใกล้ถนนนั่งเล่นเพราะดอกจะช่อนอยู่ในพุ่มใบด้านใน
- ประโยชน์** : ให้ร่มเงา และความสวยงาม

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 1, 2

อโศกอินเดีย / อโศกเซนต์คาเบรียล

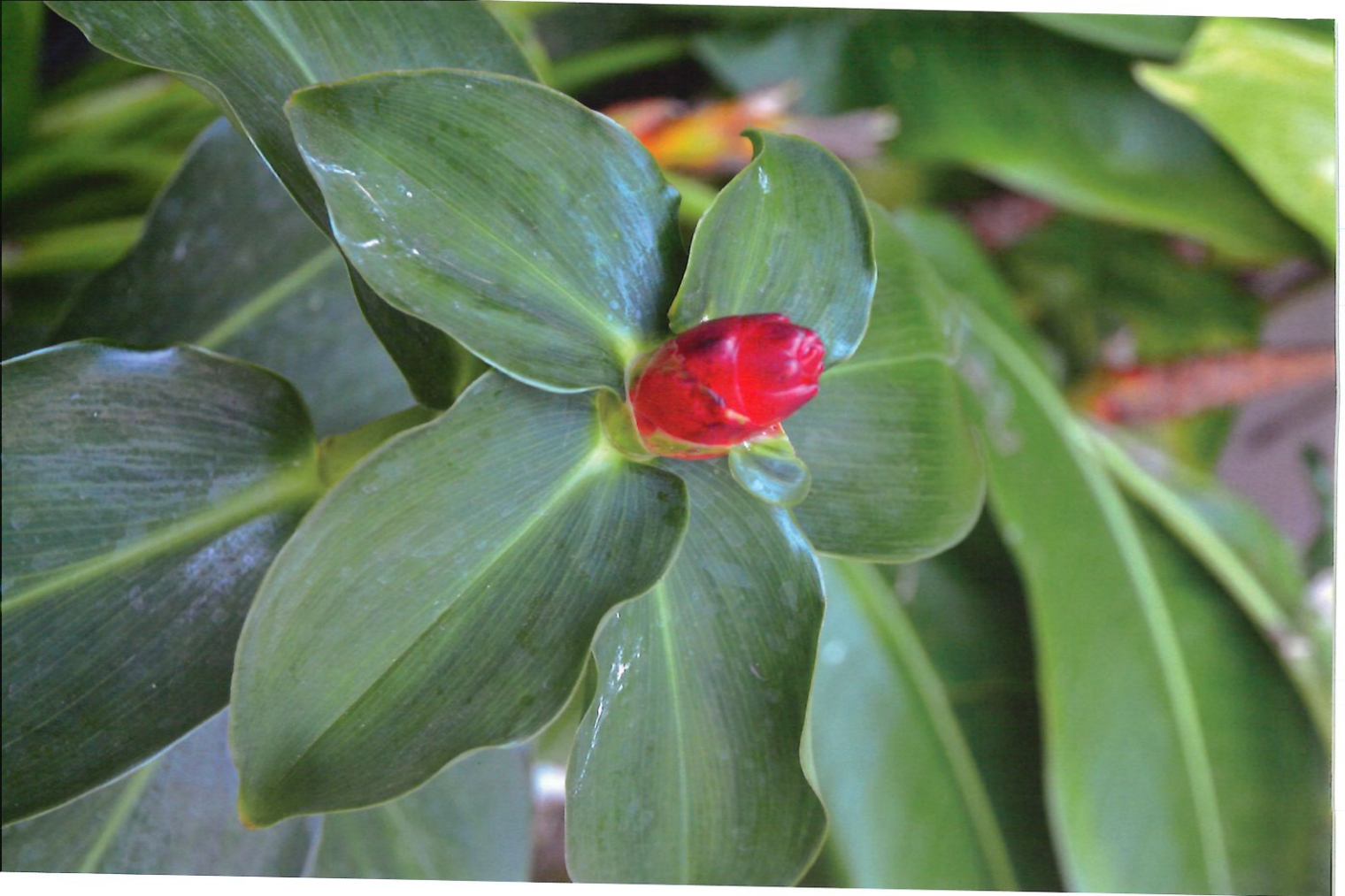
ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Polyalthia longifolia</i>
ชื่อวงศ์	: ANNONACEAE
ชื่อสามัญ	: The Mast Tree, Cemetery Tree
ชื่อท้องถิ่น	: อโศกเซนต์คาเบรียล
ถิ่นกำเนิด	: อินเดีย และศรีลังกา

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ตามบันทึกทางประวัติศาสตร์ นักบวชในคริสต์ศาสนานิกายโรมันคาทอลิกได้นำต้นอโศกชนิดนี้เข้ามาเมื่อปี พ.ศ. 2459 และนำมาปลูกไว้ที่หน้าวัดนักบุญฟรังซิสเซเวียร์ต้นหนึ่ง และที่โรงเรียนเซนต์คาเบรียลอีกต้นหนึ่ง ต่อมาโรงเรียนเซนต์คาเบรียลได้ขยายพันธุ์ และปลูกไว้ในโรงเรียนเป็นจำนวนมาก รวมทั้งมีการแจกจ่ายไปยังสถานที่ต่างๆ ชาวบ้านจึงเรียกต้นนี้ว่า “อโศกเซนต์คาเบรียล”

- ต้น : ไม้ต้นทรงพุ่มเป็นรูปปิรามิดแคบ สูงได้ถึง 25 เมตร ไม่ผลัดใบ กิ่งโน้มลู่ลงทั้งต้น เปลือกต้นเกลี้ยงสีเทาเข้มหรือเทาปนน้ำตาล
- ใบ : ใบเดี่ยว ใบรูปหอก ยาว 15-20 เซนติเมตร ปลายแหลม ขอบใบเป็นคลื่น สีเขียวเป็นมัน
- ดอก : ดอกช่อสีเขียวอ่อนเป็นกระจุกตามซอกใบ กิ่ง แต่ละดอกเป็นรูปดาว 6 แฉก กลีบดอกเป็นคลื่นเล็กน้อย
- ผล : ผลรูปไข่ ยาว 2 เซนติเมตร เมื่อสุกสีดำ

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 1, 2

เอื้องหมายนา

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Costus speciosus</i>
ชื่อวงศ์	: COSTACEAE
ชื่อสามัญ	: Indian Head Ginger
ชื่อท้องถิ่น	: เอื้องช้าง (นครราชสีมา), เอื้อง (อุบลราชธานี), เอื้องดิน เอื้องใหญ่ (ใต้), เอื้องต้น(ยะลา), เอื้องเพ็ดม้า บ้านไผ่สวรรค์
ถิ่นกำเนิด	: อินเดีย และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น : เป็นไม้ล้มลุก มีเหง้าใต้ดิน ขอบขึ้นตามที่ชุ่มชื้น สูง 1.5-3 เมตร
- ใบ : ใบเดี่ยว เรียงสลับ รูปวงรีแกมขอบขนานหรือรูปใบหอก กว้าง 5-8 เซนติเมตร ยาว 15-40 เซนติเมตร
- ดอก : ดอกช่อ ออกที่ปลายกิ่ง กลีบดอกสีขาว ตรงกลางดอกมีแต้มสีเหลืองหรือชมพู
- ผล : ผลแห้ง แตกได้ รูปขอบขนานแกมสามเหลี่ยม เมื่อสุกสีแดง
- ประโยชน์ : หน่ออ่อน ลวกกินจิ้มน้ำพริก (ไทใหญ่) ประกอบอาหารโดยหั่นแล้วผัดใส่เนื้อหรือใส่ แกงเนื้อ ใช้ประกอบพิธีกรรมต่างๆ ทางภาคเหนือ

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 3

เฮลิโคเนีย / ธรรมรักษา

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Heliconia spp.</i>
ชื่อวงศ์	: HELICONIACEAE
ชื่อสามัญ	: Heliconia
ชื่อท้องถิ่น	: พุทธรักษาญี่ปุ่น, เยอรมัน (กรุงเทพฯ)
ถิ่นกำเนิด	: เขตร้อนของทวีปอเมริกา และหมู่เกาะในแถบทะเลแคริบเบียน

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น : ธรรมรักษาเป็นพืชล้มลุกข้ามฤดูหรือหลายฤดูลักษณะอวบน้ำยืนต้น (Herbaceous Perennial) ลำต้นใต้ดินแบบเหง้า (Rhizome) คล้ายขิง ส่วนเหนือดินเรียกว่าลำต้นเทียม ซึ่งประกอบด้วย กาบใบเรียงซ้อนสลับกันคล้ายกาบกล้วย ใบมีลักษณะคล้ายใบกล้วย

ใบ : ใบมีลักษณะคล้ายใบกล้วย

ดอก : ช่อดอกจะเกิดขึ้นที่กลางลำต้นเทียม ช่อดอกประกอบด้วย ก้านช่อดอก (Peduncle) ก้านต่อระหว่าง ใบประดับ (Rachis) ใบประดับ (Bract) ซึ่งรองรับดอกอยู่ เรียงสลับกันเหมือนรูปเรือ ใบประดับ อาจอยู่ในระนาบเดียวกันหรือต่อกันก็ได้แล้วแต่พันธุ์ ใบประดับมีหลายสี (แดง, ชมพู, เหลือง, และแสด)

ผล : นุ่มเมล็ดคล้ายเมล็ดกล้วย แข็ง ผลสุกมีสีน้ำเงิน ถ้าเป็นชนิดที่มาจากทวีปอเมริกา และมีสีแดงถ้ามาจากหมู่เกาะแปซิฟิก

เมล็ด : -

การขยายพันธุ์ : เหง้า

ประโยชน์ : ธรรมรักษาใช้ปลูกเป็นไม้ดอกไม้ประดับสวยงาม และเพื่อเป็นสิริมงคลเพราะด้วยชื่อ “ธรรมรักษา” มีความหมายไปในทางที่ดี นั่นคือการรักษาในสิ่งที่ดีงาม ดังนั้น จึงหมายถึงการช่วยคุ้มครองรักษาให้แคล้วคลาดจากภัยอันตรายทั้งปวง

พบในสวนพฤกษศาสตร์ SLC โซน 2

แฮปปี้เนส

ชื่อวิทยาศาสตร์	: <i>Podranea ricasoliana</i>
ชื่อวงศ์	: BIGNONIACEAE
ชื่อสามัญ	: Zimbabwe creeper, Pink Trumpet Vine, Trumpet Vine
ชื่อท้องถิ่น	: ชมพูฮาวาย
ถิ่นกำเนิด	: แอฟริกาใต้

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

- ต้น : ไม้พุ่มกึ่งเลื้อย สูง 2-5 เมตร
- ใบ : ใบประกอบแบบขนนก ปลายคี่ มีใบย่อย 5-11 ใบ รูปไข่ ปลายใบแหลม โคนใบสอบ ขอบใบบิดเป็นคลื่น ผิวใบด้านบนสีเขียวเป็นมัน
- ดอก : สีชมพูอมม่วงและมีเส้นสีแดง ออกเป็นช่อแบบช่อกระจุก แยกแขนงตามซอกใบใกล้ปลายกิ่ง ช่อละ 5-10 ดอก ดอกรูปแตร โคนกลีบสีเหลืองอ่อนเชื่อมติดกันเป็นหลอด ปลายแยก 5 กลีบ ดอกบานเต็มทีกว้าง 5-6 เซนติเมตร
- ผล : ผลแห้งแตก เป็นฝักยาว เมล็ดรูปแถบขนาดเล็ก มีปีก
- การขยายพันธุ์ : ด้วยการเพาะเมล็ด หรือปักชำกิ่ง
- การใช้งานด้านภูมิทัศน์ : ดอกสวยมีสีสัน นิยมปลูกประดับในสวนเป็นกลุ่มแล้วตัดแต่งเป็นพุ่ม
- ประโยชน์ : ตกแต่ง สวยงาม

บรรณานุกรม

เจนจบ ยิ่งสุมล. สารานุกรมสมุนไพรไทย (เล่มที่ 1). พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ : วิ.พรินท์ (1991), 2555.

ทักษิณ ปัญญาไทย. ต้นไม้และคำขวัญประจำ 76 จังหวัด. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ : วันเวิลด์, 2546.

ยุคคล จิตสำรวย. ๙๙สมุนไพรไทย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : นานาสำนักพิมพ์, 2556.

วิทย์ เทียงบุรณธรรม. พจนานุกรมไม้ดอกไม้ประดับในเมืองไทย. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ : โอ.เอส.พรินต์ติ้งเฮาส์, 2530.

เศรษฐมนตร์ กาญจนกุล. มหัศจรรย์ร้อยพรรณพฤกษา. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ : เศรษฐศิลป์, 2555.

เอื้อมพร วิสสมหมาย และทยา เจนจิตติกุล. พฤกษาพัน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : เอช เอน กรุป จำกัด, 2544.

เอื้อมพร วิสสมหมาย และคณะ. พรรณไม้ในงานภูมิสถาปัตยกรรม 1. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : เอช เอน กรุปจำกัด, 2556.

Walters, Martin and Lavelle, Michael. The complete Illustrated Encyclopedia of Wild Flowers and Flora of the World. Wigston : Hermes house, 2012.

คณะกรรมการสวนพฤกษศาสตร์ SLC

1. มิสลำเพย พวงมาลัย	ประธานคณะกรรมการ
2. ม.นพดล ปัญญาดี	รองประธานคณะกรรมการ
3. มิสยุพิน บุคตาหวัง	กรรมการ
4. มิสณัฐกร คูหาพัฒนกุล	กรรมการ
5. มิสสุพรรณษา ชัยสงคราม	กรรมการ
6. มิสจรรุวรรณ สัจจะวัฒนวิมล	กรรมการ
7. มิสปฐตา จีตนาเกลือ	กรรมการ
8. มิสชนิตา วรรณพาหุล	กรรมการ
9. มิสกัลยาณี จันทร์เทศ	กรรมการ
10. มิสสุภัตสร บำรุงทรัพย์	กรรมการ
11. มิสอรอุษา ปทุมชัย	กรรมการ
12. ม.วีรยุทธ วัชรพงษ์	กรรมการ
13. มิสสุพัตรา แก้วแสนสุข	กรรมการ
14. มิสน้ำฝน คงแสนคำ	กรรมการ
15. ม.ธนาวุฒิ ถิ่นจันทร์	กรรมการ
16. ม.สุรัชย์ สมหาญวงศ์	กรรมการ
17. มิสชฎามาศ ศรีชนะวัฒน์	กรรมการ
18. มิสฤทัยทิพย์ ฉันทวิจิตร	กรรมการ
19. ม.คำรณ เจริญมาก	กรรมการ
20. มิสหทัยชนก ศรีชนะวัฒน์	กรรมการและเลขานุการ

คณะผู้จัดทำ SLC Botanical Garden

ที่ปรึกษา

ภราดา ดร.อาจัน เต่งตระกูล
ภราดาสยาม แก้วประสิทธิ์
ภราดาศิริชัย ผังรักษ์

ที่ปรึกษาด้านข้อมูล

คณะกรรมการบริหารโรงเรียน
คณะกรรมการสมาคมผู้ปกครองและครูฯ
คณะกรรมการศิษย์เก่าฯ
คณะกรรมการสวนพฤกษศาสตร์

บรรณาธิการ

มิสลำเพย พวงมาลัย

พิสูจน์อักษร

มิสพรเพ็ญ ศาลาน้อย
มิสสุมานิต เรืองกระจ่าง

ภาพ

ม.ณัทฤช ศรีสุวรรณ
ม.สกล สายสุดสวาท

จัดทำรูปเล่ม

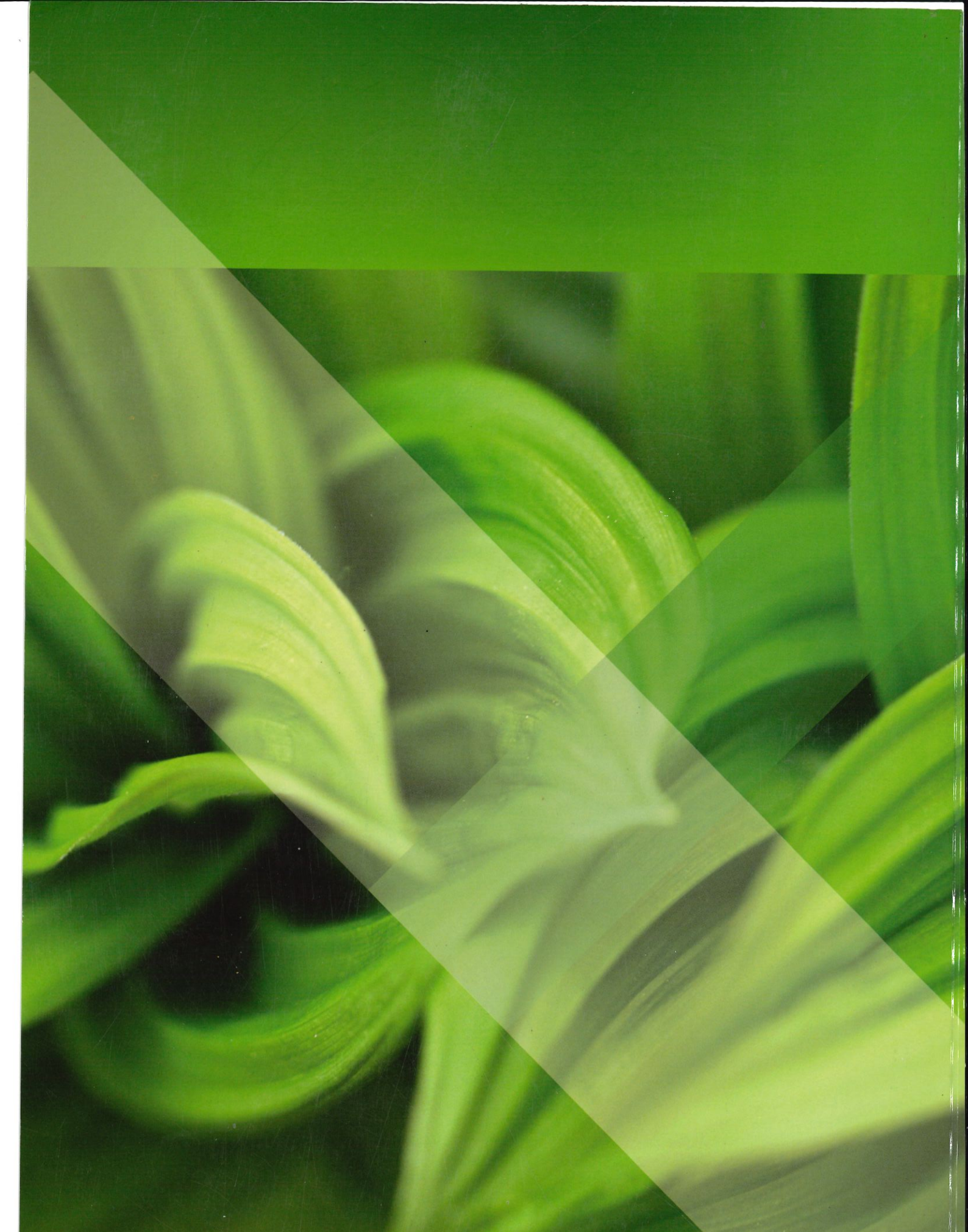
มิสลำเพย พวงมาลัย
มิสอำนวยการพร ตอรรรัมย์
มิสวารุณี คงวิมล

จัดพิมพ์

โรงพิมพ์ Sunprinting
โทร. 0-2433-4192, 094-498-2289

โรงเรียนเซนต์หลุยส์ ฉะเชิงเทรา
โทร. 0-3853-5500 โทรสาร. 0-3853-5487

Saint Louis School Chachoengsao

128 Supakit Rd.,Muang,Chachoengsao,THAILAND 24000.

Tel : 0-3853-5500, Fax : 0-3853-5487 www.sl.ac.th

